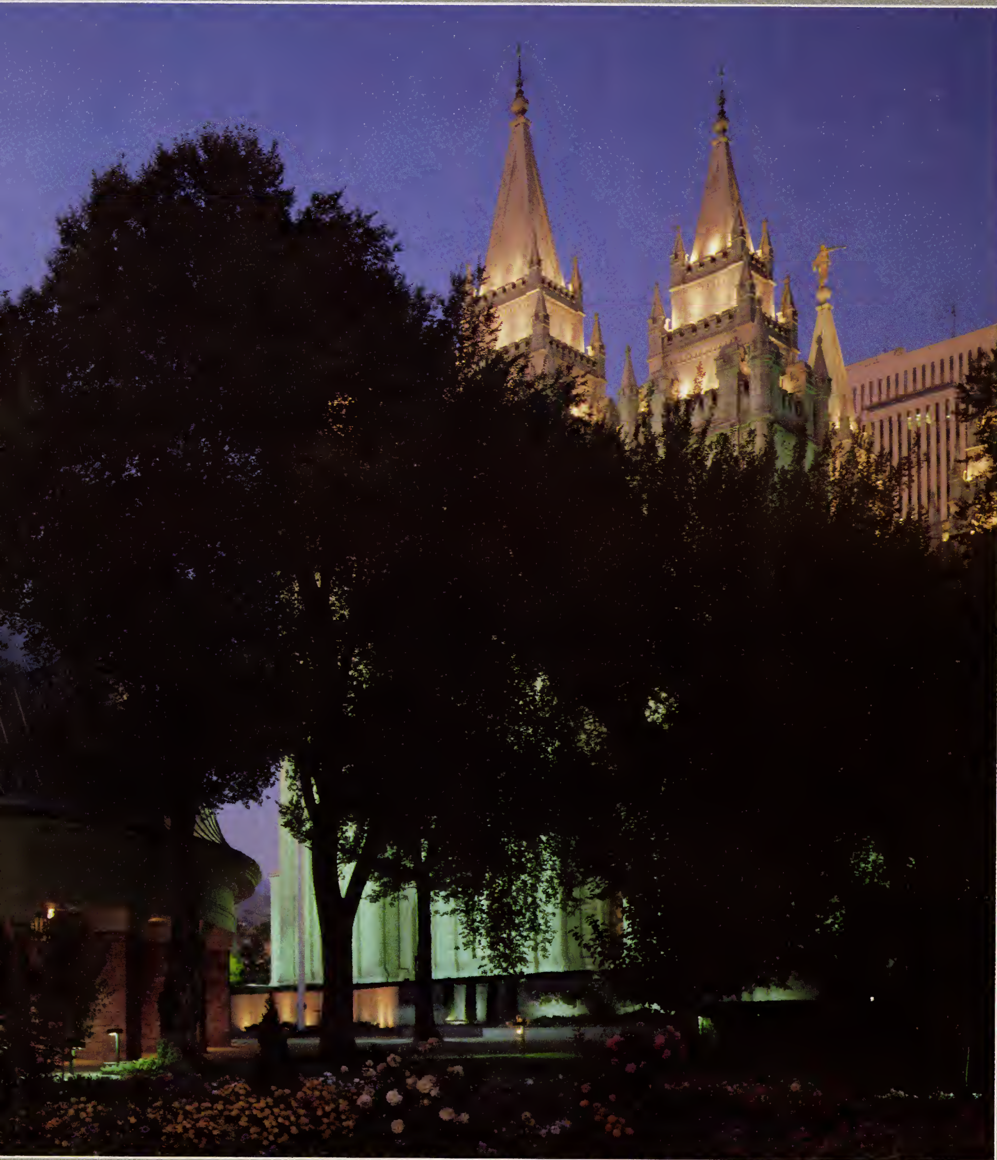
Rapport fra aprilkonferencen 1985 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Taler og meddelelser givet i tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City, Utah den 6. og 7. april, 1985

Stjernen

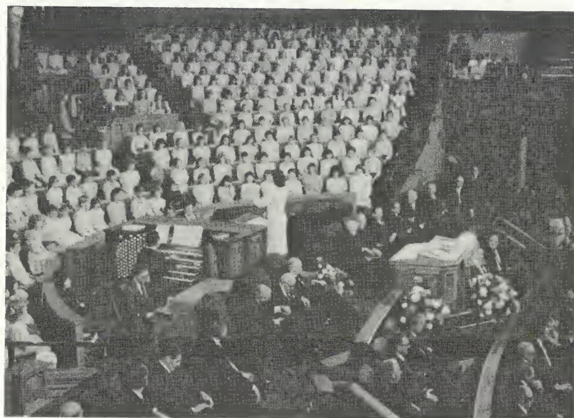
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Årgang 134

Stjernen

Årgang 134

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Rapport fra den 155. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Talerne i alfabetisk orden

Omslaget: Temple Square i Salt Lake City, Utah. Projektørerne der peger op mod Salt Lake templets tårne er anbragt over træerne. Man kan se det øverste af kirkens kontorbygning bag templet til højre. Tabernaklet, hvor generalkonferencen afholdtes, ses til venstre. Fotografi: John Snyder.

Fotografierne i dette nummer er fra Church Audiovisual Planning and Development, og taget af cheffotograf, Eldon K. Linchoten; Michael M. McConkie og Wes Taylor.

Stjernen

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm,
Medredaktør: Tom A. Jensen

Redaktionens adresse:
Translation Division
Vodroffsvej 7
DK-1900 København V.
Tlf. (01) 31 50 83

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK- 3540 Lynge

Abonnement:
8 numre Dkr. 72,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Printed by Production Center Friedrichsdorf, Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 0595 DA

Innholdsfortegnelse

Desuden deltog:
Bøn ved mødet lørdag formiddag af
ældste A. Theodore Tuttle og ældste Yoshihiko Kikuchi;
ved mødet lørdag eftermiddag af ældste Theodore M. Burton og
ældste Derek A. Cuthbert; ved præstedømmemødet af
ældste Robert L. Simpson og ældste Ronald E. Poelman;
ved mødet søndag formiddag af ældste Robert E. Wells og
ældste Rex C. Reeve; og ved mødet søndag eftermiddag
af ældste Vaughn J. Featherstone og ældste Robert L. Backman.

Rapport fra aprilkonferencen 1985 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City, Utah den 6. og 7. april, 1985

Kirkens medlemmer har reageret „fantastisk og gavmildt ... til hjælp for de hungerramte" sagde præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiveren i Det øverste Præsidentskab, i sin tale til kirkens hovedmøde ved aprilkonferencen, søndag formiddag, den 7. april.

„Da folks hjerter over hele verden rørtes ved meddelelsen om at Afrikas befolkning sultede, bad vi kirkens medlemmer i USA og Canada om at afholde en særlig fastedag – (27. januar 1985) – hvor de afholdt sig fra at spise 2 måltider og gav det, de derved sparede, eller mere, til hjælp for de hungerramte," sagde han.

„De som deltog i denne faste har reageret fantastisk. Det var meget glædeligt. ... Jeres bidrag nåede op på 6.025.656 $." Præsident Hinckley fortalte at kirken til dato har skænket 4.400.000 $ gennem Amerikas Røde Kors, katolsk hjælpetjeneste, Africare og CARE.

„Hvor er vi taknemmelige fordi den Almægtige har inspireret os til at iværksætte så enkelt og dog så effektivt et program, for at lette nød og lidelser," sagde han, da han aflagde rapport for kirken.

Under begge konferencedagene præsiderede præsident Spencer W. Kimball, som var til stede ved de fire hovedmøder, og som 10 dage før konferencen kunne fejre sin 90. fødselsdag.

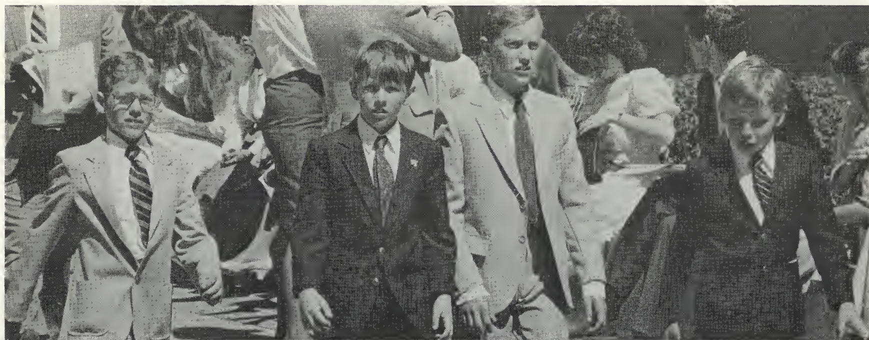
Andenrådgiveren i Det øverste Præsidentskab, præsident Marion G. Romney var også til stede til et af møderne. Præsident Hinckley og præsidenten for De tolvs Kvorum, Ezra Taft Benson, ledede konferencens møder. Alle generalautoriteterne var til stede ved konferencen, undtagen ældste Paul H. Dunn fra De halvfjerds' Præsidium, som er rekonvalescent efter et hjertetilfælde for nylig.

Der blev taget fire vigtige administrative skridt ved konferencen. Ældste Wm. Grant Bangerter fra De halvfjerds' første Kvorum blev opretholdt som medlem af De halvfjerds' Præsidium, og udfylder således den plads der blev ledig ved ældste G. Homer Durhams død, den 10. januar. For det andet blev medlemmerne i Det præsiderende Biskopråd – biskop Victor L. Brown, førsterådgiveren H. Burke Peterson og andenrådgiveren, J. Richard Clarke, afløst, og derefter opretholdt som medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum. Det blev bekendtgjort at ældste Brown var udnævnt til præsident for Salt Lake templet, ældste Peterson til præsident for Jordan River templet og ældste Clarke til missionspræsident for Cape Town i Sydafrika. For det tredie blev flere brødre opretholdt som medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum. Det var ældste Hans Benjamin Ringger fra Schweiz, ældste Waldo Pratt Call, sen. fra Mexico og ældste Helio da Rocha Camargo fra Brasilien. Dermed er kvorummets totale, aktive medlemstal oppe på 53. For det fjerde blev der opretholdt et nyt præsiderende biskopråd. Ældste Robert D. Hales blev afløst fra De halvfjerds' første Kvorum og opretholdt som præsiderende biskop, Henry Bennion Eyring, kirkens Commissioner of Education, blev opretholdt som førsterådgiver og Glenn L. Pace, administrerende leder i kirkens afdeling for velfærdstjeneste, blev opretholdt som andenrådgiver.

Konferencen blev udsendt over satellit til mere end 1000 forsamlinger af kirkemedlemmer i ward og stavscentre i USA og Canada.

Den 3., 4. og 8. april blev der afholdt møder med kirkens nuværende 180 missionspræsidenter og deres hustruer. Det var første gang et sådant møde blev afholdt siden konferencen i 1961. Fredag den 5. april var der seminar for regionalrepræsentanterne hele dagen, og til dette møde var missionspræsidenterne inviteret. Samme aften afholdtes et lederskabsmøde for regionalrepræsentanter, stavspræsidenter og missionspræsidenter.

Redaktørerne.

Mødet lørdag formiddag
6. april, 1985

Opretholdelse af kirkens ledere

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Kære søskende, vi byder jer velkommen til generalkonferencen, denne skønne morgen i dalene i denne dejlige påsketid. Vi er forsamlet i tabernaklet på tempelpladsen i Salt Lake City, til det første hovedmøde ved aprilkonferencen 1985 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Præsident Spencer W. Kimball, kirkens præsident, sidder på forhøjningen og vi er glade for at være sammen med ham denne dejlige morgen.

Vi byder velkommen til alle deltagerne i denne konference, hvad enten de sidder her i tabernaklet eller i den overfyldte sal i Assembly Hall her i nærheden, hvor ældsterne J. Thomas Fyans og Rex Pinegar præsiderer, eller de deltager via satellit, radio eller tv. Disse konferencemøder transmitteres ud til 750 stavscentre i De forenede Stater, Canada og Puerto Rico. Vi byder velkommen til kirkens generalautoriteter, til hjælpeforeningens, Unge Pigers og primarys hovedpræsidentskaber og aktivitetskomiteen, som alle sidder på forhøjningen. Vi byder særlig velkommen til regerings-, skole- og samfundsledere, der er til stede.

Mine kære søskende, jeg er hos jer i hjertet, hvor I end er, og jeg er fyldt med taknemmelighedens ånd. Denne store konferenceforsamling strækker sig ud over alle verdens kontinenter.

Vi er så glade for at vi kan have præsident Kimball hos os her til morgen. Han har for nylig fejret sin 90. fødselsdag. Selv om han ikke er i stand til at tale til os, er selve hans nærværelse en god grund til at vi hver især føler stor taknemlighed til Herren, som nu har bevaret ham i 90 år. Det er en lang levetid for et menneske i denne generation. Han er her fordi Herren har åbenbaret sin magt. Jeg kan forsikre jer at vi ofte mødes med ham og at der ikke tages noget skridt til nogen ting uden det er vel tilrettelagt og godkendt af ham. Han er som sædvanlig sammen med os til de ugentlige møder i templet med Det øverste Præsidentskab og De tolvs Råd. Det er en velsignelse og inspiration for os alle at han er til stede her. Vi beder i fællesskab til at Herren vil bevare ham og gøre hans liv nemt og behageligt.

Vi beklager at præsident Romney ikke kunne være til stede, men han er syg og en ældre mand. Vi forventer at han vil være sammen med os under mindst et af konferencemøderne.

Vi mindes med oprigtig taknemmelighed vor dygtige og kære ven, ældste G. Homer Durham, fra De halvfjerds' Præsidium, han døde her i januar.

Kirken har bemærkelsesværdig fremgang i enhed og styrke. Ansvarsbyrderne er mange og alvorlige, men de lettes ved den absolutte sikkerhed at dette er Guds værk, at han våger over det og leder det. Vi beder til at han til stadighed vil vejlede os, at vi til hver en tid og under alle forhold må være modtagelige for Helligåndens tilskyndelser, så hans vilje må ske på jorden som den sker i Himlen. Ansvarsbyrden lettes også ved den enhed som udvises af brødrene og søstrene blandt generalautoriteterne, som på en bemærkelsesværdig måde er forenede, som det også er tilfældet blandt hjælpeorganisationernes ledere og bestyrelser, blandt lokale ledere verden over og blandt medlemmerne, med forholdsvis få undtagelser. Jeg har ikke ord til at udtrykke min taknemmelighed for jeres bønner, jeres bestyrkende breve, den støtte I giver mig i jeres levevis og jeres tro, og for jeres villighed til at reagere på ethvert krav der stilles til jer.

Det præsiderende biskopråd har især båret en enorm tung byrde, lige siden biskop Victor L. Brown kom ind i biskoprådet for 24 år siden. Han blev da kaldt den præsiderende biskop, og biskop Peterson blev hans rådgiver for 13 år siden. Biskop Clarke virker på niende år. Aldrig før i kirkens historie er der blevet opført så mange nye bygninger: kirkebygninger, templer og andre betydningsfulde bygninger – som f.eks. kirkens museum og den nye genealogibygning. Nu hvor værket har fremgang i mere end 90 lande, har disse brødre, som har ansvaret for alle disse og mange andre aktiviteter, fået pålignet administrative pligter, og de har et hårdt program, når de skal rejse rundt og føre opsyn med de meget store og vidtomspændende opgaver. Jeg har ikke lovord nok til at dække alt det gode de har udført. De fortjener at få ændret de byrder, som de har båret så godt og så længe.

Vi vil nu, i stor taknemmelighed for alt hvad de har gjort og med oprigtig kærlighed og vor velsignelse agtværdigt afløse biskop Victor L. Brown som kirkens præsiderende biskop, hans førsterådgiver, biskop H. Burke Peterson og hans andenrådgiver, biskop J. Richard Clarke. Alle der sammen med mig vil takke disse hengivne og dygtige brødre kan gøre det med en oprakt hånd.

Jeg vil nu forelægge jer navnene på kirkens generalautoriteter og øverste ledere og bede om jeres støtte.

Det er foreslået at vi opretholder præsident Spencer W. Kimball som profet, seer og åbenbarer, samt som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle som kan støtte dette bedes tilkendegive det. Er nogen imod samme tegn. Marion G. Romney som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab og Gordon B. Hinckley som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab. Alle som kan støtte disse brødre bedes vise det ved det sædvanlige tegn. Hvis nogen er imod vises det samme tegn.

Som apostle i De tolvs Kvorum: Ezra Taft Benson præsident; Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson og Dallin H. Oaks. Det foreslås at vi opretholder rådgiverne i Det øverste Præsidentskab og De tolv Apostle som profe-

ter, seere og åbenbarere. Alle som kan støtte dette bedes vise det med det sædvanlige tegn. Er nogen imod, samme tegn.

Som De halvfjerds' Præsidium: J. Thomas Fyans, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard, Dean L. Larsen, Richard G. Scott, Marion D. Hanks og Wm. Grant Bangerter. Som nye medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum: Victor L. Brown, H. Burke Peterson, J. Richard Clarke og endvidere: Hans B. Ringger, Waldo Pratt Call sen., og Helio Da Rocha Camargo, som nye medlemmer af dette kvorum. Alle medlemmerne i De halvfjerds' første Kvorum og emeritusbrødrene som de nu fungerer. Alle som er for, vær venlig at tilkendegive det. Nogen imod, samme tegn.

Det er foreslået at vi opretholder Robert D. Hales som præsiderende biskop med Henry Bennion Eyring som førsterådgiver og Glenn Leroy Pace som andenrådgiver. Samtidig afløser vi ældste Hales som medlem af De halvfjerds' første Kvorum. Alle som er for, tilkendegiver det. Nogen imod?

Det er foreslået at vi opretholder Dean L. Larsen som kirkens historiker. Alle som er for, tilkendegiver det. Nogen imod?

Til jeres oplysning kan jeg fortælle at ældste Ringger er fra Schweiz. Han har arbejdet længe og trofast i kirken i mange forskellige stillinger, bl.a. som stavspræsident og regionalrepræsentant. Ældste Call er født i Mexico og har været præsident for Juarez staven i Mexico. Han virker for tiden som præsident for Montevideo missionen i Uruguay. Ældste Camargo er fra Brasilien, hvor han har virket henholdsvis som stavspræsident flere gange, som missionspræsident og som regionalrepræsentant. Til jeres orientering kan jeg også fortælle at vi, i harmoni med de principper vi har fulgt ved kaldelsen af medlemmer fra De halvfjerds' første Kvorum til tempelpræsidenter og missionspræsidenter, har kaldet ældste Victor L. Brown til at være præsident for Salt Lake templet – hans udnævnelse vil blive effektueret den l. juni. Ældste Peterson er kaldet som præsident for Jordan River templet – hans kaldelse vil blive effektueret samtidig. Og ældste Clarke er kaldet som præsident for Capetown missionen i Sydafrika – et sted og et arbejde han har elsket siden han var missionær i dette land.

Vi ønsker også at meddele jer vore beslutninger med hensyn til kirkens områdeadministration. Vi har i over 8 måneder forsøgsvis haft områdepræsidentskaberne boende på stedet, i tre internationale områder. Forsøgene er gjort i Europa, i den sydlige del af Sydamerika og på Stillehavsøerne, og det har vist sig at være meget ønskværdigt. Vi vil nu bekendtgøre at vi fra l. juli vil have endnu tre områdepræsidentskaber ude på stedet – et skal bo i Brasilien og betjene Brasilien og det nordlige Sydamerika, et andet skal bo i Mexico og betjene Mexico og Mellemamerika og et tredie kommer formodentlig til at bo i Japan og skal betjene det fjerne østen – således vil vi i begyndelsen af juli have seks områdepræsidentskaber i internationale områder. Vi ønsker desuden at bekræfte at syv præsidentskaber vil få ansvaret for områder i De forenede Stater og Canada. Vi vil gerne takke disse brødre og deres familier for deres villighed til at rejse derhen hvor de bliver bedt om.

Der er ingen forandringer indenfor generalautoriteterne eller kirkens øverste ledere, med undtagelse af de her nævnte, siden sidste konference. Det foreslås derfor at vi opretholder alle kirkens generalautoriteter og øverste ledere som de nu fungerer. Alle, som er for, tilkendegiver dette. Hvis nogen mener noget andet, kan de tilkendegive det.

Det ser ud til at afstemningen er enstemmig til fordel for de nævnte. Vi vil gerne takke jer for jeres positive stemme og for jeres uafladelige støtte. □

Præsident Spencer W. Kimball i midten sammen med sin sekretær, D. Arthur Haycock, til venstre. Bag præsident Kimball ses andenrådgiveren i Det øverste Præsidentskab, præsident Gordon B. Hinckley.

Vort ansvar for at forkynde evangeliet

Præsident Ezra Taft Benson
De tolv apostles Kvorum

„Herrens bemyndigelse til at ‚forkynd(e) evangeliet for al skabningen' vil aldrig ændre sig i vor uddeling."

Mine kære søskende. Vi kaldte til konference for missionspræsidenter fra hele verden. Vi har afholdt et møde med disse gode mænd og deres hustruer tidligere på ugen, og de har fået instruktioner og råd. Jeg føler mig derfor inspireret til at sige et par ord om vort ansvar for at missionere, som medlemmer af kirken.

Vor mission som kirke er at forkynde evangeliet for hele verden. Det vil sige for ethvert land, enhver nationalitet og ethvert folk. I et brev til John Wentworth, i marts 1842, profeterede Joseph Smith: „Ingen ugudelig hånd kan standse dette værks fremgang . . . Guds sandhed vil frimodigt gå fremad, ædelt og uafhængigt, til den har gennemtrængt *hvert* kontinent, besøgt *hvert* himmelstrøg, gennemtrængt *hvert* land og lydt i *hvert* eneste øre; til Guds hensigter er udført, og den store Jehova skal sige, at værket er fuldbragt" (History of the Church, 4:540).

Hvis vi skal kunne påskønne med hvilken hast kirken er gået fremad de sidste par årtier må vi se på, at det tog kirken 117 år at nå sin første million medlemmer (1947), 16 år at nå den anden million (1963) og 9 år at nå den tredie million (1972) – men der er kommet yderligere 2 millioner medlemmer i kirken under præsident Kimballs administration.

Alligevel er der meget at gøre før det kan bekendtgøres at Guds værk er fuldbragt. Regeringschefers hjerter må blødgøres, døre må åbnes, falske ideologier må overvindes, og evangeliet må forelægges alle vor himmelske Faders børn.

Vi må, som medlemmer af Herrens kirke, tage missioneringen alvorligere. Herrens bemyndigelse til at „forkynd(e) evangeliet for al skabningen" (Mark. 16:15), vil aldrig ændre sig. Vi er blevet rigt velsignet med materialer, teknologi og inspirerede budskaber, for at bringe evangeliet ud til alle mennesker. Der forventes mere af os end af nogen tidligere generation.

„Hvem meget er givet, af ham skal man kræve meget" (L&P 82:3).

Tillad mig at foreslå nogle måder, hvorpå I kan deltage i dette herlige arbejde med at bringe evangeliet til hele menneskeheden.

For det første: *I kan efterleve evangeliets principper.*

Herren forventer det af os. Apostlen Paulus anbefalede: „Vær et forbillede for de troende i tale, i færd, i kærlighed, i troskab, i renhed!" (1 Tim. 4:12).

Vi er taknemmelige for at langt de fleste af kirkens medlemmer bestræber sig på at efterleve evangeliet og behandle deres medmennesker retfærdigt. Men bedrøves vi ikke allesammen og bliver vi ikke skuffede, når kirkemedlemmer udnytter andre i forretningssager eller bliver dømt skyldige i at overtræde Guds og landets love? Herren forventer at vi kirkemedlemmer, som er velsignet med evangeliets sandheder, er ærlige, moralsk rene, kyske, holder os fra blasfemi og tarvelighed, at vi er pålidelige og opfører os eksemplarisk.

Herren har sagt til kirkens medlemmer i denne uddeling:

„Men om de ikke holder mine bud og ikke hører og efterlever alle mine ord, skal verdens riger få overhånd over dem.

Thi de var sat til at være et lys for verden og menneskenes frelsere.

Og om de ikke er menneskers frelsere, er de som saltet, der har mistet sin kraft og derefter ikke duer til andet end at kastes ud og nedtrædes af menneskene." (L&P 103:8–10).

Et af vore bedste missionærredskaber er medlemmernes eksempel, når de efterlever evangeliet. Det var det Herren mente, da han sagde til kirken: „Thi Zion skal tiltage i skønhed og hellighed . . . Zion må stå op og iføre sig sine skønne klæder" (L&P 82:14).

For det andet: *Vi kan forberede vore sønner på at udføre en mission.*

Præsident Kimball blev engang spurgt: „Hvor mange missionærer forventer du? Hvor mange har du brug for?" Han svarede: „Dem allesammen." (Regionalrepræsentanternes seminar, 3. april, 1975).

Han sagde: „Jeg beder om missionærer, der er blevet omhyggeligt oplært i familien og i kirken, og som kommer på mission, fordi de virkelig ønsker det"

Han sagde endvidere: „Jeg beder om at vi begynder tidligere og oplærer vordende missionærer meget bedre." (Regionalrepræsentanternes seminar, 4. april, 1974).

Hvornår begynder vi sådanne forberedelser? Vores profet har sagt at vi skal „begynde med at lægge penge til side, når der fødes en dreng, og hjælpe ham med at spare op til sin mission, så han, når han er 19 år vil have en rimelig opsparing til sin mission. Enhver dreng bør have sparet op til sin mission" (Regionalrepræsentanternes seminar, 3. okt. 1974).

Hvordan giver vi en dreng et stort ønske om at tjene? Vi venter ikke til han er 19 år eller ældre med at afgøre om han skal på mission. Du hjælper ham til denne beslutning når han er 9, 10 eller 11! Hjemmet danner grobund for en ung mands forberedelser. Og *enhver* ung mand bør i sit hjem forberede sig til at tjene.

De første forberedelser foregår ved at lære drengen at bede, læse historier for ham fra Mormons Bog og andre standardværker, ved at afholde familieaftener og lade ham give noget af lektien, undervise ham i principperne for moralsk renhed, begynde at spare op til hans fremtidige mission, lære ham at arbejde og sørge for at han får mulighed for at hjælpe andre.

Jeg kender familier som altid i deres familiebønner beder om at deres sønner må være værdige til at udføre en mission. Det

Fra venstre: Ældste James E. Faust, De tolvs Råd; præsident Marion G. Romney, førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab, D. Arthur Haycock, præsident Kimballs sekretær, præsident Spencer W. Kimball, præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiveren i Det øverste Præsidentskab, præsident Ezra Taft Benson fra De tolvs Råd; ældste Howard W. Hunter; Thomas S. Monson; Boyd K. Packer og Marvin J. Ashton.

har en stor indvirkning på deres sønner, siger de.

En af de bedste måder, hvorpå vore unge mænd og piger kan forberede sig til en mission, har kirken sørget for gennem seminar- og institutklasserne. Vi håber at I opfordrer jeres børn til at deltage i dette inspirerede program.

For det tredje: *Vi kan støtte missionærprogrammet økonomisk.*

Lad mig forklare jer hvilken udfordring kirken står overfor. Mange af vore værdige unge mennesker, som ønsker at komme på mission, befinder sig i andre af verdens lande. De færreste ældster og søstre har midler til at forsørge sig selv på en mission i 2 år, og derfor må de have hjælp. Kirken har et missionærfond, som vi beder alle medlemmerne bidrage til. De som er rigt velsignet af Herren har råd til at bidrage gavmildt til dette program. De fleste voksne medlemmer bør give et bidrag hver måned, og når de gør det vil de hjælpe missionærarbejdet med at have fremgang over hele verden.

For det fjerde: *Vi kan præsentere vore venner og naboer for missionærerne.*

Den 2. januar, 1831, sagde Herren:

„Og atter siger jeg jer: Jeg giver jer et bud, at enhver, både ældste, præst, lærer og medlem, skal anvende hele sin kraft og arbejde med sine hænder for at forberede og udføre de ting, som jeg har befalet.

Og lad jeres prædiken være en advarselsrøst, lad hver mand advare sin næste i mildhed og sagtmodighed" (L&P 38:40–41).

Og den 27. december, 1832, befalede Herren:

„Se, jeg sendte jer ud for at vidne og advare folket, og det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste.

Derfor har de ingen undskyldning, og deres synder hviler på deres eget hoved" (L&P 88:81–82).

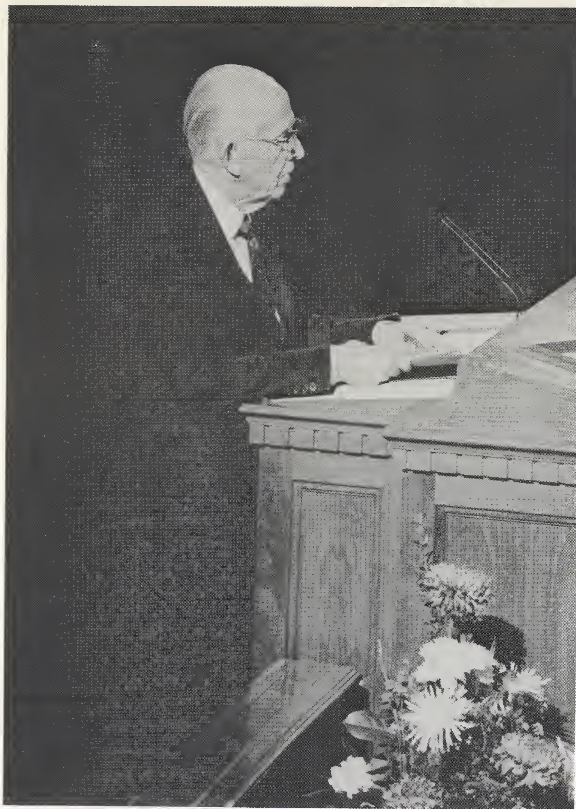
Vor profet, der lever i dag, har sagt os hvordan dette arbejde bedst kan udføres:

„Vi må engagere kirkens medlemmer mere effektivt i missioneringen. Nøglen til kirkens fremtidige vækst er at kirkens medlemmer og missionærer samarbejder, og det er samtidig et af de bedste midler til det enkelte medlems udvikling" (Regionalrepræsentanternes seminar, 3. oktober, 1980).

Vi er fælles om dette store ansvar. Vi kan ikke komme uden om det. Ingen mand eller kvinde bør tro at de er fritaget fra dette ansvar på grund af det sted de bor eller på grund af deres stilling i samfundet, deres erhverv eller status.

Det er en gave at være medlem af Herrens kirke, og en velsignelse som Herren har skænket os her på jorden, og han for-

Præsident Ezra Taft Benson – De Tolvs Råd

venter at vi deler denne velsignelse med dem som ikke har den.

Vi har også pligt til at elske vor næste. Det er det andet af de to største bud. Vi må være gode mod vore medmennesker. Vi skal elske alle vor himmelske Faders børn og dyrke omgang med dem.

Hvor jeg dog beder til at vi vil være opfyldt af kærlighed til Gud og vore medmennesker!

For det femte: *Vi kan deltage i missionærarbejdet ved at forberede os til at udføre en mission – og gennemføre den.*

Ægtepar kunne f.eks. spare op og forberede sig på at tage på mission sammen. Jeg vil gerne gentage hvad jeg sagde i april 1984 til præstedømmemødet: „Vi har brug for udvalgte missionærægtepar." (Ensign, maj 1984, s. 45).

Jeg gentager – vi opfordrer jer til alvorligt at tænke på at udføre en fuldtidsmission. Nogle af jer yngre ægtepar har allerede jeres sønner på mission. Måske er tiden nu inde til at I forbereder jer økonomisk og på anden vis til selv at udføre en mission. Mange ægtepar har ydet en enestående hjælp og skabt stabilitet i forskellige missioner i kirken.

I kunne studere skrifterne sammen, især Mormons Bog. Herren har sagt at vi vil blive fordømt hvis vi ikke ihukommer den nye pagt, nemlig Mormons Bog (se L&P 84:56–57).

Det kræver stor tro at missionere. Jeg ved hvor vanskeligt det kan være for ældre ægtepar at beslutte sig til at tage på mission. Jeg har to søstre, der er enker, og som sammen var på mission i England. En bror er netop sammen med sin hustru taget afsted på sin tredie mission. Mange ægtepar vidner om at deres missionærtid hører til den lykkeligste tid de har haft sammen, fordi de så fuldstændigt helligede sig det ene formål – at missionere.

Ja, kære søskende, marken er „hvid til høsten, og se, den, der bruger seglen med hele sin styrke, samler et forråd, så han ikke omkommer, men sikrer sin sjæl frelse" (L&P 4:4).

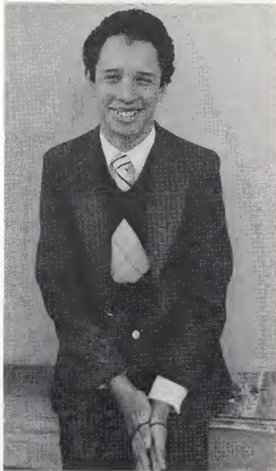
Jeg er taknemmelig for kirkens storslåede missionærprogram. I min fars familie var vi 11 børn. Alle 11 har været på mission. Min hustru udførte også en mission og hun havde den glæde at arbejde sammen med sin mor det sidste halve år. Da min egen far var på mission husker jeg, som den ældste søn, de breve han sendte fra missionsmarken i midtvesten. I det hjem fik vi missioneringens ånd, og den forlod os aldrig, og det er jeg i al ydmyghed taknemmelig for.

Må Gud velsigne dette storartede missionærprogram. Må han velsigne enhver af os med missioneringens ånd, ansporet af vor kærlighed til vore medmennesker.

Jeg vidner om at dette værk er sandt og at resultaterne af vore anstrengelser i dag, en dag vil fylde verden med ward, stave og mange millioner af vor Faders børn, hvis sjæle vil blive frelst i hans rige.

Gud velsigne alle os medlemmer af hans kirke, til at dele evangeliet med andre.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Getsemanes rensende kraft

Ældste Bruce R. McConkie
De tolvs Kvorum

Herrens „forsoning er den største begivenhed der nogen sinde er sket eller nogen sinde vil ske, lige fra skabelsen og ned gennem alle tidsaldre i en uendelig evighed"

Jeg har på fornemmelsen, og Ånden synes er være enig deri, at den vigtigste lære jeg kan forkynde og bære vidnesbyrd om er Herrens, Jesu Kristi forsoning.

Hans forsoning er den største begivenhed der nogen sinde er sket eller nogen sinde vil ske, lige fra skabelsen og ned gennem alle tidsaldre i en uendelig evighed.

Det er en så god og nådig gerning at kun en gud kunne udføre den. Den er betingelsen og grundlaget for Faderens evige frelsesplan og for at den kunne iværksættes.

Gennem den blev der tilvejebragt udødelighed og evigt liv for menneskene. Gennem den bliver alle mennesker frelst fra død, helvede, det onde og uendelige lidelser.

Og gennem den skal alle som tror og adlyder Guds herlige evangelium, som er ærlige og trofaste og overvinder verden, som lider for Kristus og hans ord, som hånes og spottes for hans sag, hvem de tilhører, blive som deres Skaber og sidde sammen med ham på hans trone og regere sammen med ham altid i evig herlighed.

Når jeg nu taler om disse forunderlige ting, vil jeg bruge mine egne ord, skønt I måske tror det er skriftens ord, som andre apostle og profeter har sagt.

Det er rigtigt at de først blev forkyndt af andre, men nu er de mine, for Guds Helligånd har vidnet for mig at de er sande, og nu er det som om Herren selv har åbenbaret mig dem i første omgang. Således har jeg hørt hans røst og kender hans ord.

For to tusinde år siden lå der et smukt sted udenfor Jerusalems mure – det hed Getsemane, og det var her Jesus og hans nærmeste venner havde for sædvane at trække sig tilbage når de mediterede og bad. Det var her Jesus underviste sine disciple i rigets lære, og alle kommunikerede med ham, der er Fader til os alle, og hvis tjeneste de var engageret i og hvis ærinde de gik.

Dette hellige sted var, ligesom Eden hvor Adam boede, som Sinai hvor Jehova gav sine bud, og som Golgata hvor Guds Søn gav sit liv som løsesum for mange, dette er det hellige sted, hvor den evige Faders syndfri Søn påtog sig alle menneskers synder, på betingelse af at de ville omvende sig.

Vi kender ikke, ingen har ord for og ingen jordisk sjæl kan fatte, den fulde betydning af det Kristus gjorde i Getsemane.

Vi ved at han svedte store blodråber ud fra hver pore, da han drak den bitre kalk som Faderen havde givet ham.

Vi ved at han led både på legeme og ånd, langt mere end mennesker kan lide uden at dø.

Vi ved at hans lidelser, på en måde der er ufattelig for os, kunne tilfredsstille retfærdighedens krav, forløse angerfulde sjæle fra syndens lidelser og straf, og skænke barmhjertighed til dem der tror på hans hellige navn.

Vi ved at han lå udmattet på jorden, da lidelserne og smerten ved at bære den uendelige byrde fik ham til at skælve og ønske at han ikke skulle drikke den bitre kalk.

Vi ved at der kom en engel fra det høje, for at styrke ham under hans ildprøve, og vi formoder at det var den mægtige Michael, der faldt for at mennesket kunne blive til.

Disse uendelige lidelser, som vi intet har at sammenligne med, varede så vidt vi kan bedømme omkring 3–4 timer.

Efter dette, med et smertefuldt legeme der var udtømt for kræfter, mødte han Judas og de andre sanselige djævle, som kom fra selve Synedriet, og han blev ført bort med et reb om halsen, som en anden kriminel, for at blive dømt af snedige forbrydere der, fordi de som var jøder sad på Arons sæde, og som romere udøvede Cæsars magt.

De bragte ham frem for Annas, derfra til Kajfas, og så til Pilatus, til Herodes og tilbage til Pilatus. Han blev anklaget, fordømt og slået. Deres ækle spyt løb ned ad hans ansigt, og hans svage, forpinte legeme blev endnu svagere.

Slagene regnede ned over hans ryg. Blodet løb ham ned ad ansigtet da de trykkede en tornekrone ned over hans pande.

Oven i alt dette blev han pisket med en svøbe med mange lædersnore besat med skarpe bensplinter og metalstumper.

Mange ville dø af svøbeslagene alene, men han rejste sig fra smerterne ved slagene, for at han kunne dø den forsmædelige død på Golgatas grusomme kors.

Derpå bar han sit eget kors, lige til han faldt sammen under vægten og smerterne og de forøgede lidelser.

Da de nåede en høj de kaldte Golgata, også udenfor Jerusalems mure, og mens disciplene hjælpeløst så til, følte smerterne af den kommende død i deres egne legemer, lagde de romerske soldater Jesus på korset. Med nogle store køller slog de nogle jernspigre i hans fødder, hænder og håndled. Han blev sandelig såret for vore overtrædelser og knust for vor brøde.

Så blev korset rejst, så alle kunne se og stirre måbende, forbande og spotte, hvilket de også ondskabsfuldt gjorde, lige fra klokken 9 om morgenen til middag.

Så blev himlen sort. Landet blev dækket af mørke i tre timer, som det også skete hos nephiterne. Der rejste sig en kraftig storm, som om det var naturens Gud der led.

Og det var det, for mens han hang på korset endnu tre timer, fra middag til

Medlemmer fra De tolvs Råd. Fra venstre:
Ældsterne, præsident Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry og David B. Haight.

klokken 3, gentog alle de uendelige lidelser fra Getsemane sig.

Og til sidst, da forsoningen havde krævet sin betaling – da sejren var vundet, da Guds Søn havde fuldbragt sin Faders vilje i alle ting, så sagde han: „Det er fuldbragt!" (Joh. 19:30), og så opgav han frivilligt ånden.

Da døden barmhjertigt skænkede ham fred og trøst, blev han fritaget for de jordiske smerter og sorger, og kunne indgå til Guds paradis.

Da han havde givet sin sjæl som offer for synden, var han parat til at se sin sæd, i henhold til det messianske ord.

Det bestod af alle de hellige profeter og trofaste hellige fra fordums tider. Og det gjalt alle som havde påtaget sig hans navn og som var født åndeligt af ham, som var blevet hans sønner og døtre, som også vi er det. Alle disse var forsamlede i åndeverdenen, hvor de så hans ansigt og hørte hans røst.

Efter ca. 38–40 timer – tre dage ifølge den jødiske kalender – kom vor velsignede Herre til den lånte grav, hvor hans delvis salvede legeme var lagt af Nikodemus og Josef fra Arimatæa.

Derefter tog han, på en måde som er ufattelig for os, dette legeme op, det legeme som ikke havde nået forkrænkelighed, og opstod til herlig udødelighed, hvorved han blev som sin opstandne Fader.

Dernæst modtog han al magt i Himlen og på jorden, fik evig ophøjelse, viste sig for Maria Magdalene og mange andre, og opfor til Himlen, for der at sidde ved Gud Faderens, den Almægtiges højre hånd og regere i herlighed for tid og al evighed. Hans opstandelse fra døden på den tredie dag blev kronen på forsoningsværket. Her er igen noget som på visse måder er ubegribeligt for os, og det er den virkning som hans opstandelse fik for alle os mennesker, nemlig at også vi skal opstå fra graven.

Ligesom Adam tilvejebragte døden har Kristus tilvejebragt livet. Ligesom Adam er fader til dødelighed er Kristus fader til udødelighed.

Og uden begge dele – dødelighed og udødelighed – kan mennesket ikke udarbejde sin frelse og nå det høje, langt over skyerne, hvor guder og engle bor for evigt i evig herlighed.

Nu er Kristi forsoning jo den mest fun-

Ældste Bruce R. McConkie – De tolvs Råd

damentale lærdom i evangeliet, men det er også den der er sværest at forstå af alle vore åbenbarede sandheder.

Mange af os har en overfladisk kundskab og stoler på at Herren i sin godhed vil hjælpe os gennem livets prøvelser og vanskeligheder.

Men hvis vi vil have en tro som Enok og Elias (Elijah) havde, er vi nødt til at tro som de troede, vide det de vidste og leve som de levede.

Må jeg bede jer sammen med mig at opnå en god og sikker viden om forsoningen.

Vi må afvise de menneskelige filosofier og de vises visdom, og følge Ånden som vi har fået til at vejlede os til al sandhed.

Vi må ransage skrifterne og acceptere dem som Herrens sind, vilje og røst, og som Guds egentlige kraft til frelse.

Når vi læser, mediterer og beder, vil vi i tankerne se Guds tre haver – Edens have, Getsemane have og haven med den tomme grav, hvor Jesus viste sig for Maria Magdalene.

I Eden vil vi se at alt er skabt paradisisk – uden død, uden formering, uden prøver som giver erfaringer.

Vi vil opdage at en sådan skabelse, som mennesket på nuværende tidspunkt ikke har kendskab til, var den eneste måde at tilvejebringe faldet på.

Vi vil se Adam og Eva, den første mand og den første kvinde, gå fra udødelighed og paradisisk herlighed og blive det første dødelige kød på jorden.

Dødelighed, som jo indbefatter formering og død, kommer ind i verden, og på grund af overtrædelse påbegyndes en prøvetilstand.

I Getsemane vil vi så se at Guds Søn løskøbte mennesket fra den timelige og åndelige død, som blev indført ved faldet.

Og endelig vil vi, foran den tomme grav, opdage at Kristus, vor Herre, brød dødens bånd og for evigt sejrede over graven.

Således er skabelsen fader til faldet, ved faldet indførtes dødelighed og død, og sammen med Kristus indførtes udødelighed og evigt liv.

Hvis Adam ikke var faldet og derved havde indført døden, ville Kristus ikke have forsonet, hvilket jo frembragte liv.

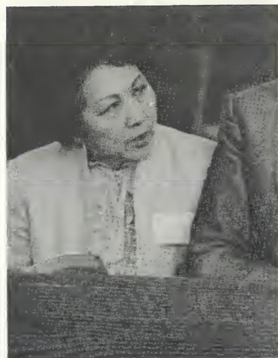
Og nu vedrørende denne fuldkomne forsoning, som jo blev tilvejebragt ved udgydelsen af Guds blod – bærer jeg vidnesbyrd om at det fandt sted i Getsemane og på Golgata, og med hensyn til Jesus Kristus bærer jeg vidnesbyrd om at han er den levende Guds Søn og at han blev korsfæstet for verdens synder. Han er vor Herre, vor Gud og vor Konge. Dette ved jeg personligt – uafhængigt af noget andet menneske.

Jeg er et af hans vidner, og en kommende dag skal jeg føle på naglegabene i hans hænder og fødder og jeg skal bade hans fødder med mine tårer.

Men jeg vil ikke vide bedre besked end jeg gør nu om at han er Guds, den Almægtiges, Søn, at han er vor Frelser og Forløser, og at vi kun kan frelses i og ved hans forsonende blod, og ikke på nogen anden måde.

Gud give at vi alle må vandre i lyset, ligesom Gud, vor Fader befinder sig i lys, så hans Søns, Jesu Kristi blod, i henhold til løfterne, vil rense os fra al synd.

I Herrens, Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Ærbødighed for livet

Russell M. Nelson
De tolv apostles Kvorum

„Liv kommer gennem liv. Det er en gave fra vor himmelske Fader. Det er evigt, ligesom han er evig. Uskyldigt liv er ikke sendt fra ham for at blive tilintetgjort."

Vi takker i forening den Almægtige fordi han på en så forunderlig måde har forlænget ældste Bruce R. McConkies liv, så han kunne holde denne magtfulde tale til os. Vi er umådelig taknemmelige.

Jeg beder til at Herrens Ånd må hjælpe mig til at viderebringe hans sind og vilje om et meget vigtigt og ømtåleligt emne. Jeg beder jer undskylde at jeg bruger ord, som er mig imod og som ikke passer sig særlig godt for denne hellige talerstol. Men jeg gør det for at tilkendegive ærbødighed for menneskelivet.

Vi, Guds sønner og døtre, sætter livet højt, som en gave fra ham.

Krigens ondskab er noget som koster dyrt i form af liv. Kendsgerninger fra alle lande er rystende. For Amerikas vedkommende blev der dræbt 100.000 under den første verdenskrig. Over 400.000 døde under anden verdenskrig. I de første 200 år af denne nations eksistens mistede over en million amerikanere livet på grund af krige.

Men selv om det er beklageligt at miste sine kære i krig, så overgås disse statistikker langt af en anden krig, som *hvert år* kræver flere ofre end det samlede antal i alle denne nations krige.

Det er krigen mod de forsvarsløse – og de umælende. Det er krigen mod de ufødte.

Denne krig kalder man *abort.* Den har en epidemisk størrelse og den er verdensomspændende. Der blev rapporteret over 55 millioner aborter verden over alene i 1974 [1]. 64% af verdens befolkning lever nu i samfund hvor denne praksis sanktioneres af loven [2]. I Amerika udføres der årligt 1.5 millioner svangerskabsafbrydelser [3]. Omkring 25–30% af alle svangerskaber ender med abort [4]. I nogle tætbefolkede områder forekommer der flere aborter end fødsler af levende børn [5]. Lignende tal forekommer i andre lande.

Og dog hævder samfundet at de har respekt for menneskelivet. Vi græder over mennesker som dør, beder og arbejder for dem hvis liv er i fare. I mange år har jeg arbejdet sammen med andre læger her og andre steder, hvor vi kæmpede for at forlænge liv. Det ville være umuligt at beskrive den sorg læger føler når en af deres patienter dør. Kan nogen mon forestille sig hvordan vi føler det, når liv tilintetgøres ved dets begyndelse, som om det var værdiløst?

Hvad er det for en inkonsekvens der får mennesker til at sørge over deres døde, mens de følelseskoldt fører en ødelæggende krig mod liv, der tavst er under udvikling? Hvor er logikken henne i at opfordre til at bevare livet for en dødssyg spæd på 12 uger, mens man tolererer at en andens liv afbrydes 12 uger efter undfangelsen? Der ofres tilsyneladende større opmærksomhed og der bliver mere postyr over en livsskæbne, når en straffefange dør, end når millioner dagligt berøves muligheden for at leve, ved et modbydeligt blodbad før fødslen.

Herren har gentagne gange udstedt sin guddommelige befaling: „Du må ikke slå ihjel." [6] For nylig tilføjede han: „eller gøre noget sådant" (L&P 59:6).

Selv før evangeliet blev gengivet i dets fylde forstod de oplyste livets hellighed. John Calvin, som var reformator i det 16. århundrede, skrev:

„Når det tilsyneladende er mere unådigt at et menneske dræbes i sit hjem end på sin mark – eftersom hjemmet er ethvert menneskes helligdom – hvor meget mere afskyeligt er det så ikke at dræbe et foster i moders liv, før det har set dagens lys?" [7].

Hvad er det for en utilbørlighed der nu legaliserer noget, der ifølge Guds bud har været forbudt fra tidernes morgen? Hvilken fornuftstridighed har ændret myter til fordrejede deviser, som samtykker med noget der er så forkert?

Sådanne deviser begynder med en passende omsorg for moderens helbred. Det sker dog kun sjældent at et svangerskab truer moderens liv. Når kompetente læger skønner at det er et spørgsmål om at redde enten den enes eller den andens liv, vil mange være enige om at det er bedst at redde moderens. Men disse tilfælde er kun sjældne – specielt hvor man har adgang til moderne lægehjælp.

Noget andet som taler for svangerskabsafbrydelse er voldtægt eller blodskam. Noget sådant er en dyb tragedie, fordi kvinden, som er fuldkommen uskyldig, blev frataget sin handlefrihed.

Men mindre end 3% af alle aborter forekommer af disse 2 årsager [8]. De resterende 97% bliver foretaget af noget man kunne kalde bekvemmelighedsgrunde.

Nogle argumenter for abort er at et barn kan blive misdannet. Det sker virkelig at et foster bliver skadet ved infektion eller giftpåvirkning, under første trediedel af et svangerskab.

Det som et ægtepar, som jeg vil kalde Brown, oplevede, fortæller jeg kun for at illustrere. Søster Brown var kun 21 år på det tidspunkt, og hun var en smuk og hengiven hustru. På et tidspunkt i løbet af de første 3 måneder i sit svangerskab blev hun smittet med røde hunde.

Hun blev rådet til abort, fordi barnet næsten sikkert ville blive skadet. Nogle i hendes familie forsøgte, udelukkende i kærlighed, at presse hende til at søge om abort.

„I skulle ikke pålægge jer selv en så stor økonomisk byrde som det er at have et handicappet barn," sagde de. „Det er I alt for unge og fattige til."

Trofaste som de var, rådførte de sig med deres biskop. Han henviste dem til deres stavspræsident, som lyttede alvorligt og interesseret, hvorpå han rådede dem til ikke at tage dette barns liv, selv om

det måske ville få et problem. Han citerede dette skriftsted:

„Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand; hav ham i tanke på alle dine veje, så jævner han dine stier" (Ordsp. 3:5–6).

De valgte at følge dette råd og lod deres lille barn blive født – en dejlig lille pige, normal i enhver retning, bortset fra tabet af hørelsen, hvilket viste sig senere. Efter en undersøgelse på en døveskole, fik bror og søster Brown at vide at dette barn havde en intelligens som et geni. Nu, 20 år senere, læser hun ved stipendium på et af landets førende universiteter.

Da de for nylig blev spurgt hvad de nu mener om den tunge beslutning de dengang skulle træffe, svarede moderen omgående: „Hun er en af de største glæder i mit liv! Hun har sådan en udsøgt ånd! Hun mistede nok hørelsen, men det har hun kompenseret for ved at have større evner i andre retninger. Hun er levende opmærksom og ser alt. Hun er en dygtig danser, selv om hun kun fornemmer musikken gennem vibrationer. Hun har været klassepræsident i skolen. Men det vigtigste er hendes uforfalskede ånd – hendes uforbeholdne kærlighed. Hun har lært os at hjælpe andre og dele. Hendes åndelige indsigt har hjulpet os til at lære Gud og hans hensigter at kende. Min mand og jeg er så taknemmelige over at hun er et af vore børn."

Læg nu mærke til et andet tilfælde hvor konsekvenserne af et svangerskab var tungtvejende. Kvinden var ude over den alder hvor man normalt får børn. Hun fortalte lægen at hendes mand var alkoholiker og ramt af en kønssygdom. Hun havde født et dødfødt barn. Hun havde et blindt barn. Et andet havde tuberkulose. I hendes familie var der flere som var døve. Til sidst indrømmede hun at hun levede i ussel fattigdom. Hvis denne sandfærdige situation fremkom i dag ville mange anbefale abort. Det barn der blev født af denne kvinde blev den kendte komponist, Ludwig van Beethoven.

Men princippet dækker langt mere end de problemer som man kunne synes var store. Hvis et menneske skulle berøves livet på grund af *eventuelle* fysiske problemer, måtte man for at være konsekvent på samme måde aflive dem der allerede havde sådanne utilstrækkeligheder. Vi kunne gå endnu videre og sige at alle som enten er svage, uegnede eller ubehagelige skulle fjernes af dem der har magt. En sådan uærbødighed for livet er utænkelig!

Noget andet der strides om er kvindens ret til at bestemme over sin egen krop. Det gælder til en vis grad for os alle. Vi kan tro som vi vil. Vi kan tilrettelægge som vi vil. Og vi kan gøre som vi vil. Men når vi først er i gang med at handle, så kan vi ikke slippe for konsekvenserne. Dem der overvejer abort har allerede truffet bestemte valg.

Vi kan tydeligt se dette begreb ved at betragte astronauten. Han er frit stillet til at trække sig tilbage under hele udvælgelsesprocessen – under planlægningen og forberedelserne. Men når først raketten er antændt kan han ikke længere vælge frit. Nu er han bundet af sit valgs konsekvenser. Selv om der skulle indtræffe vanskeligheder undervejs og han kunne tænke sig noget andet, så er hans valg bundet ved hans handling.

Og således er det også med dem der piller ved den gudgivne formeringskraft. De har frihed til at tænke og tilrettelægge på anden vis. Men de besegler deres valg med deres handlinger.

Kvindens ret til at bestemme over sin egen krop giver hende ikke ret til at bestemme over en andens krop. Udtrykket „svangerskabsafbrydelse" henvender sig bogstavelig talt kun til kvinden. Konsekvensen ved tilintetgørelse af et foster involverer en andens legeme og liv. Disse to væsener har hver sin hjerne, hvert sit hjerte og hver sit kredsløbssystem. Hvis man tror at der ikke er noget barn eller noget liv, fornægter man virkeligheden.

Det er ikke et spørgsmål om hvornår „det egentlige liv" begynder eller hvornår ånden „kommer ind" i kroppen. I den biologiske videnskab ved man at livet begynder når en sædcelle og et æg forenes og bliver til en celle, der består af 23 kromosomer fra både faderen og moderen. Disse kromosomer indeholder tusinder af gener. Det er en forunderlig proces når generne kombineres og alle de menneskelige karakteregenskaber indkodes i det ufødte menneske, og der dannes en ny DNA kombination. En fortsat vækst resulterer i et nyt menneskeligt væsen. Livets opståen er ikke kun et debatemne, det er en videnskabelig kendsgerning.

Omkring 22 dage efter de to celler er forenet begynder et lille hjerte at slå. Den 26. dag begynder blodets kredsløb [9].

I skriften erklæres det: „Thi kødets sjæl er i blodet" (3 Mos. 17:11). Abort er udgydelse af uskyldigt blod.

En anden undskyldning for at retfærdiggøre abort vedrører befolkningskontrol. Mange i ulandene giver i deres uvidenhed overbefolkning skylden for deres manglende fremgang. Mens de ikke har den fjerneste idé om Gud og hans bud, ligger de på maven for og tilbeder noget som de selv har skabt (eller intet overhovedet), og gør ulyksalige forsøg på at begrænse befolkningstallet ved i stigende grad at fremkalde aborter. De lever i elendighed og glemmer de guddommelige læresætninger, som står ikke èn, men 34 gange i skrifterne [10] – at menneskene *kun* vil få fremgang hvis de adlyder Guds bud.

Hvordan skal Gud kunne opfylde sine løfter om at hans børn vil få velstand når de er lydige, hvis de dyrker afguder eller ødelægger liv, som er skabt af ham – og som skulle være i hans billede?

Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab, Gordon B. Hinckley, til højre, taler med medlem af De tolvs Råd, ældste Russell M. Nelson.

De vil kun få velstand hvis de i deres uddannelse også omfatter tro på og lydighed mod denne verdens Gud, som sagde:

„Jeg Herren ... byggede jorden som mine hænders værk; og alle ting deri er mine. Og det er min hensigt at sørge for mine hellige ... *Dog skal det ske på min egen måde.* ... Thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod" (L&P 104:14–17; fremhævelse tilføjet).

Nu vil jeg som Herrens tjener pligtskyldigt advare dem der går ind for og praktiserer abort, om at de fremkalder den almægtige Guds vrede – han som erklærede: „Når mænd ... støder til en frugtsommelig kvinde, så hun nedkommer i utide ... da skal han bøde" (2 Mos. 21:22).

Og om dem der udgyder uskyldigt blod har en profet erklæret:

„De straffedomme, som han (Gud) vil lade kommer over dem i sin vrede, må være retfærdige; og de uskyldiges blod skal stå som vidne mod dem, ja, og råbe stærkt til dem på den yderste dag" (Alma 14:11).

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er konsekvent imod abort. For et hundrede år siden skrev Det øverste Præsidentskab:

„Vi benytter atter lejligheden til at advare de sidste dages hellige mod dem ... som praktiserer fosterdrab og spædbørnsdrab" [11].

Vor kære præsident Spencer W. Kimball sagde kort efter han var blevet præsident: „Vi fordømmer svangerskabsafbrydelse og beder vort folk afstå fra denne alvorlige overtrædelse" [12].

Hvorfor skal vi ødelægge et liv som kunne bringe andre glæde?

Men er der nu håb for dem der har syndet uden fuld forståelse, og som har et sønderknust hjerte? Ja. Så vidt vi ved, betragter Herren ikke denne overtrædelse som mord. Og „så vidt det indtil nu er åbenbaret, kan et menneske omvende sig fra denne synd og få tilgivelse" [13]. Vi er taknemmelige ved tanken om at Herren vil hjælpe alle som virkelig omvender sig.

Jo – livet er kostbart! Ingen, som holder et yndigt nyfødt barn, ser ind i dets smukke øjne, mærker på dets små fingre og kærtegner denne mirakuløse skabning kan undgå at føle dyb ærbødighed for livet og for vor Skaber.

Liv kommer af liv. Det er en gave fra vor himmelske Fader. Det er lige så evigt som han er. Han skænker ingen et uskyldigt liv for at det skal ødelægges! Læren kommer ikke fra mig, men fra den levende Gud og hans guddommelige Søn, og det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Fodnoter:

[1] Christopher Tietze: *Induced Abortion: A World Review*, 4th ed. (New York: Population Council, 1981), s. 19.

[2] Samme, s. 7, 19–37.

[3] Se Stanley K. Henshaw, Jacqueline Darroch Forrest, Ellen Sullivan og Christopher Tietze: Abortion Services in the United States, 1979 og 1980, *Family Planning Perspectives* jan./feb. 1982 s. 1, 7,.

[4] Samme, s. 6.

[5] Se Center for Disease Control, *Annual Summary: Abortion Surveillance, 1979–80*, U.S. Department of Health, Education, og Welfare, s. 130.

[6] Se 2 Mos. 20:13; 5 Mos. 5:17; Matt. 5:21; Mark. 10:19; Luk. 18:20; Rom. 13:9; Jak. Br. 2:11; Mosiah 13:21; 3 Ne. 12:21; L&P 42:18–19; L&P 132:36.

[7] John Calvin: *Commentaries on the Four Last Books of Moses Arranged in the Form of a Harmony*, 24 vols., trans. Charles William Bingham (Grand Rapids, Michigan: William B. Eerdmans Publishing Company, 1950), 3:42 (2 Mos. 21:22).

[8] Se U.S. Senate Judiciary Committee on the Judiciary, *The Human Life Bill: Hearings on S. 158*, 97ht Congress, 1st session, 1981.

[9] Se J. Willis Hurst, R. Bruce Logue, Robert C. Schlant, and Nanette Kass Wenger: *The Heart* 4th ed. s. 7. (New York: McGraw-Hill, 1978), s. 7.

[10] Se 3 Mos. 26:3–15; Jos. 1:7–8; 1 Kong. 2:3; 2 Kong. 18:7; 2 Krøn. 24:20; 2 Krøn. 26:5; 2 Krøn. 31:21; Ezra 6:14; Job 36:11; 1 Ne. 2:20; 1 Ne. 4:14; 2 Ne. 1:9; 2 Ne. 1:20; 2 Ne. 1:31; 2 Ne. 4:4; 5:10–11; Jar. 1:9; Om. 1:6; Mosiah 1:7; Mosiah 2:22; Mosiah 2:31; Al. 9:13; Al. 36:1; Al. 36:30; Al. 37:13; Al. 38:1; Al. 45:6–8; Al. 48:15; Al. 48:25; Al. 50:20; He. 3:20; 2 Ne. 5:22; L&P 9:13.

[11] I *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, comp. James R. Clark, 6 vols. (Salt Lake City: Bookcraft, 1965–75), 3:11.

[12] Ensign, nov. 1975, s. 6.

[13] *Instruktionshåndbog for Kirkens Ledere*, kap. 11.

Handlefrihed og ansvarlighed

Ældste Victor L. Brown
De halvfjerds første Kvorum

„Resultatet af vore personlige beslutninger gennem udøvelse af handlefrihed, er konsekvenser, enten gode eller dårlige."

For 24 år siden nu til oktober fik jeg i mit hjem i Chicago en opringning langvejs fra. Det var fra Salt Lake City, og den der ringede spurgte om jeg havde planer om at komme til generalkonferencen, som ville begynde den næste morgen. Hertil svarede jeg: „Nej!" Hvorpå jeg blev spurgt om jeg kunne komme. Jeg svarede: „Det tror jeg nok, hvis du ønsker det." Den anden sagde: „Kirkens præsident vil gerne se dig på sit kontor i morgen tidligt klokken 8. Nå men, sov godt, for det bliver sidste gang." Nu, efter næsten 24 år, ser det ud til at jeg kan få den gode nats søvn – måske!

Disse år har været de mest udfordrende og berigende år i mit liv. Jeg har haft den ubeskrivelige velsignelse at blive instrueret hver uge – med nogle få undtagelser – af fire af kirkens præsidenter og otte forskellige rådgivere i Det øverste Præsidentskab, og så, naturligvis, af en vidunderlig præsiderende biskop, John H. Vandenberg. Det var en stor velsignelse at tjene som rådgiver for biskop Vandenberg sammen med ældste Robert L. Simpson. Ord kan ikke tilstrækkeligt udtrykke min kærlighed og værdsættelse af mine egne trofaste rådgivere, ældste Vaughn J. Featherstone og biskop H. Burke Peterson, for deres loyalitet overfor mig personligt, og for det fremragende bidrag de ydede kirken i disse 13 år. Vi har modtaget store velsignelser gennem mænd og kvinder med stor tro og forpligtelse – både herhjemme og fra hele verden – som sammen med os, som svar på Det øverste Præsidentskabs udnævnelse, udfører timeligt arbejde i riget i disse sidste dage. Jeg udtrykker min hjertelige påskønnelse og taknemmelighed til alle, hvem de end er, og takker dem for den velsignelse det er at være i forbindelse med dem.

Disse forbindelser har bestyrket de evangeliske grundprincipper, jeg lærte i min ungdom. Jeg kunne tænke mig at tale om to eller tre her i dag. Der findes noget som er almindeligt for hele menneskeheden. Der er to ting som er meget tydelige og det er at vi bliver født og at vi dør. Vi tager ikke mere med os i døden end vi fik med os ved fødslen – af materielle ting. Jo nærmere jeg kommer det tidspunkt hvor jeg skal tage afsked med livet, desto mere interesseret bliver jeg i det jeg kan tage med mig.

Et af de almindeligste principper, og måske også det vigtigste, er handlefriheden. Denne store Guds gave til alle hans børn hørte med til frelsesplanen som vi fik forklaret i det store råd i Himlen. I skrifterne læser vi:

„Og Messias kommer i tidens fylde, for at han kan forløse menneskenes børn fra syndefaldet. Og da de er forløst fra syndefaldet og kender godt fra ondt, er de blevet fri for evigt, til at handle for sig selv . . .

Derfor er menneskene fri efter kødet; og alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er" (2 Ne. 2:26–27).

Og som præsident Brigham Young sagde:

„Hvis bror Brigham Young skulle vælge det forkerte spor og blive udelukket fra Himlens rige, så vil ingen få skylden andre end bror Brigham. Jeg er det eneste væsen i Himlen, på jorden og i helvede som kan anklages for det.

Det samme gælder enhver anden sidste dages hellig. Frelse er individuel. Jeg er den eneste der har mulighed for at frelse mig. Når jeg tilbydes frelse kan jeg afvise eller modtage den. For at modtage må jeg blindt adlyde og underlægge mig dens store Formidler, hele mit liv – samt dem der bliver udnævnt til at instruere mig. Afviser jeg dem så følger jeg mine egne ønsker og vilje, fremfor min Skabers vilje" (Conference Report, april 1957, s. 7–8 – som citeret af præsident McKay).

Således ser vi at handlefrihed går hånd i hånd med ansvarlighed, og at konsekvenser, gode eller dårlige, er resultaterne af vore personlige beslutninger, som følge af vor handlefrihed. Lydighed er et andet afgørende princip.

Herren, som forstår vores menneskelige skrøbelighed og er klar over hvilken indflydelse Satan udøver, har givet os standarder som vi kan leve vort liv efter, således at vi kan kende ondt fra godt. Disse standarder kan vi læse om i de hellige skrifter. Jeg vil gerne citere nogle af de skriftsteder som har fået stadig større betydning for mig efterhånden som jeg bliver ældre. De første kunne måske danne en grundvold, som de andre kan bygges på.

I Johannes kapitel 8 siger Frelseren: „Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys" (v. 12). Hvis vi godtager det Herren her siger, så vil andre af hans ord helt naturligt falde på plads. Hvad vil det sige at have livets lys og ikke vandre i mørket? Den rige unge mand må have haft dette i tankerne da han spurgte Jesus hvad han skulle gøre for at arve evigt liv, som er den største af alle Guds gaver til mennesket. Frelseren svarede:

„'Du kender budene: du må ikke bedrive hor; du må ikke slå ihjel; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk vidnesbyrd; ær din fader og din moder.'

Han sagde: ,Det har jeg holdt alt sammen fra min ungdom af.'

Da Jesus hørte det, sagde han til ham: ,En ting mangler du endnu; sælg alt det, du har, og del det ud til de fattige, så skal

du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig!'

Men da han hørte det, blev han dybt bedrøvet, thi han var meget rig.

Og idet Jesus så på ham, sagde han: ,Hvor er det dog vanskeligt for dem, der har rigdom, at komme ind i Guds rige!'" (Luk. 18:20–24).

Lad mig lige fastslå det præsident Young sagde: „Når jeg tilbydes frelse kan jeg afvise eller modtage den. For at modtage må jeg blindt adlyde og underlægge mig dens store Formidler hele mit liv."

En af de historier hvor vi lærer meget om lydighed er i den om Na'aman. Na'aman var „kongen af Arams hærfører . . . og . . . højt agtet" men han var spedalsk.

En af hans hustrus tjenestepiger, en israelit, og som havde stor tro, var bekymret for Na'aman. Hun sagde til sin frue: „Gid min herre var hos profeten i Samaria; han ville sikkert skille ham af med hans spedalskhed!" Da kongen hørte om dette sendte han Na'aman til den israelitiske konge med et brev og med gaver, for at spørge om den israelitiske konge kunne skille tjeneren af med sygdommen. Han havde misforstået det pigen havde sagt og troede at det var den israelitiske konge der kunne helbrede hans tjener. Kongen af Israel blev meget opbragt over anmodningen, for han havde ikke magt til at gøre noget sådant. Men han vidste at dersom han intet gjorde kunne det betyde krig. Profeten Elisa hørte om kongens fortrædeligheder og foreslog: „ 'Lad ham komme til mig, så skal han kende, at der er en profet i Israel!'

Da kom Na'aman med heste og vogne og holdt uden for døren til Elisas hus.

Elisa sendte et bud ud til ham og lod sige: ,Gå hen og bad dig syv gange i Jordan, så bliver dit legeme atter friskt, og du bliver ren!'

Men Na'aman blev vred og drog bort med de ord: ,Se, jeg havde tænkt, at han ville komme ud til mig, stå og påkalde Herren sin Guds navn og svinge sin hånd i retning af helligdommen og således gøre ende på spedalskheden!'" Han forventede at der ville ske noget dramatisk.

„ 'Er ikke Damaskus' floder Abana og Parpar fuldt så gode som alle Israels vande? Kunne jeg ikke blive ren ved at bade mig i dem?' Og han vendte sig og drog bort i vrede.

Men hans trælle kom og sagde til ham: ,Dersom profeten havde pålagt dig noget, som var vanskeligt, ville du så ikke have gjort det? Hvor meget mere da nu, da han sagde til dig: Bad dig, så bliver du ren!'

Så drog han ned og dykkede sig syv gange i Jordan efter den Guds mands ord; og hans legeme blev atter friskt som et barns, og han blev ren" (2 Kong. 5:1–14).

Na'aman måtte have tro som et barn og adlyde som et barn før hans hud atter kunne blive ren som et barns.

Det sidste princip som jeg har lagt mærke til hos effektive mænd og kvinder, er at de handler omgående og beslutsomt, når de først har fundet ud af hvad Herren ønsker de skal gøre. I lignelsen om de ti brudejomfruer lærer vi hvor dumt det er at udsætte og forsinke sine forberedelser til den dag hvor Frelseren kommer igen – men det er op til os selv. „Vi har frihed til at vælge evigt liv, eller fangenskab og død" (2 Ne. 2:27).

„Da skal det være med Himmeriget som med ti jomfruer, der tog deres lamper og gik ud for at gå brudgommen i møde" – det er Frelserens andet komme.

„De fem af dem var uforstandige, og de fem kloge.

De uforstandige tog nemlig deres lamper, men tog ikke olie med sig.

Men de kloge tog olie i deres kander tillige med deres lamper.

Og da brudgommen lod vente på sig, blev de alle døsige og faldt i søvn.

Men ved midnat lød der et råb: ,Se, brudgommen er der, gå ham i møde!'

Da vågnede alle jomfruerne og gjorde deres lamper i stand.

Og de uforstandige sagde til de kloge: ,Giv os af jeres olie, thi vore lamper er ved at gå ud.'

Men de kloge svarede og sagde: ,Nej, der ville ikke blive nok både til os og til jer. Gå hellere hen til købmændene og køb til jer selv.' Men medens de gik bort for at købe, kom brudgommen, og de, som var rede, gik ind i bryllupssalen med ham, og døren blev lukket.

Bagefter kommer også de andre jomfruer og siger: ,Herre, herre, luk op for os!'

Men han svarede og sagde: ,Sandelig siger jeg eder: jeg kender jer ikke.'

Våg derfor, thi I kender hverken dagen eller timen" (Matt. 25:1–13).

De ukloge jomfruer forventede at de kunne låne olie af de andre. Til deres store sorg opdagede de at de hver især selv havde ansvaret for den situation de stod i, og at de ikke var forberedte. Nu hvor jeg slutter en opgave i kirken, beder jeg til at vi hver især må være kloge nok til at leve således at vi vil være mellem dem der henvises til i disse skriftsteder:

„Og på den dag, da jeg kommer i min herlighed, skal den lignelse, som jeg fortalte om de ti jomfruer, blive opfyldt.

Thi de, der er kloge og har modtaget sandheden og taget den Helligånd til vejleder og ikke har ladet sig forføre, skal ikke omhugges og kastes i ilden, men skal bestå på den dag.

Og jorden skal gives dem til arv; og de skal formere sig og blive stærke, og deres børn skal vokse op uden synd til frelse.

Thi Herren skal være midt iblandt dem; og hans herlighed skal hvile over dem, og han skal være deres konge og lovgiver" (L&P 45:56–59). I Jesu Kristi navn. Amen. □

Kirkens tidligere præsiderende biskop, Ældste Victor L. Brown, blev ved konferencen opretholdt som medlem af De halvfjerds' første Kvorum og indsat som præsident for Salt Lake templet.

Kristus – vort påskelam

Ældste Howard W. Hunter
De tolv apostles Kvorum

Som følge af forsoningen og opstandelsen vil det aldrig mere blive krævet at menneskene skal ofre deres førstefødte lam af deres flok, for Guds førstefødte var kommet for at ofre sig som „et uendeligt og evigt offer"

Seg tror man med sikkerhed kan sige at der blandt de jødiske højtider ikke findes nogen på højde med påsken. Det er den ældste jødiske højtid, hvor de fejrer en begivenhed som fandt sted før de modtog deres traditionelle moselov. Den minder alle kommende generationer om hvordan israelitterne vendte tilbage til det forjættede land og om deres møje og besvær i Egypten, forud for deres tilbagevenden. De fejrer hvordan et folk bevægede sig fra undertrykkelse og fangenskab til befrielse og frihed. Det er Det gamle Testamentes forårsfest, den tid hvor naturen vågner op til liv, vækst og blomstring.

Den jødiske påske er forbundet med den kristne påske, som vi fejrer i denne weekend hvor vi afholder denne store konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det gamle og det nye Testamentes påske vidner om den store gave Gud har givet os, og om det offer som ligger deri. I begge disse store religiøse højtider ligger en erklæring om at døden vil „gå os forbi", at den ikke længere vil have permanent magt over os og at graven er besejret.

Jehova talte til Moses ud fra den brændende tornebusk i Sinaj, for at israelitterne kunne blive befriet fra egypterne. Han sagde:

„Jeg har set mit folks elendighed i Ægypten, og jeg har hørt deres klageskrig over deres undertrykkere, ja, jeg kender deres lidelser; . . .

Derfor vil jeg nu sende dig til Farao, og du skal føre mit folk, israelitterne, ud af Ægypten!" (2 Mos. 3:7, 10).

Farao var ubøjelig og derfor kom en masse plager over Egypten, men „Faraos hjerte blev forhærdet, så han ikke lod israelitterne rejse" (2 Mos. 9:10).

Herren reagerede på Faraos afslag ved at sige: „Alle førstefødte i Ægypten (skal) dø, lige fra den førstefødte hos Farao, der skal arve hans trone, til den førstefødte hos trælkvinden, der arbejder ved håndkværnen, og alt det førstefødte af kvæget" (2 Mos. 11:5).

For at beskytte israelitterne mod den sidste og forfærdeligste straf, som skulle overgå egypterne, befalede Herren Moses at de hver især skulle udsøge sig et lydefrit lam.

„Og de skal tage noget af blodet og stryge det på de to dørstolper og overliggeren i de huse, hvor I spiser det.

I skal spise kødet samme nat, stegt over ilden, og I skal spise usyret brød og bitre urter dertil . . .

Og når I spiser det, skal I have bælte om lænden, sko på fødderne og stav i hånden, og I skal spise det i største hast. Det er påske for Herren . . .

Når da eders børn spørger eder: Hvad betyder den skik, I der har?

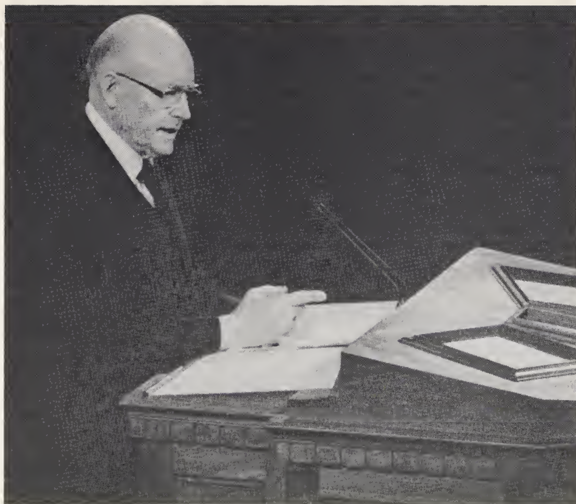
så skal I svare: Det er påskeoffer for Herren, fordi han gik israelitternes huse forbi i Ægypten" (2 Mos. 12:7–8, 11, 26–27).

Da israelitterne var undsluppet Faraos greb, og egypternes førstefødte døde, nåede de Jordanfloden, som de skulle over. Der står at „medens israelitterne lå i lejr i Gilgal, fejrede de påsken om aftenen den fjortende dag i måneden på Jerikos sletter" (Jos. 5:10). Og således fejrede jødiske familier år efter derefter påsken, bl.a. også Josef og Maria og drengen, Jesus.

Da Jesus var 12 år, tog han til Jerusalem sammen med sine forældre for at fejre påskefesten. Lukas fortæller i sin beretning at Jesus blev tilbage i helligdommen, mens hans forældre påbegyndte hjemturen. De vendte med frygt og bæven tilbage og fandt ham blandt lærerne hvor han „lyttede og spurgte dem ud" (Luk. 2:46) Lukas beretter at „alle som hørte ham, blev ude af sig selv af forbavselse over hans forstand og svar" (Luk. 2:47).

Er det muligt at Jesus lærte disse ældre,

Ældste Howard W. Hunter – De tolvs Råd

veluddannede mænd om den påskes betydning, som de netop havde fejret? Blev de mon overrasket over at en så ung og tilsyneladende uerfaren dreng vidste så meget om hvad den skæbnesvangre nat i Egypten betød for så længe siden? Blev de forbløffede over hans kundskab om lammet og blodet, og om ofringen af den førstefødte? Skriften forholder sig tavs om disse spørgsmål. I Johannes Evangeliet fremgår det tydeligt at påsken var en betydningsfuld milepæl under Kristi jordiske mission. I den første påske under Jesu mission bekendtgjorde han sin mission ved tempeludrensningen, da han drev vekselererne og dyrehandlerne ud. Under den næste påske åbenbarede Jesus sin magt ved at udføre miraklerne med brødet og fiskene. Her indførte han de symboler som skulle få endnu større betydning i det øverste værelse. „Jeg er livets brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hungre; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste" (Joh. 6:35).

Den fordums højtid kom naturligvis først helt til udtryk ved hans sidste påske. I den sidste uge af sin jordiske mission vidste Jesus klart hvad netop den påske kom til at betyde for ham. Det lå allerede i luften. Mattæus skriver:

„Da Jesus var færdig med at tale alle disse ord, sagde han til sine disciple:

‚I ved, at om to dage er det påske, så skal Menneskesønnen overgives til at korsfæstes'" (Matt. 26:1–2).

Jesus vidste klart hvad der ventede ham, så han bad Peter og Johannes arrangere påskemåltidet. Han bad dem spørge husets ejer: „Hvor er det værelse, jeg kan holde påskemåltid i sammen med mine disciple?" (Luk. 22:11).

Jesu ensomme fødsel blev på en måde gentaget ved hans ensomme død. Ræve har huler og fugle har reder, men Menneskesønnen havde intet sted hvor han kunne hvile sit hoved, hverken ved sin fødsel eller i sine sidste timer her på jorden.

Endelig var forberedelserne til påskemåltidet gjort, i overensstemmelse med næsten femten århundreders tradition. Jesus satte sig til bords sammen med sine disciple, og da de havde spist offerlammet og brødet og drukket vinen ved denne gamle højtid, lærte han dem en ny og mere hellig betydning af Guds fordums velsignelse. Han tog et af de flade, runde usyrede brød, brød det i stykker, uddelte det til apostlene og sagde:

„Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!" (Luk. 22:19).

Da vinen var skænket op, tog han den, takkede og bad dem drikke, idet han sagde: „Denne kalk er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer." (Luk. 22:20). Paulus sagde om dette: „Thi så ofte som I spiser dette brød og drikker kalken, forkynder I Herrens død, indtil han kommer" (1 Kor. 11:26).

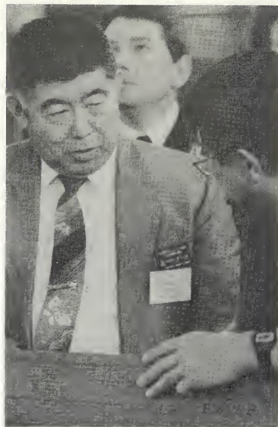
Brødet og vinen blev nu, fremfor dyr og krydderurter, symbolerne på det storslåede lams legeme og blod, symboler som skulle spises og drikkes ærbødigt og til evig erindring om ham.

På denne enkle, men imponerende måde indstiftede Frelseren den ordinanse som vi nu kalder Herrens nadver. Jesus fuldkommengjorde den fordums lov og indledte en ny uddeling, bygget på en større og helligere forståelse for offerloven, ved sine lidelser i Getsemane, offeret på Golgata og opstandelsen fra graven i haven. Det ville aldrig mere blive krævet at menneskene skulle ofre det førstefødte lam af deres flok, for Guds førstefødte var kommet for at ofre sig selv som „et uendeligt og evigt offer".

Dette er det storslåede ved forsoningen og opstandelsen – det er ikke bare en overgang fra død, men det evige livs gave, som er skænket ved et uendeligt offer, som Amulek så smukt har sagt det:

„Thi det er nødvendigt, at der må bringes et stort og et sidste offer; ja, ikke et offer af mennesker, ej heller af dyr, ej heller af nogen slags fugl; thi det skal ikke være et menneskeligt offer, men det skal være et uendeligt og evigt offer" (Al. 34:10).

Jeg vil gerne i denne påsketid bære vidnesbyrd om Guds førstefødte, som bragte offeret „Vore sygdomme bar han, tog vore smerter på sig . . . han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld" (Es. 53:4–5). Jeg vidner om denne hele menneskehedens Forløsers og Frelsers guddommelighed, i hans navn, i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Mødet lørdag eftermiddag
6. april, 1985

Kirkens revisionskomités rapport

Til Det øverste Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Fremlagt af Wilford G. Edling
Formand for kirkens revisionskomité

Ri har gennemgået kirkens årlige finansrapport, som den forelå den 31. dec. 1984, samt kirkens virksomheder for det år der er gået. I redegørelsen for kirkens økonomi og virke, som blev gennemgået af komiteen, omfattes bl. a. kirkens hovedfond og andre kontrollerede organisationers, hvis regnskaber føres af kirkens finans- og registreringsafdeling. Vi har også undersøgt budgettering, regnskab og revidering og forretningsmetoder, samt måden, hvorpå de fond der modtages og gives ud, bliver kontrolleret. Vi sluttede at udgifterne i almindelige kirkefonde blev bemyndigede af Det øverste Præsidentskab og efter budgettering. Budgettet er bemyndiget af rådet for tiendeanbringelse, der er sammensat af Det øverste Præsidentskab, De tolvs Råd og Det præsiderende Biskopråd. Budget- og bevillingskomiteen administrerer ved ugentlige møder fondenes udgifter under budgetlægning.

Moderne regnskabsteknologi og udstyr anvendes af finans- og registreringsafdelingen, samt de andre afdelinger, for at kirken kan holde sig a jour med dens hurtige vækst og de skiftende metoder indenfor elektronisk databehandling.

Revisionsafdelingen er uafhængig af alle andre afdelinger, og virker til tre sider under udførelsen af finansiel revision, virksomhedsrevision og revision af computersystemer som kirken har antaget. Dette arbejde udføres stadig indenfor alle kirkens afdelinger, andre kirkestyrede organisationer (hvis regnskaber bliver ført af finans- og registreringsafdelingen), samt verdensomfattende virksomheder, bl. a. missioner, skoler, administrationskontorer og aktivitetsafdelinger, som ledes i fremmede lande. Revisionsafdelingens arbejde og beføjelser, med hensyn til at sikre kirkens midler, øges i forhold til kirkens vækst og stadigt mere omfattende aktiviteter. Revisionen af lokale fonde i ward og stave er pålagt stavsrevisorer, hvis rapporter nu gennemgås af kirkens revisionskomité. Kirkeejede forretninger eller forretninger som styres af kirken, og hvis regnskaber ikke føres af finans- og registreringsafdelingen, bliver revideret regelmæssigt af professionelle revisionsfirmaer eller statsstyrede organer.

På baggrund af vor gennemgang af den årlige finansrapport og andre regnskaber, og ved vore undersøgelser af regnskabs- og revisionsmetoder, hvorved økonomien styres, samt under stadige samtaler med personale i finans- og registreringsafdelingen, revisionsafdelingen og kirkens lovmæssige repræsentanter, er vi af den formening at kirkens hovedfond, som er modtaget og givet ud i 1984, på rette vis er regnskabsført i overensstemmelse med de bestående retningslinier.

Kirkens revisionskomité
Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Statistisk rapport 1984

Forelagt af Francis M. Gibbons
Det øverste Præsidentskabs sekretær

Til orientering for kirkens medlemmer har Det øverste Præsidentskab ladet udarbejde følgende statistiske rapport over kirkens vækst og status pr. 31. dec. 1984.

Kirkeenheder

Antal stave	1.507
Antal distrikter	353
Antal missioner	180
Antal ward	9.723
Antal grene i stave	2.697
Antal grene i missioner	2.043
Antal uafhængige lande med organiserede ward eller grene	96
Antal territorier, kolonier og besiddelser med organiserede ward eller grene	18

Kirkens medlemstal

Samlet medlemstal ved udgangen af 1984	5.650.000

Kirkens vækst i 1984

Stigning i indskrevne børn	98.000
Rapport over døbte børn	69.000
Nyomvendte døbte	192.983

Præstedømmet

Diakoner	240.000
Lærere	178.000
Præster	356.000
Ældster	465.000
Halvfjerds	33.000
Højpræster	198.000

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	27.655

Genealogi

Navne klargjort i 1984 til udførelse af tempelordinanser	6.328.870

Templer

Antal begavelser udført i 1984	
For levende	53.998
For døde	4.395.424
Templer i drift	31
Planlagte templer eller templer under opførelse eller fornyelse	15

(Der blev indviet 6 templer i 1984, og indvielse af 7 er planlagt i 1985).

Kirkens skolevæsen

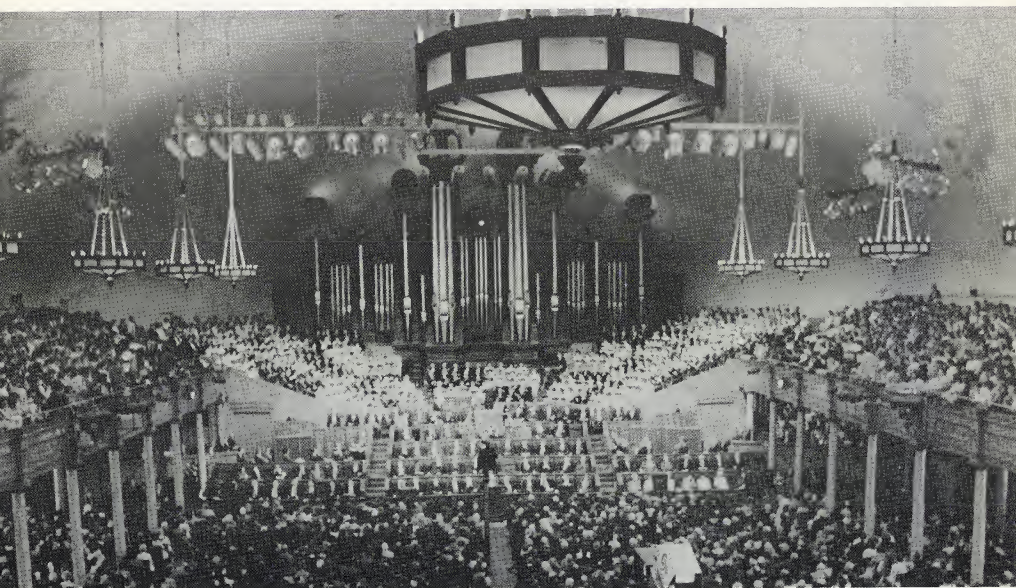
Samlet antal indskrevne i skoleåret 1983–84:	
Seminar og institut, iberegnet særlige programmer	322.802
Kirkeskoler, og videregående uddannelser	440.502

Velfærdstjenesten

Personer hjulpet af SDH-samfundstjeneste	84.069
Personer anbragt i bedre stillinger	26.116
Arbejdsdage skænket til velfærdstjenesten	277.754
Ordre til biskoppernes forrådshuse	345.498

Prominente medlemmer der er døde siden sidste år i april

Ældste G. Homer Durham medlem af De halvfjerds' kvorums Præsidentskab, som var kirkehistoriker og optegner; Ethel D. Stapley, ældste Delbert L. Stapleys enke, (han var et medlem af De tolv apostles Råd); Neil D. Schaerrer, forhenværende Unge Mænds øverste præsident; Emily Higgs Bennett, forhenværende rådgiver i Unge Pigers øverste præsidentskab. ☐

Født af retskafne forældre

Ældste L. Tom Perry
De tolv apostles Kvorum

„Skab traditioner i jeres familier, som vil bringe jer sammen, for derved kan I vise jeres hengivenhed, kærlighed og støtte for hinanden"

Jeg vil gerne give udtryk for min dybe kærlighed til biskop Brown, biskop Peterson og biskop Clarke og for min anerkendelse af deres store arbejde i mange års hengiven tjeneste. Biskop Hales, biskop Eyring og biskop Pace, jeg ønsker I skal vide at jeg er parat til at hjælpe jer på enhver måde I måtte ønske det.

„Derfor: enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og handler efter dem, han ligner en klog mand, som byggede sit hus på klippegrund.

Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og kastedes mod det hus, men det faldt ikke; thi dets grundvold var lagt på klippen.

Men enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og ikke handler efter dem, ligner en dåre, som byggede sit hus på sand.

Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og slog imod det hus; og det faldt, og dets fald var stort" (Matt. 7:24–27).

For mange år siden havde jeg det privilegium at samarbejde med New Yorks verdensudstillingskomitè. Jeg kan huske at vi efter flere måneders planlægning omsider var parate til at opføre bygningen. Det var klart og dejligt vejr da vi samledes på udstillingspladsen for at tage det første spadestik. Der var travlhed omkring os, mens udstillingsbygningerne var ved at tage form. Udstillingen skulle opstilles på en frodig eng. Men i stedet for den sædvanlige ceremoni, med at grave med spader, skulle vi benytte en rambuk, fordi vi manglede en solid grundvold. Der blev banket nogle kæmpestore træpæle i jorden på størrelse med telefonstolper, for at vi kunne få et fundament til vores pavillon.

Efter at have bedt og modtaget 2–3 svar, var tiden inde til at hamre den første pæl i jorden. Alt var i orden. Rambukken stod parat. Med et mægtigt brøl udstødte den en masse damp – rambukken var i gang med arbejdet. Så lød det andet stød og det andet brøl – pælen var på vej ned i jorden, og så kom det tredie stød og det tredie brøl – pludselig havde jorden opslugt pælen – den var overhovedet ikke til at få øje på. Vi lærte en hel del om fundamenter den dag.

Dagene og ugerne gik og der blev hamret mange pæle i jorden før fundamentet var solidt nok til at bære vores smukke pavillon.

Hvor tit tænker vi på vores personlige tro og vor grundvold i evangeliet? Hvad står fundamentet på? Hvor solidt er vort hus? Vores husholdning? Vores familie? Helaman lærte sine to sønner:

„Jeg ønsker, at I skal huske at holde Guds bud . . . se, jeg har givet jer vore første forældres navne, som kom ud fra Jerusalems land; og dette har jeg gjort, for at I, når I tænker på jeres navne, at I da kan erindre dem, og at I, når I erindrer dem, da kan erindre deres gerninger . . . at de var gode.

Derfor ønsker jeg, mine sønner, at I skal gøre det, der er godt." (He. 5:6–7).

Helaman lærte endvidere sine sønner at „samle en skat i himlen . . . ja, . . . det evige livs kostbare gave" (He. 5:8).

Derpå sagde han til dem: „Mine sønner, ihukom, ihukom, at det er på vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold . . . hvilken er en sikker grundvold, en grundvold, som menneskene ikke kan falde på" (He. 5:12).

Vore profeter har belært os om grundvolde; præsident Joseph F. Smith har sagt:

„Men de mænd og kvinder, der er oprigtige overfor Gud, de som ydmygt holder fast, gør deres pligt, betaler deres tiende, udøver den sande religion og er rene for Gud og Faderen, hvilket vil sige at besøge de faderløse og enkerne i deres trængsler og at bevare sig selv uplettet af verden, og tage sig af de fattige, og de, der ærer det hellige præstedømme, de, som ikke skejer ud, de, som holder familiebøn og som anerkender Herren i deres hjerter, de vil opbygge en grundvold, så helvedes porte ikke skal få overhånd over dem; og om der kommer oversvømmelse og stormen ryster deres hus, skal det ikke falde, for det vil være bygget på en klippe af evig sandhed" (Evangeliske Lærdomme, s. 6–7).

En af disse evige sandheder, hvori evangeliet er et sikkert fundament, er læren om familiens evige natur. Det var til profeten Malakias at Herren erklærede:

„Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer.

Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene" (Mal. 4:5–6).

Kan vi komme i tanke om noget der er vigtigere end at etablere en evig familie, med forældre der elsker deres børn, og børn der elsker deres forældre? Det begynder naturligvis med en mand og en kvinde der bliver viet i Guds hellige tempel for tid og evighed, af mænd der har præstedømmets myndighed til det. For vi ved at „der findes tre himle eller grader i den celestiale herlighed. For at opnå den højeste må et menneske indtræde i denne præstedømmets orden, hvormed der menes den nye og evige ægteskabspagt" (L&P 131:1–2). Der findes ingen anden måde at stifte en evig familie på, end at blive viet det rette sted, på det rette tidspunkt, af den rette myndighed og modtage de rette instruktioner, der danner den rette grundvold. Præsident David O. McKay sagde i sin uendelige visdom:

„Det ophøjede syn på ægteskabet, som denne kirke har, udtrykkes klart i fem ord, vi kan læse i Lære og Pagter, afsnit 49: ‚ægteskabet er indstiftet af Gud' (v. 15) . . .

Det siges at de bedste og ædleste måder at leve på, forekommer når man sætter sig høje idealer. Unge mennesker kan virkelig ikke have noget højere ideal for ægteskabet end når de betragter det som en

guddommelig institution. Når unge mennesker har en sådan standard i tankerne vil det være dem en beskyttelse under deres forlovelse, og bestandigt øve en sådan indflydelse på dem at de formår at afholde sig fra at gøre noget som helst der kan forhindre dem i at gå i templet og få deres kærlighed (beseglet) i et forhold der vil bestå evigt og altid. Det vil få dem til at søge guddommelig vejledning, når de skal vælge deres livsledsager, eftersom deres livs lykke her og herefter stort set afhænger af om de træffer dette valg klogt. ‚Hjemlig glæde og lykke . . . er det skønneste jorden kan frembyde, og forældres glæde over deres børn er menneskehedens helligste glæde. Det gør deres hjerter rene og gode. Det opløfter dem til deres Fader i Himlen.' Sådanne glæder ligger indenfor de fleste mænds og kvinders rækkevidde, hvis de har høje ægteskabsidealer, hvis hjemmet er opbygget på rette vis og får den rette støtte" (*Gospel Ideals*, s. 462. Improvement Era, Salt Lake City, 1953).

Når et ægteskab velsignes med børn kan vi endnu tydeligere se hvor nødvendigt det er med undervisning og oplæring i familien. Så tænker vi på Nephis ord i begyndelsen af Mormons Bog: „Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre" (1 Ne. 1:1).

Hvilken velsignelse det ville være hvis man om alle fædre og mødre kunne sige at de var retskafne, retfærdige, aktive, trofaste, eksemplariske, celestiale forældre. Nephi fortsætter med at sige: „Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre og blev derfor undervist i al min faders lærdom" (1 Ne. 1:1). Nephi lærte evangeliets veje at kende af sin far, Lehi. Det var denne gode far, Lehi, der i en drøm så livets træ, hvis frugter var så dejlige at de kunne gøre folk lykkelige. Da han nød af frugten vidste han at den var dejligere end al anden frugt. Da han havde smagt frugten gik hans første tanke til familien. Og han sagde: „(Jeg) begyndte . . . at ønske, at min familie også skulle nyde deraf" (1 Ne. 8:12).

Lehi ønskede mere end noget andet at hans familie skulle nyde livets velsignelser – evigt liv.

Vi har et andet godt eksempel i Enos, Jakobs søn, han kom også fra et godt hjem:

„Se, jeg, Enos, ved, at min fader var en retfærdig mand, thi han underviste mig i sit sprog og i Herrens tugt og formaning . . .

Og de ord, som jeg ofte havde hørt min fader sige angående det evige liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte.

Og min sjæl hungrede" (Enos 1:1, 3–4).

Det er rosværdigt når en far og mor velsigner deres børn med et godt navn, en ædel arv, et vidnesbyrd om evangeliet og lærer dem at være lydige mod Herren.

To medlemmer fra De tolvs Kvorum: ældste L. Tom Perry, til venstre, og ældste Bruce R. McConkie.

Vi har netop haft to glædelige begivenheder i vores familie i år. Den første var privilegiet at overvære at den ældste af drengene blandt vore børnebørn fik overdraget det aronske præstedømme. Hvor var jeg stolt da Terry viste at han var fuldt beredt til dette.

Den anden skete for kun et par uger siden, da et barnebarn, en lille pige, blev velsignet. Mens vi stod i kredsen så jeg ned på den lille, lyse, smukke Cami og tænkte på hvor meget hun betyder for os og hvor sød hun er.

Ved begge lejligheder lyttede jeg til de smukke velsignelser der blev givet af henholdsvis den ene og den anden af vore svigersønner. Deres velsignelser rummede kærlighed, taknemmelighed, tro, forståelse og håb og blev givet med præstedømmets magt, som de begge er værdige til at have.

I kredsene ved håndspålæggelserne stod slægtninge, som havde gjort sig store anstrengelser og kørt meget langt på veje, dækket af sne, for at kunne deltage i disse begivenheder.

Skal vi bygge et fundament som er solidt nok til at støtte en familie i den vanskelige verden vi har i dag, kræves det at vi hver især gør vort bedste – fædre, mødre, søskende, bedstemødre, bedstefædre, tanter, onkler, fætre og kusiner osv. Vi må hver især gøre os vore anstrengelser og arbejde for at hamre pælene helt ned til evangeliets faste undergrund, lige til det er solidt nok til at holde gennem evighederne.

Herren har i Lære og Pagter lovet os at „den, som bygger på denne klippe, skal aldrig falde" (L&P 50:44).

Skab traditioner i jeres familier, som vil bringe jer sammen, for derved kan I vise jeres hengivenhed, kærlighed og støtte for hinanden. Sådanne forekommer f.eks. når der er familiebegivenheder som velsignelsen af børn, dåb, præstedømmeordinationer, oprykninger, når nogen tager afsted på mission eller kommet hjem igen, og naturligvis bryllupper. Hvis man på grund af afstande, missioner eller dårligt helbred ikke personligt kan være til stede, kan man skrive et af disse særlige breve, som kommer til at betyde så meget i familiens historie. Når vi i familien samles om sådanne begivenheder vil vi bedre kunne bygge vort fundament på klippegrund.

Tror I ikke det vil betyde en stor styrke for enhver familie? Det er så vigtigt at vi skaber et hjem der også kan hente styrke og støtte hos familiemedlemmer udenfor den nærmeste kreds. „Ær din fader og din moder" (2 Mos. 20:12). Hvis vi viser vore forældre kærlighed, vil vi samtidig

lære vore børn kærlighed og respekt i familien.

Bliv ved med at arbejde på at have et evigt, kærligt fællesskab med alle i familien. Lyt til hinanden, forèn jer, arbejd sammen, leg sammen, bed sammen, studèr sammen. Efterlev celestiale principper sammen, tjen Herren sammen. Opdag sammen de kostbare undervisningssituationer. Lad dem ikke slippe jer af hænde, men opelsk og nyd disse særlige anledninger. Lad aldrig de gyldne muligheder, som kan hjælpe familien til at opbygge evige principper, gå ubemærket hen, når I er sammen med de andre i familien.

Herren har i Lære og Pagter erklæret:

„Jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed" (L&P 93:40).

Da Jesus viste sig for nephiterne befalede han dem: „Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet" (3 Ne. 18:21).

„Og dersom I altid gør dette, da er I salige, thi I er bygget på min klippe" (3 Ne. 18:12).

Og disse kloge ord kommer fra Ordsprogenes Bog: „Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel" (Ordspr. 22:6). Hvis vi ønsker at have en evig familie må vi arbejde på at få det. Det får man ikke ved en tilfældighed.

Lad os hver eneste dag ransage skrifterne og profeterne og finde ud af hvad det kræver at få en evig familie. Skrifter der aldrig læses vil heller aldrig hjælpe os. Hvis de læses vil Guds ord nære vore sjæle og hjælpe os til at nå meget højt i vort arbejde på at skabe et virkelig godt familieliv. Hvor ville jeg dog ønske at ethvert sidste dages helligt barn, kunne sige som Nephi i gamle dage: „Jeg er født af retskafne forældre og blev derfor undervist."

Jo – jeg blev undervist i Jesu Kristi evangelium, jeg lærte at adlyde Guds bud, jeg lærte at gå den evige families vej, jeg lærte at vandre i lys og sandhed, jeg lærte at bygge mit liv på en sikker grundvold, som barn af Gud.

Kære søskende, Gud lever! Jesus er Kristus, Guds Søn, den sikre grundvold hvorpå alt andet er bygget, for han er hovedhjørnestenen. Dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd om, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mesterens invitation

Ældste John Sonnenberg
De halvfjerds' første Kvorum

„Hvis vi skal blive som han er, må vi være som han var. Vi må endog med stor interesse invitere dem der ikke er interesseret i evangeliets budskab"

Jeg vil gerne indlede mine bemærkninger med at bære mit vidnesbyrd og fortælle jer at jeg ved at denne kirke er sand, at Jesus er Kristus og at vi ledes af en Guds profet.

3. oktober 1984 begyndte som en ganske almindelige dag. Solen stod op, efterårets farver var strålende smukke i midtvesten, og det lignede nærmest nationens have. Der skete således ikke noget særligt før telefonen ringede. „Ældste Sonnenberg?" spurgte en stemme og så lød det: „Det er fra Det øverste Præsidentskabs kontor. Præsident Hinckley vil gerne tale med dig."

Vi udvekslede et par høflige bemærkninger, og så kaldte han mig som medlem af De halvfjerds' første Kvorum – som generalautoritet. Det var overvældende, og det er det stadig. Dagen fik en helt ny betydning og mit liv fik helt andre dimensioner, da jeg begyndte at fundere over udfordringen og kaldelsen. Jeg vil af hele mit hjerte gøre mit bedste. Min elskede hustru og mine kære børn og deres dejlige familier vil selvfølgelig støtte mig, som de altid har gjort.

Tilværelsen er blevet fuldstændig forandret for mænd der har fået sådanne kaldelser af Guds mænd. Min accept blev anerkendt da jeg spurgte hvor Herren ønskede jeg skulle tage hen og hvornår.

Mænd og kvinder over hele verden bliver hver dag bedt om at komme og tilslutte sig os. Frelseren inviterede således menneskene: „Kom og følg mig!" (Luk. 18:22). Det var ikke en almindelig invitation – at følge Jesus. Forpligtelsen fik evige og varige konsekvenser. Peter blev bedt om at „lægge ud på dybet" (Luk. 5:4). Han var en kraftig, solbrændt og almindelig fisker, lige til han blev bedt om at „kast(e) garnene ud" (Luk. 5:4). Derefter blev han aldrig den samme igen, for Frelseren satte hans sjæl i bevægelse mere end båden. Jo, han var en almindelig fisker lige til han hørte Jesu røst og accepterede kaldet.

En anden gang blev Peter bedt om at gå på vandet, og da han ikke længere kunne holde sig oppe lærte han at vi falder når troen svigter os. (Se Matt. 14:28–31). Når man accepterer indbydelsen kræver det uforbeholden tro.

For øjnene af nogle hovmodige og vrede mænd, der var ivrige efter at fremkomme med deres anklage, skrev Mesteren noget i sandet, som nu er støbt i cement.

Den overfyldte plads blev hurtigt tømt for ivrige anklagere, og en synder slap for at blive stenet, fordi Frelseren var mere interesseret i mennesket end i problemet (se Joh. 8:3–11). Han bad os om ikke at dømme, hvorpå han selv viste at tilgivelse udvikler kærlighed og at man simpelthen ikke kan løse noget problem ved at kaste med sten.

Hvis vi skal blive som han er, må vi være som han var. Vi må endog med stor interesse invitere dem der ikke viser interesser, i håb om at de på èn eller anden måde vil fornemme det guddommelige som vi kalder et vidnesbyrd.

Han bad os søge efter det enlige får som var tabt. Han fik os til at forstå at et tabt får

i virkeligheden er en sjæl vi har mistet, og som vi er nødt til at søge efter, og at en tabt mønt nødvendigvis må tælles med og omvendes, samt at en fortabt søn er èn der godt kan reddes hvis vi betjener ham, hvorpå han selv hjælper til.

Han bad de små børn komme til sig og enhver af os blive som dem. Han bad menneskene elske hverandre således som han elskede os, og så ville han kalde dem sine disciple. Han udstrakte sin kærlighed til sine apostle på betingelse af at de forstod hvad uforbeholden næstekærlighed er.

Han har bedt mænd tage imod Guds præstedømme og forstørre det ved at tjene andre. Han har bedt os betale vores tiende og fasteofre, at undervise i evangeliet, at blive døbt og modtage Helligånden. Og han har bedt os forkynde evangeliet i hele verden, fordi vi er en verdensomspændende kirke.

I sidste måned var min trofaste, unge kammerat, Timmy Manners og jeg på hjemmelærerbesøg. Den 16-årige Timmy er født på De britiske Øer, jeg er født i Østtyskland, og vi underviste en familie fra Frankrig. Vi aflægger besøg i Vesttyskland og taler engelsk – og vi forstår udmærket hinanden.

Vi har begge familier som er omvendt til denne, Herrens sande kirke, ved hjælp af hengivne missionærer i andre lande. Vi blev undervist gennem Herrens dejlige ånd. Når vi hver måned mødes med Jean Collin og med hans dejlige familie i deres smukke hjem, får vi mulighed for at opløfte hinanden ved hjælp af denne samme dejlige ånd, under vore hjemmelærerbesøg.

Vi går på knæ, i bønnens ånd, og beder Herrens Ånd være til stede. Således skal I bede. Er det ikke en herlig indbydelse til at kommunikere i Kristi navn? Vi er blevet bedt om at råbe omvendelse og bære vort vidnesbyrd, og som kronen på vor forpligtelse har han lovet os at vi må komme i hans hellige hus og blive beseglet for tid og evighed.

Før 1830 var den 6. april også en almindelig dag. Men siden Mormons Bogs fremkomst og Guds kirke er organiseret, har Herrens Ånd påvirket mænd og kvinder rundt omkring i verden. Apostle og profeter og hellige søskende har båret vidnesbyrd om det guddommelige i evangeliets gengivelse. Vi har fået gengivet lys, kundskab og sandhed, og kirkens medlemmer har følt Herrens Ånd.

Mine kære søskende, jeg vidner om at Mormons Bog er sand, at Jesus er Kristus og at Spencer W. Kimball er en Guds profet, og jeg beder jer følge dem og få del i Herrens Ånd, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Glæden ved at tjene

Ældste F. Arthur Kay
De halvfjerds' første Kvorum

„Vidnesbyrd vil, lige som olien i enken af Zareptas dunk, aldrig forsvinde eller blive mindre. Når det deles, vil det snarere vokse fra dets grundvold og fornyes i dets kilde."

Mine kære søskende jeg har ikke ord til at udtrykke de dybe og ømme følelser jeg har i mit hjerte nu, hvor jeg står på denne talerstol som er blevet helliget af Guds profeter og deres medarbejdere, kirkens generalautoriteter. Ja, „drevne af Helligånden udtalte (de), hvad de fik fra Gud" (1 Pet. 1:21), for „de talte Guds ord med frimodighed". (Ap.G. 4:31).

Jeg elsker og ærer disse, vor himmelske Faders tapre tjenere, og jeg føler mig beæret og meget ydmyg over at blevet talt iblandt dem.

Jeg har modtaget denne kaldelse i forvisningen om at Gud lever – at han er vor Fader, at Jesus Kristus er selveste Guds Søn, denne verdens Frelser og Forløser. Jeg siger som Job sagde:

„Men jeg ved, at min løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem.

Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud,

hvem jeg skal se . . . (med) mine øjne" (Job 19:25-27).

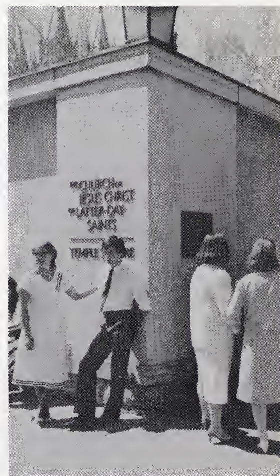
Jeg ved at Joseph Smith var en profet, kaldet af Gud, et redskab i hans hænder til at gengive evangeliet i dets fylde.

Beretningen om den forunderlige åbenbaring, og de oplevelser han havde i sin ungdom og fik gennem hele sit liv, har altid stået levende for mig. Jeg har identificeret mig med ham, som om jeg selv havde oplevet det.

Jeg støtter vor elskede profet, Spencer W. Kimball, med hele min styrke. Jeg vil altid være forundret over med hvilke stormskridt kirken gik frem under hans og hans ædle medarbejderes inspirerende ledelse.

Jeg vil specielt give præsident Gordon B. Hinckley min anerkendelse i dag, for hans store og hengivne indsats på dette tidspunkt i kirkens historie.

Det har altid været mit hjertes store ønske at være forenet og i trit med Brødrene, i harmoni med det åbenbarede ord og efter Guds vilje, for jeg ved at lydighed er Himlens første bud, såvel som det er det første bud i hans rige på jorden.

Derfor ønsker jeg at udføre den opgave godt, som jeg er blevet sat til, når som helst og under hvilke som helst forhold. „Jeg går, hvor du sender mig hen, o Gud" Jeg vil gøre hvad du ønsker af mig. (Se Sange, nr. 159).

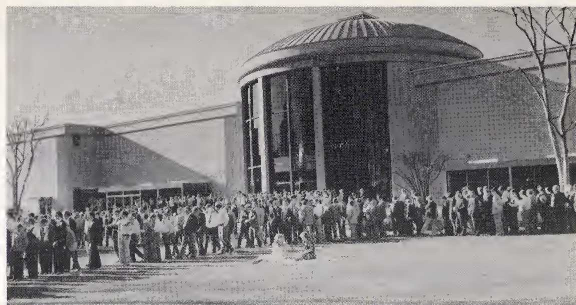
Jeg ønsker af hele mit hjerte at bære mit vidnesbyrd for andre af vor Faders børn – for dem indenfor flokken, som måske trænger til styrke, dem som har fjernet sig fra Gud og hans kirke eller dem som måske aldrig før har hørt evangeliets herlige budskab. Jeg ønsker så inderligt i deres hjerter at tænde et lys som det der brænder dybt og stærkt i mit eget indre, så også de kan få den fred, glæde, tryghed og åndelige styrke som evangeliet kan give.

Som præsident Kimball har sagt om sandhed og vidnesbyrd at det er „det elektriske lys som lyser op i hulen; vinden og solen som opløser tågen . . . men det er mere end noget andet, for . . .

,Dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus' (Joh. 17:3)" (*Faith Precedes the Miracle*, s. 14. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1972).

Vidnesbyrd vil, lige som olien i enken af Zareptas dunk (se l Kong. 17:14), aldrig forsvinde eller blive mindre. Når det deles, vil det snarere vokse fra dets grundvold og fornyes i dets kilde.

Med denne kaldelse følger privilegiet samt velsignelsen ved og pligten til at dele mit vidnesbyrd med andre, og være et

særligt vidne for ham hvis navn vi bærer og i hvis billede vi er skabt (se L&P 107:25).

Jeg ønsker at vække et ønske i vor Faders børns hjerter om at modtage de hellige ordinanser i hans hellige hus, og hjælpe dem til at forstå vigtigheden af de andre ordinanser i den forbindelse og se hvor nødvendigt det er at ære disse pagter, hvis evigt liv skal opnås.

Jeg ønsker at hjælpe dem til at forstå og sætte pris på glæden ved at arbejde i templerne, og forstå at det er nødvendigt at tjene Gud for at de kan opnå frelse. Frelseren belærte om dette store princip da han sagde: „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dèr, har I gjort imod mig" (Matt. 25:40).

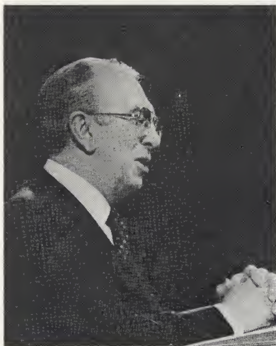
Det er ved sådanne hellige, ophøjede gerninger vi bliver frelsere på Zions bjerg (se Obad. 1:21). Når som helst vi uselvisk tjener andre, med øjet alene henvendt på Gud (se L&P 59:1), vil vi opleve en usigelig glæde.

Jeg vil gerne slutte med at udtrykke taknemmelighed for min ungdoms elskede, min evige ægtefælle, for hendes lange, loyale og trofaste tjeneste og for hendes hengivenhed for den sag som vi begge går ind for. Jeg vil gerne udtrykke kærlighed og hengivenhed for vore fem døtre, for deres mænd, for vore børnebørn, for mine søstre og deres familier og for alle som viser mig tillid og kærlighed. Jeg bærer jer dette hellige vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Søg det smukke

Ældste Keith W. Wilcox
De halvfjerds' første Kvorum

„Når vi lever vort liv retfærdigt bliver vi smukke – på samme måde som et helligt tempel er smukt"

For nogen tid siden holdt præsident Gordon B. Hinckley en indledende tale på BYU – Hawaii, hvor han advarede de afgående studenter således: „Hold op med at udsøge det stormfulde og nyd sollyset mere." (*Church News*, 3. juli 1983, s. 10). Han påpegede at vi kan være negative og kun udsøge det grimme i livet og andres fejl, eller også kan vi udvikle en positiv indstilling og se efter det smukke i livet og det gode, stærke, ordentlige og dydige i folk, noget som vil bringe glæde og lykke. Det er et spørgsmål om indstilling.

Lige efter jeg havde påbegyndt en 3–årig periode som missionspræsident, blev jeg mindet om min personlige indstilling til verden og de mennesker der bor i den. En aften jeg sad ved mit skrivebord så jeg op, da min 13–årige datter kom hen imod mig. Hun standsede op og så intenst på mig med hænderne i siden og sagde omsider: „Far, jeg tror jeg har fundet ud af dig." Nu havde hun hele min opmærksomhed. Så sagde hun: „Du har viet dit liv til alt hvad der er smukt, har du ikke?"

Jeg tænkte mig om et øjeblik. „Jo Carole, det har du regnet ud, hvad? Det skal du have tak for."

Min elskede hustru og vore seks dejlige døtre har længe været opmærksomme på min interesse for smukke bygninger, i kraft af min profession som arkitekt, og ligeledes min interesse for alt det smukke i verden, som jeg udtrykker i mine landskabsbilleder. Carole havde helt rigtigt sluttet at jeg havde en endnu større interesse i skabelsen af smukke mennesker – den slags strålende skønhed der kommer af at leve retfærdigt og af at acceptere Jesu Kristi evangelium, som vore missionærer underviser i.

De sidste måneder, hvor jeg rejste rundt i mange dele af verden, har jeg lagt mærke til at det var den samme skønhed og åndelige glød jeg mødte hos mange af dem jeg var sammen med.

Under disse rejser lagde jeg også mærke til mange forskellige slags bygninger. Jeg bemærkede oftere og oftere hvordan bygninger og mennesker supplerede hinanden. De smukkeste bygninger jeg har set er vore hellige templer.

Herren har sagt at vi kan blive lige så smukke som et tempel. I 1 Kor. siger han: „Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer?" (1 Kor. 3:16).

Og i 2 Kor. kan vi læse: „Vi er jo den levende Guds tempel" (2 Kor. 6:16).

Herren, Jesus Kristus, sluttede sin udødelige bjergprædiken med en sammenligning af huse og mennesker, for at understrege fundamentets store betydning for begge:

„Derfor: enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og handler efter dem, han ligner en klog mand, som byggede sit hus på klippegrund.

Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og kastedes mod det hus, men det faldt ikke; thi dets grundvold var lagt på klippen.

Men enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og ikke handler efter dem, ligner en dåre, som byggede sit hus på sand.

Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og slog imod det hus; og det faldt, og dets fald var stort" (Matt. 7:24–27).

Et solidt fundament er det vigtigste for et hus, såvel som for et menneske. Præsident Benson har understreget at der i bjergprædikenen står „at vi skal være et lys for andre, vi skal styre vor vrede, bilægge dårlige følelser overfor andre . . . (og) elske vore fjender . . . Vi har desuden fået at vide hvordan vi skal bede, hvordan vi skal faste og hvordan vi skal tilpasse vore prioriteringer." (*Come unto Christ*, s. 37. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1983).

Når vi efterlever principperne i bjergprædikenen lægger vi vort fundament på en solid klippegrund, og det kan vi trygt bygge vort liv på.

Herren, den store Mesterarkitekt, har givet os fuldkomne planer og udspecificerede retningslinier for hvordan vi skal opbygge vort liv. Det er de hellige skrifter. De indeholder Herrens ord, som vi ofte bør læse og meditere over.

Når vi søger Herren gennem bøn og ved at læse hans hellige skrifter, kan vi lære at udsøge os det smukke og udvikle en positiv indstilling. Så modtager vi vejledning mens vi lægger grundvolden og opbygger vort liv.

Når vi lever retfærdigt og uselvisk vil vi have Herrens Ånd hos os, og vi vil udstråle den. Så bliver vi smukke, ligesom de hellige templer. Og når vi missionerer kan vi også hjælpe andre til at blive smukke. „Hvor liflige er på bjergene glædesbudets fodtrin, han, som udråber fred, bringer gode tidender" (Es. 52:7; Mos. 12:21; 3 Ne. 20:40).

Jeg vil gerne efterlade mit vidnesbyrd om at jeg ved at dette er Jesu Kristi genoprettede kirke, med et budskab til hele menneskeheden. Jesus er Kristus. Vi ledes af en Herrens profet, præsident Spencer W. Kimball. Vores kirke giver os alle mulighed for at opbygge det som er rigtig smukt – en kristen levevis, som bringer glæde og lykke nu og i evighederne. I Jesu Kristi navn. Amen. □

En biskops kappe

Biskop Robert D. Hales
Præsiderende biskop

En hyldest til de tusinder af biskopper og grenspræsidenter i hele verden

Mine kære søskende – det er nu fjerde gang jeg bliver ordineret eller indsat som biskop.

Når vi slår op på afsnit 41 i Lære og Pagter vil vi se hvornår den første præsiderende biskop blev kaldet – det var Edward Partridge. Om ham blev det sagt at han var uden svig. Med hensyn til denne særlige dyd, så vil jeg gerne sige at biskop Brown, biskop Peterson og biskop Clarke er aldeles uden svig, og at de har været fortrinlige tjenere. I sin søgen efter et præsiderende biskopråd har Herren og Brødrene gennemgået mændene i riget og fundet tre som var parate til at kaste sig ud i striden.

Biskop Vandenberg, biskop Simpson og biskop Featherstone har været store eksempler for mig gennem årene. Da jeg var biskop i et ward, sad de i Det præsiderende Biskopråd.

Hvis jeg kunne, ville jeg gerne i denne påsketid hylde de over 10.000 biskopper og grenspræsidenter ud over hele verden. Så ville jeg fortælle dem i hvor høj grad en mand i biskopembedet giver form til Frelserens karakteregenskaber. Der findes meget dygtige biskopper rundt omkring i verden. Der sker noget med en mand når han bliver biskop, fordi han lærer fremfor alt at ære sin kaldelse. Når først en biskop er ordineret vil han aldrig blive afløst – grunden er at han sidder inde med fortroligheder om dem han har betjent, og de vil følge med ham i graven.

Biskoppens kappe betyder bl.a. at han er præsident for det aronske præstedømme og for præsternes kvorum, han er dommer i Israel, og som præsiderende højpræst hjælper han til med det timelige og sørger for de helliges velfærd, gennem hjælpeorganisationer og præstedømmeråd, idet han er ansvarlig for tiendeindbetalinger og offerydelser.

Har I nogen sinde tænkt over hvad det er for en kappe der lægges på en biskop? Han kan sidde til et nadvermøde og se ud over hele sin flok og vide hvem der har problemer, han kan se ud over det aronske præstedømme – diakonerne, lærerne og præsterne, og vide hvem der har brug for hans råd. Der er en håbløs fornemmelse når man er afløst som biskop for at blive generalautoritet, og så kommer tilbage til sit hjemward og opdager at man har mistet dømmekraften med hensyn til wardets medlemmer. Man kan ikke længere gøre som man gjorde som biskop.

Vi kan se hvordan disciplene, som ventede udenfor Getsemane have, manglede dømmekraft til at vide hvad Frelseren gennemgik. Men Frelseren selv havde denne karakteregenskab, som en biskop og alle vi andre burde have. Han sagde: „Så kunne I da ikke våge èn time med mig!" (Matt. 26:40). De forstod det ikke.

Somme tider er erfaring det bedste til at lære os dømmekraft. Vi husker præsident Harold B. Lee, som mistede sin elskede hustru og derved lærte at forstå hvad de enlige må lide af kvaler, når de har mistet deres ægtefælle. Han rettede sin opmærksomhed mod kirkens enlige. Det er i sådanne øjeblikke vi lærer.

Jeg kan også huske min mor som i 8 år var lammet. Det sidste halvandet år måtte hun have hjælp døgnet rundt, og min kære far passede hende. En aften, nogle få uger før hun døde, knælede jeg ned ved hendes seng efter en kort bøn, og hun sagde: „Nu kunne jeg godt tænke mig at komme i Himlen og møde min far."

Jeg sagde: „Mor, hvorfor måtte du igennem så mange smerter?"

Hun sagde: „For at lære tålmodighed."

„Mor, har du så lært at have tålmodighed nok?"

Så så hun på mig, på den venlige måde, som en mor gør når hun underviser, og sagde: „Jeg har, men har du?"

I sådanne øjeblikke begynder vi at forstå at hvis vi har medfølelse, så vil andres vanskeligheder og problemer give os udvikling, hvis vi bare vil række en hånd ud.

Der sidder mange præstdømmeledere her fra hele verden. Disse stavspræsidenter, regionalrepræsentanter og generalautoriteter kender sandheden i det råd som vi engang fik af en af de præsiderende biskopper i denne uddeling – ældste LeGrand Richards. Efter en betydningsfuld drøftelse i templet med alle generalautoriteterne sagde han: „Brødre, nu forstår jeg at alt det vi har talt om jo ikke vil ske, før biskopperne flytter sig. Alt det der siges uden biskopperne er med, er kun snak." Da gav han os en stor lektie.

Enhver præstedømmeleder som er her til stede i dag skal nu gå hjem og sørge for at biskopperne forstår de budskaber der er givet her, for det er under samtalerne med de unge, i samtalerne med folk der kaldes til stillinger, i omsorgen for de nødlidende og enkerne at de vigtige åndelige begivenheder finder sted i de helliges tilværelse. Biskopper, som gør brug af de midler de har forhånden – hjælpeorganisationerne og præstedømmet – for at dække deres medlemmers behov, er ægte biskopper, i modsætning til dem der slavisk følger en håndbog på bekostning af menneskene.

Når jeg nu har sagt dette kunne jeg tænke mig at bede de unge og voksne som er her til stede, og alle som hører mig, om hver morgen og aften at bede for jeres biskop. Han trænger til jeres hjælp. Han kan ikke klare de ansvarsopgaver, der er lagt på hans skuldre, uden jeres hjælp og bønner.

Der fortælles en historie om et barn der ikke opførte sig ordentligt under nadvermødet. Faderen og moderen blev flove over hans opførsel. Til sidst gik faderen udenfor med den lille fredsforstyrrer. På vejen ned ad sidegangen klemte han lidt hårdt om den lille. Barnet, der lå hen over faderens skulder, vidste at han var i knibe, og på vejen ud råbte han: „Biskop, hjælp mig!"

Alle kirkens medlemmer kan henvende sig til deres biskop når de har brug for hjælp, og de kan trygt stole på hans kærlighed til dem, og tillidsfuldt følge hans

og biskop Petersons velsignelser, og om alle de tilstedeværendes velsignelser, til at mine rådgivere og jeg også må kunne skille den flod vi skal over, så vi kan komme over og udføre vores mission.

Da biskop Pace var kaldet sagde han til mig: „Du kender mig jo ikke særlig godt." Jeg svarede: „Nej, men det gør Herren." Biskop Eyring og jeg har kendt hinanden siden vi var drenge. Han er en Guds mand. Her i forsamlingen i dag sidder også Wilber Cox. Både biskop Eyring og jeg har været hans rådgivere i et stavspræsidentskab. Han formede os på en måde der blev til vores velsignelse.

Jeg er taknemmelig fordi jeg er blevet undervist ved min fars og mors eksempler. Min mor var hjælpeforeningspræsidentinde i 15 år. Da jeg havde fået mit kørekort, kørte jeg for hende når hun skulle ud med velfærdsforsyninger til de nødstedte. Min far ville altid have at jeg skulle pudse nadverbakkerne, da jeg var diakon, så vi tog dem med hjem, vi vaskede også nadverdugene – vi ærede præstedømmet. Da min far sad i biskoprådet passede han grunden udenfor kirken, og vi drenge i det aronske præstedømme hjalp ham.

Må Herren velsigne hver eneste en af os. Det er mit vidnesbyrd at Gud lever og at Jesus er Kristus. Det er jeg ikke spor i tvivl om. Jeg bærer mit vidnesbyrd sammen med dem der har profeteret her i dag. Når jeg ser dem ind i øjnene og fornemmer min kærlighed til dem, beder jeg til at det må lykkes os at arbejde harmonisk sammen. Dette siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

råd. Biskopper lærer at de ikke skal bedømme folk ud fra fuldkomne standarder. En biskop lærer at glæde sig sammen med dem han præsiderer over, over den mindste fremgang de gør.

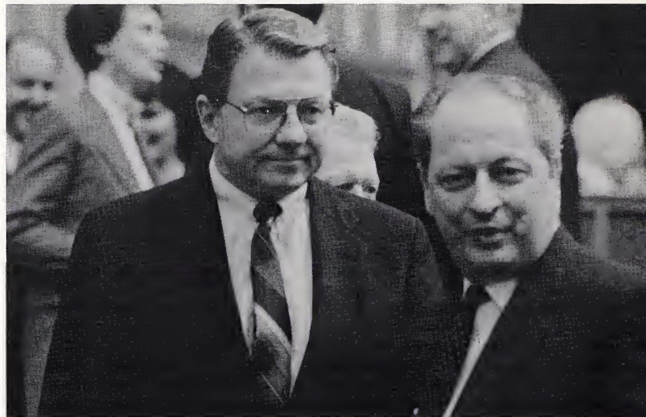
I Lære og Pagter afsnit 41, står der som forord, om den dag Edward Partridge blev kaldet: „De hellige bestræbte sig i almindelighed på at efterleve Herrens befalinger." Og det er det samme i dag. Vi bestræber os på at gøre Herrens vilje, så vidt vi kender den. I afsnittet siges det endvidere at vi skal forsamles i Jesu Kristi navn og give agt på hans ord (se L&P 41:2). Hvis vi gør det vil der være enighed. Denne enighed har været her i dag. Må Herrens velsignelser fortsætte, så vi „gennem troens bøn", som Herren lover, „skal modtage min lov, så I kan vide, hvorledes I skal lede min kirke og gøre alle ting vel for mig." (L&P 41:3).

Lad os til sidst se på beretningen om Elias (Elijah) og Elisa. Elias havde forladt sine pligter og var gået op til en hule. Her kom Herrens ord til ham, og han blev bedt om at gå tilbage til sine pligter. Han havde ikke mødt en eneste omvendt i flere år, men på vejen tilbage mødte han Elisa, som omgående fulgte ham. (Se 1 Kong. 19).

De boede og arbejdede sammen et par år, lige til tiden kom hvor alle præstedømmelederne vidste at tiden var inde til at Elias (Elijah) skulle forvandles. Elias og Elisa stod ved Jordanflodens bred og 50 præstedømmeledere stod et godt stykke derfra. „Elias tog nu sin kappe, rullede den sammen og slog vandet med den; da skiltes det ad, og de gik begge over på tør bund." Og Elias sagde til Elisa:

„Sig, hvad du ønsker, jeg skal gøre for dig!" Kan I forestille jer det? Så blev Elias forvandlet og forsvandt i en flammende ildvogn, og det eneste der blev tilbage var hans kappe. Elisa samlede kappen op og vendte sig om imod de 50 præstedømmeledere som stod et stykke borte. Han skulle nu tilbage til den anden side af floden, så han tog kappen og slog vandet så det skiltes. (Se 2 Kong. 2:1–15).

Nu er det mig der står ved Jordanfloden med to dejlige rådgivere, biskop Eyring og biskop Pace, og vi skal nu forsøge at krydse Jordan for at arbejde sammen. Jeg beder om biskop Browns, biskop Clarkes

Ældste Hugh W. Pinnock fra De halvfjerds' første Kvorum, til venstre, sammen med ældste Robert D. Hales, der til konferencen blev opretholdt som kirkens nye præsiderende biskop.

Opstandelsen

Ældste James E. Faust
De tolv apostles Kvorum

„Vi har en fast og urokkelig kundskab om at Jesus er den opstandne Frelser – med de utallige vidnesbyrd, som er bekræftet af Helligånden, både fra fordums tid og fra vor tid"

Under anden verdenskrig var jeg indlagt på et militærhospital i Afrika et par dage, på grund af en infektion i luftvejene. Sygehjælperne på hospitalet var indfødte, som skulle sørge for rengøring, skiftning af sengetøj og gå til hånde med at hjælpe patienterne. På grund af malariaens store udbredelse, og myggene som er smittebærerne, sov vi under store moskitonet der hang ned fra loftet og dækkede hele sengen. En aften jeg gik i seng, lagde jeg min tegnebog ind under min hovedpude, før jeg lagde mig til at sove.

Nogle timer senere vågnede jeg forskrækket op ved at èn stak hænderne ind under mit sengetøj. Jeg troede straks det var en tyv der var ude efter min tegnebog. Jeg greb instinktivt fat i en arm og tændte lyset. I samme øjeblik gled min tegnebog frem under hovedpuden. Til min overraskelse havde jeg fået fat i armen på den indfødte unge mand der arbejdede med rengøringen på min stue. Det eneste han sagde til sit forsvar var: „Du skal ikke være bange. Jeg er en discipel." Han kunne se på mit ansigt at jeg ikke forstod hvad han mente, så han forklarede yderligere: „Jeg er en discipel. Jeg er kristen. Jeg vil ikke have fat i din pung. Jeg ville bare sætte moskitonettet bedre rundt om din seng, så du kan være beskyttet mod myggene, mens du sover." Jeg blev klar over at denne unge mand ikke blot var kristen, han var også en discipel.

Rigtige disciple er dem der bevæger sig ud over deres tro. De handler efter deres tro. Frelseren sagde: „Hvis nogen vil *gøre hans vilje, skal han erfare, om læren* er fra Gud, eller jeg taler af mit eget" (Joh. 7:27. Fremhævelse tilføjet). Disciple følger deres guddommelige Mester. Deres handlinger taler deres tydelige sprog om deres tro. De ved hvem de er. De ved hvad Gud forventer af dem. De afspejler en indre fred og sikkerhed med hensyn til Kristi mission og opstandelse. De hungrer og tørster efter retfærdighed. De ved at der er en hensigt med at de er her på jorden. De forstår livet efter døden. De tror på at den begivenhed i Kristi mission, som førte til forvandlingen, var hans forsoning som kulminerede i opstandelsen..

Profeten Ether siger at en discipel „vísselig (må) have håb om en bedre verden, . . . og dette håb kommer af tro og er et anker for menneskesjælene, som vil gøre dem sikre og standhaftige, altid rige på gode gerninger" (Ether 12:4).

Jeg kunne tænke mig her, dagen før påskedag, at vidne om det sikre håb alle disciple må have om Kristi opstandelse. Jesu opstandelse er et af de største budskaber indenfor al kristendom. Det er en guddommelig forsoningsgave til hele menneskeheden. Alene tanken om at en død kunne leve igen var uhørt, så fremmed for den menneskelige erfaring at selv apostlene, som havde fået at vide at det ville ske, næppe kunne tro det.

Da Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og de andre kvinder fortalte apostlene at de havde set den opstandne Herre syntes deres ord „dem at være løs tale, og de mødte dem med vantro" (Lukas 24:11. Se også Matt. 28:9–10).

Ikke desto mindre må Peter og Johannes have fået Åndens tilkendegivelse om at de ikke måtte ignorere kvindernes vidnesbyrd. Johannes vidnede om at han og Peter bogstavelig talt løb ud til graven for selv at se. De opdagede at graven var tom, nøjagtigt som kvinderne havde sagt – det eneste der var tilbage var ligklæderne. (Se Joh. 20:3–10). Peter gik hjem „i undren over det, som var sket" (Luk. 24:12).

Da Maria stod udenfor graven og græd, blev hun tiltalt af en, der så fremmed ud, og han stillede hende to spørgsmål, som til alle tider har bevæget sindene: „Kvinde! hvorfor græder du? hvem leder du efter?" I sin sorg og med tåreblændede øjne tryglede hun den fremmede, som hun troede var havemanden: „Herre, hvis det er dig, som har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg hente ham."

Jesus siger til hende: „Maria!" Hun vender sig om (Joh. 20:15–16).

En, kun *en eneste* sagde hendes navn på den måde. Ved at høre dette ene ord forsvandt al tvivl, forvirring og usikkerhed. Maria blev øjeblikkelig fuldstændig klar over at han, som hun sørgede over, selveste Jesus som blev korsfæstet, var opstået fra de døde, nøjagtigt som englene tidligt den samme morgen havde vidnet om: „Han er opstanden" (Luk. 24:6).

Maria var ikke det eneste vidne til opstandelsens mirakel. Selv om Frelseren var „førstegrøden" af de hensovede (1 Kor. 15:23), så vidner skrifterne om at „mange af de hensovede helliges legemer opstod, og de gik ud af gravene og kom efter hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange" (Matt. 27:52–53).

Jesus viste sig for to, som han fulgtes med til Emmaus, hvis „øjne holdtes til, så de ikke kendte ham" (Luk. 24:16), og de nødte ham: „Bliv hos os; thi det går mod aften, dagen hælder allerede." Så gik han ind for at blive hos dem (Luk. 24:29). Og da Jesus spiste sammen med dem åbnedes deres øjne, og de kendte ham.

Da Jesus første gang viste sig for apostlene efter sin opstandelse, blev de meget forskrækkede og troede at de havde set en ånd, men han trøstede dem og sagde: „'Se på mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; føl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har.'

Og da han havde sagt dette, viste han dem sine hænder og sine fødder" (Luk. 24:39–40).

Thomas var ikke til stede, og da de andre fortalte ham om Jesu opstandelse, var hans svar tvivlende: „Hvis jeg ikke får set naglemærkerne i hans hænder, ja, stikker min finger i naglegabene og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke." Og da Kristus en uge senere viste sig igen sagde

han til Thomas: „'Ræk din finger frem, se, her er mine hænder; og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende!'

Thomas svarede og sagde til ham: ‚Min Herre og min Gud!'" (Joh. 20:25, 27–28).

Og i 40 dage betjente og underviste han sine apostle og andre disciple.

I disse herlige 40 dage blev Kristus også „set af over fem hundrede brødre på èn gang, af hvilke de fleste endnu er i live . . . derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle apostlene". Paulus tilføjer: „Men sidst af alle blev han set også af mig" (1 Kor. 15:6–8).

Sidste dages hellige har også vidnesbyrd om realiteten af Jesu Kristi opstandelse og af sikkerheden om at der er et liv efter døden. Et af disse vidnesbyrd er Mormons Bog, en optegnelse om den opstandne Kristi mission i Amerika, efter sin død og opstandelse i Jerusalem. Før Kristus viste sig lød en røst fra Himlen, „og det var ikke en barsk stemme og heller ikke en høj stemme; men selv om det var en stille, sagte røst, så gennemtrængte den dem, som hørte den, til det inderste . . . ja, den gennemtrængte dem i selve sjælens inderste og gjorde, at deres hjerter brændte" (3 Ne. 11:3).

Røsten sagde: „'Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn . . .'

og se, de så et menneske stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod iblandt dem; og hele mængden rettede deres øjne mod ham" (3 Ne. 11:7–8).

Han rakte hånden frem og sagde: „Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden" (3 Ne. 11:10). Og han sagde til mængden: „Stå op og kom hen til mig, så I kan stikke jeres hænder i min side og føle naglegabene i mine hænder og i mine fødder, så at I kan vide, at jeg er Israels Gud og hele jordens Gud, som har lidt døden for verdens synder" (3 Ne. 11:14).

De vidnesbyrd som er båret i vor tid står i Lære og Pagter. Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon har således vidnet:

„Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste (seneste) vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud" (L&P 76:22–24).

Det strålende syn, da Jesus Kristus viste sig i Kirtland templet i Ohio, har profeten Joseph Smith beskrevet således:

„Hans øjne var som en ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans ansigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen, ja, Jehovas røst, som sagde:

Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, som blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen" (L&P 110:3–4).

Joseph Smith vidnede også om at Faderen og Sønnen viste sig for ham da han endnu kun var en dreng: „Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*" (Joseph Smiths Skrivelser 2:17).

Men hvad er opstandelse i grunden? Vi har en meget god beskrivelse i Mormons Bog. Profeten Alma forklarer at Kristus løste den timelige døds bånd for os alle,

„for at alle kan blive oprejst fra denne timelige død.

Ånden og legemet skal atter forenes i deres fuldkomne skikkelse; både lem og led skal komme på rette plads igen . . . og vi skal fremstilles for Gud med samme bevidsthed som vi har nu og med klar erindring om al vor skyld.

Og denne genoprettelse skal blive alle tildelt, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, både ugudelige og retfærdige; og der skal end ikke gå så meget som et hår tabt af deres hoved; men alt skal bringes tilbage til dets fuldkomne skikkelse, som det er nu . . .

og ligeledes om det dødelige legemes opstandelse. Jeg siger dig, at dette dødelige legeme bliver oprejst til et udødeligt legeme, det vil sige fra døden, ja, fra den første død til livet, så det ikke kan dø mere; ånden forenes med legemet for aldrig mere at være adskilt; og således bliver det hele åndeligt og udødeligt" (Al. 11:42–45).

Medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tror på en verdensomspændende frelse såvel som på en individuel frelse. Vi tror at opstandelsen og forsoningen har tilvejebragt en opstandelse for både retfærdige og uretfærdige: „Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus" (1 Kor. 15:22).

På hvilken måde accepterer vi Jesus fra Nazaret?

Vi accepterer ham fuldstændig og med glæde, uden forbehold, som det største menneske der nogen sinde har levet på jordens overflade.

Vi tror at han er Messias, Forløseren.

Vi glæder os over hans mission og hans lære.

Vi fryder os over at han er førstegrøden af de hensovede.

Vi tilbeder ham som det andet medlem i Guddommen.

Vi henvender os ydmygt til Faderen gennem ham, idet vi tror på hans ord: „Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig" (Joh. 14:6).

I Mesterens ord finder vi en beskrivelse af tegnet på en discipel: „Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed" (Joh. 13:35).

Vi kan som Job udtrykke det ældgamle ønske: „Om manden dog døde for atter at leve!" (Job 14:14). Og reaktionen er vidnesbyrdet om at Jesus Kristus gjorde det muligt for os at opstå:

„Men jeg ved, at min løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem.

Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud" (Job 19:25–26).

Vi vidner med Esajas om at „hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste" (Es. 9:6). Om opstandelsen kan vi som Paulus erklære: „Død, hvor er din sejr? død, hvor er din brod?" (1 Kor. 15:55).

Vi har en fast og urokkelig kundskab om at Jesus fra Nazaret er den opstandne Frelser – med de utallige vidnesbyrd, som er bekræftet af Helligånden, både fra fordums tid og fra vor tid. Han rækker hånden ud til alle mennesker, også til min indfødte ven i Afrika, som ved at acceptere Ham på den foreskrevne måde, vil kunne blive – ikke blot troende, men en virkelig discipel, og sammen med Paulus håbe på „at opnå en bedre opstandelse" (Heb. 11:35).

Vi siger til alle: „Må Kristus trøste dig, og må . . . håbet om hans herlighed og om det evige liv, bestandig leve i din erindring" (Moro. 9:25). I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Dem skal du holde dig fra"

Ældste Boyd K. Packer
De tolv apostles Kvorum

„Hvis du bliver kontaktet personligt eller inviteret til helt private møder, af én som påstår at have fået en særlig kaldelse, så følg hellere Paulus' råd – ‚dem skal du holde dig fra' "

Kære søskende, jeg havde i sinde at tale om noget helt andet i dag. Men i de sidste par dage har jeg følt en stærk tilskyndelse, jeg tror ved inspiration, til at jeg skulle give jer nogle råd om et ganske andet emne.

Her i hånden har jeg et meget interessant dokument. Lad mig citere noget af det: „Til rette vedkommende:

Herved attesteres at *Parley P. Pratt* er blevet optaget i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige . . . og ordineret til ældste i henhold til kirkens regler og regulativer, og har den rette myndighed til at forkynde evangeliet i overensstemmelse med myndigheden i dette embede . . .

Denne er givet ved en ældstekonference, ledet af kirken, forsamlet i Kirtland, Geauga County, Ohio, den 26. dag i april, i det Herrens år ettusindeottehundredeogfemogtredive. (Underskrevet) *Joseph Smith jun. . . . Oliver Cowdery*, sekretær" (Parley P. Pratt Collection, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, Salt Lake City).

For at I kan forstå betydningen af dette dokument vil jeg citere noget fra afsnit 42 i Lære og Pagter:

„Og atter siger jeg jer: Det skal ikke tillades nogen at gå ud at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden *han bliver ordineret af en, der har myndighed, og som er kirken bekendt og på forskriftmæssig måde selv er blevet ordineret af kirkens ledere"* (v. 11, fremhævelse tilføjet).

Jeg læste denne ældstes certifikat for at vise jer at kirken helt fra begyndelsen omhyggeligt har fulgt fremgangsmåden til at bemyndige.

Det er vigtigt at ethvert af kirkens medlemmer forstår dette.

Apostlen Paulus skrev i et brev til Timoteus om de strenge tider og frafaldet i de sidste dage.

Han opremsede det meget forfærdelige der ville findes rundt omkring i disse strenge tider, som f.eks. forrædere og fjender af det gode, og han gav denne advarsel: „Dem skal I holde jer fra" (2 Tim. 3:1–5).

„Men onde mennesker og bedragere kommer længere og længere ud i det onde;

Du derimod, bliv ved det, som du har lært og er blevet overbevist om. *Thi du ved, hvem de er, du har lært det af"* (2 Tim. 3:13–14. Fremhævelse tilføjet).

Ordene *„du ved, hvem de er, du har lært det af"* har stor betydning.

Paulus belærte om at kundskab om skrifterne gør os modstandsdygtige overfor disse onder.

Lad mig gentage hvad Herren sagde:

„Atter siger jeg jer: Det skal ikke tillades nogen at gå ud at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden *han (man) bliver ordineret af en, der han myndighed, og som er kirken bekendt og på forskriftmæssig måde selv er blevet ordineret af kirkens ledere"* (L&P 42:11. Fremhævelse tilføjet).

Kirken vil altid blive ledet af mænd, som er kaldet af de retmæssigt ordinerede kirkeledere.

Men dette skal ikke afholde noget medlem fra at have missionærånden og dele evangeliet med andre. Det er vor pligt. Vi har pligter – i forbindelse med hjemmelærerarbejdet og ordinationer, som f.eks. at salve de syge, hvilket følger med at have præstedømmet – og det kræver ingen særlig indsættelse. Men med hensyn til ethvert embede bliver der draget omsorg for at enhver der indsættes modtager myndighed af en som har myndighed, og at det er *kirken bekendt* at han har denne myndighed.

Vi kan til tider blive forvirrede over de mange titler i kirken. Man spekulerer måske på hvorfor vi skal have så mange præsidenter. Vi har præsidenter i stave, missioner, kvorummer og i kvindernes hjælpeorganisationer.

De opretholdes alle af kirkens medlemmer før de ordineres og indsættes, og der bliver ført optegnelser over disse handlinger.

Biskopper får et certifikat når de ordineres. Det samme gør missionspræsidenter, ældster, halvfjerdser og højpræster. Kirken ved at de har myndighed.

Engang rejste jeg sammen med ældste Gene R. Cook og missionspræsidenten til et meget fjerntliggende område i Altiplano eller højlandet i Bolivia. Vi kørte det meste af dagen i en bil med firehjulstræk. Vi sejlede over en flod ved, Titicacasøen med en ældgammel færge. Vi kørte ad bjergveje som oprindeligt var bygget af de fordums incaindianere.

Engang byggede vi en stenrampe op fra et flodleje, som skulle danne en slags vej i den tørre årstid. Det er ikke nogen lille opgave at flytte sten når man er i en højde af 400–500 meter.

Omsider nåede vi vort bestemmelsessted, Huacuyo. Man kan ikke rigtigt kalde det en landsby, eftersom husene ligger spredt i bjergene, jeg tror de ligger så højt oppe som mennesker overhovedet kan bo her i denne verden.

Her fandt vi det vi søgte – en lille kirke bygget af lerklinede sten. De få hellige i regionen havde selv bygget den, uden kirkens hjælp.

Det er nok afstanden og det barske terræn der gør at jeg synes den ligger længere væk fra kirkens hovedkvarter end noget andet sted på jorden.

Der var lergulv i kirken og bænkene var hjemmelavede af uhøvlede brædder. Indenfor var væggene hvidskalkede. På den forreste væg hang tre billeder: kirkens præsident og hans to rådgivere – Det øverste Præsidentskab.

Jeg vil gerne gentage Paulus' ord:

„Bliv ved det, som du har lært . . . *Thi du ved, hvem de er, du har lært det af"* (2 Tim. 3:14. Fremhævelse tilføjet).

Selv i en så lille fjerntliggende gren kender grenens medlemmer dem der har myndighedsnøglerne.

Det er ikke usædvanligt at se billeder af kirkens generalautoriteter i kirkens bygninger rundt omkring i verden. Disse billeder fremkommer også i kirkens publikationer. Når som helst der sker ændringer, kommer der nye billeder. Nu, hvor vi har opretholdt et nyt præsiderende biskopråd og der er blevet kaldet nye Brødre, vil deres billeder komme i nyhedsmedierne og til sidst vil de også komme op at hænge i kirkerne rundt omkring i verden.

Dem der kender mig godt ved at jeg ikke bryder mig om at se mig selv udstillet. Man jeg holder det ud, ligesom de andre brødre, af meget gode grunde.

Der er et formål med at kirkens medlemmer overalt i verden skal kunne genkende generalautoriteterne og de lokale myndigheder. På den måde kan de vide hvem de skal tage ved lære af.

For et par år siden var søster Packer og jeg på vej hjem fra New Zealand. Vi forlod Auckland ved midnatstid og landede i Papeete på Tahiti. Her ventede vi på en flyforbindelse. Lige før daggry landede en maskine. Det var ikke den vi skulle med. Vi vidste ikke hvilken rute den fløj på. Det var bare en maskine der landede på den lille ø i Stillehavet hen på de små morgentimer.

Jeg sagde til min hustru: „Jeg skal nok kende nogen ombord i den maskine." Jeg stod i nærheden af udgangen da passagererne gik ud, og så kom 4 mennesker hen imod mig, jeg havde ikke set nogen af dem før. De spurgte: „Er du ikke bror Packer?" Og sidst i køen stod en mand jeg kendte.

Men sagen er den. Det er helt umuligt for en svindler at tage til Huacuyo i Bolivia, til Tierra del Fuego i Argentina, til Kemi i Finland eller til Vava'U i Tonga eller noget andet sted på jorden, og udgive sig for at være medlem af De tolv apostles Kvorum, uden at medlemmerne vil afsløre ham, eftersom han ikke er blevet reglementeret ordineret af kirkens ledere.

Der er dem der påberåber sig myndighed gennem en tidligere hemmelig ordination. Selv nu er der nogen som påstår at de har fået en særlig åbenbaret myndighed til at lede eller undervise folket. Ind imellem benytter de navne på medlemmer af Det øverste Præsidentskab eller De Tolv eller halvfjerdserne, underforstået at de har fået særlig godkendelse til at undervise som de gør.

Der er forelagt alt for mange navne, foretaget alt for mange opretholdelser, ordineret for mange og indsat for mange foran for mange vidner – der er ført for mange optegnelser, skrevet for mange certifikater, offentliggjort for mange billeder for mange steder til at nogen kan blive bedraget af nogen der ikke har den rette myndighed. Påstande om særlige åbenbaringer eller hemmelig myndighed fra Herren eller gennem Brødre, kan man sige i deres åbne ansigt er svindel og det rene nonsens!

Herren har aldrig arbejdet på den måde. Disse ting bliver ikke udført i krogene (se Ap. G. 26:26). Enhver officiel kaldelse og enhver bemyndiget ordination foregår i fuldt dagslys, og sådan har det altid været.

Men præstedømmet er opbygget på en måde, så almindelige mænd og kvinder og unge mennesker bliver kaldet til at arbejde i kirken.

Således er det klart at vi somme tider må virke som de rene amatører, i sammenligning med højt uddannede præster i andre kirker.

Selve præstedømmets natur giver plads for at medlemmerne kan have vidt forskellig kundskab om evangeliet, mens de arbejder på at lære at arbejde i kirken.

Et medlem mangler måske på et vist tidspunkt forståelse for et eller andet område af en lærdom, der er måske noget han eller hun har misforstået eller måske oven i købet noget som den pågældende tror er rigtigt, mens det faktisk er forkert.

Det er der ikke så stor fare ved. Det er uundgåeligt, når man lærer om evangeliet. Intet kirkemedlem bør skamme sig over sit behov for at omvende sig fra at tro at et begreb er rigtigt, selv om det var forkert. Sådanne fejltagelser bliver rettet efterhånden som man vokser i lys og kundskab.

Det er ikke *troen* på et forkert begreb der er problemet, det er når man *underviser* andre i det. I kirken har vi handlefrihed til at tro hvad vi vil om hvad som helst.

Hvis du bliver kontaktet personligt eller inviteret til helt private møder, af èn som påstår at have fået en særlig kaldelse, så kan du gøre hvad du vil, men følg hellere Paulus' råd – „dem skal du holde dig fra".

De påstår måske at de har fået særlige åbenbaringer eller kaldelser. De hævder måske at de har haft syner eller besøg. Men sig mig hvordan de kan påstå at de er blevet opretholdt af medlemmerne? I åbenbaringen om kirkens organisering og angående kirkens styrelse, fra 1830, sagde Herren:

„Ingen bør ordineres til noget embede i denne kirke, hvor der findes en fast organiseret gren af denne, uden menighedens samtykke" (L&P 20:65).

Der er også et andet område hvor man må være forsigtig for at sikre sig. Der er nogen der af en eller anden grund føler sig motiveret til at skrive og udgive kritik og udlægninger af læresætninger for at gøre evangeliet mere acceptabelt for de såkaldte intellektuelle.

Ældste Boyd K. Packer fra De tolvs Råd, i midten, taler med nogle konferencegæster.

De ville gøre vel i meget omhyggeligt at læse lignelsen om livets træ, som står i 1 Nephi, kapitel 8 og tænke nærmere over vers 28:

„Og *efter* at de havde smagt frugten (hvilket betyder efter de er blevet medlemmer af kirken), skammede de sig for dem, som hånede dem, og de gik på forbudne stier og gik fortabt." (Fremhævelse tilføjet).

Hvis deres ånd er ren og de har værdige motiver har de ikke lyst til at skade hverken sig selv eller andre. Hvis de ikke har det, vil vi gøre vel i at følge Paulus' formaning: „Dem skal du holde dig fra."

Jeg så også noget andet på væggen i den lille kirke i Huacuyo. Det var en primitiv plakat. Jeg kunne ikke holde tårerne tilbage da jeg læste overskriften: „Preparacion para ser estaca" – Forberedelser til at blive en stav.

Under overskriften stod en liste over kvalifikationer for at blive en Zions stav. En Zions stav i den fjerneste landsby på en bjergtop i Andesbjergene? Jo, da! Det skal nok komme en dag. Og når det sker vil en af os være der for at give lederne myndighed. Når der organiseres en Zions stav noget sted på jorden, vil en af de mænd der sidder på denne forhøjning være der for at overdrage præstedømmets nøgler. De vil kun kunne modtage dem af nogen der *har myndighed, og som kirken er bekendt med har myndigheden*. Men der er yderligere vidner. Enhver som søger – ethvert medlem – har ret til gennem Åndens gave at få kendskab til kaldelsen af vore ledere.

Jeg skulle engang være med til at organisere en ny stav på Upola øen i Samoa. Vi afholdt som sædvanlig interview med de lokale præstedømmeledere, der blev bedt om at give forslag til brødre som kunne tages i betragtning til et kald.

En højt respekteret grenspræsident kom spadserende fra øens anden side. Han stod foran os i hvid skjorte og slips, og med en lavalava, et skørt bundet om livet. Han havde ingen sko på. Han ejede ikke et par sko.

Jeg bad ham nævne nogle navne. Han nævnede kun et: „Biskop Iono skal være vores stavspræsident." Han havde ret, for det havde jeg allerede fået åbenbaret. Men jeg syntes ikke at han skulle bekendtgøre det.

Jeg bad ham derfor om flere navne, for vi skulle også kalde rådgivere og flere andre. Da han svarede stod han med en løftet pegefinger: „Du får kun ét navn." „Men," sagde jeg, „hvis han nu ikke kan, kunne du så ikke nævne nogle flere?" Denne ydmyge præstedømmepræsident stillede derpå mig et spørgsmål: „Bror Packer, beder du mig om at gå imod Åndens vidnesbyrd?"

Hvor forunderligt! Dette dejlige menneske erindrede mig om at det som står i den femte trosartikel, om at ethvert kirkemedlem gennem bøn kan modtage bekræftelse, var blevet efterkommet.

„Vi tror, at en mand (og en kvinde) må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger."

Engang var Karl G. Maeser leder for et hold unge missionærer, som skulle over Alperne. Da de nåede bjergtoppen, så han tilbage på en lang række pæle der var stukket ned i sneen for at markere en sikker vej over den ellers så lumske gletcher.

Han bad alle missionærerne gøre holdt, hvorpå han pegede ned over pælene og sagde: „Brødre, her står (Guds) præstedømme. Det er bare almindelige pæle som alle andre . . . men den position de indtager gør dem til det de betyder for os. Hvis vi går et skridt bort fra den vej de har markeret vil vi gå vild" (Alma P. Burton i *Karl G. Maesers Mormon* Educator, s. 22. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1953).

Selv om ingen af os er fuldkomne, så går kirken fremad, ledet af ganske almindelige mennesker.

Herren har lovet:

„Og dersom mit folk vil lytte til min og mine tjeneres røst, til dem jeg har udvalgt til at lede mit folk, se, sandelig siger jeg jer, da skal de ikke flyttes fra deres sted.

Men dersom de ikke vil lytte til min eller de mænds røst, jeg har udvalgt, da skal de ikke blive velsignet" (L&P 124:45–46).

Brødre og søstre, jeg bærer vidnesbyrd om at kirkens ledere er kaldet af Gud ved den rette myndighed, og at kirken er bekendt med at de har denne myndighed og at de er forskriftmæssigt ordineret af kirkens ledere.

Hvis vi følger dem vil vi blive frelst. Hvis vi kommer bort fra dem vil vi sandelig være fortabt. Dette er sandheden om rækken af kirkens ledere, kvorums- og grenspræsidenter samt biskopper stavs- og missionspræsidenter, og profeten som er kirkens øverste leder.

Jeg støtter præsident Spencer W. Kimball som Guds profet. Jeg ved at han er Guds profet. Jeg ved at Jesus er Kristus og at hans kirke, efter Guds Søns orden og efter hans orden, er gået fremad i vor generation. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

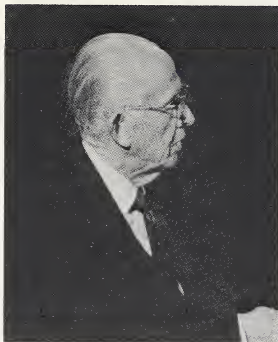

Præstedømmemødet
6. april, 1985

Forbered jer til missionærgerningen

Præsident Ezra Taft Benson
De tolv apostles Kvorum

"Unge mænd, det aronske præstedømme har I for at I kan forberede jer til at tjene – tjene vor himmelske Fader alle jeres livs dage."

Mine kære brødre, hvilket prægtigt syn! Det er dejligt at få anledning til at være sammen med jer. Jeg er glad for at se så mange fædre her i Tabernaklet sammen med deres sønner, og jeg tror det samme finder sted mange steder ud over hele verden – uden at vi kan se det.

Fædre – det som påvirker jeres sønner mest er jeres eksempel. Hvis I ønsker at jeres drenge skal se hvad evangeliet kan komme til at betyde for dem, så lad dem se hvad det har betydet for jer.

Jeg vil gerne sige et par ord til jer unge mænd, som er her i aften, fordi I har præstedømmet. Det aronske præstedømme har I for at I kan forberede jer til at tjene – tjene vor himmelske Fader alle jeres livs dage. De fleste af jer, indenfor min stemmes rækkevidde, forbereder jer til at udføre en mission. Må jeg nævne fire måder hvorpå I unge mænd allerede nu kan forberede jer til jeres mission.

1. *Forbered jer fysisk.* Det kræver et godt helbred at være på mission i to år. Det kræver at I holder jeres legeme rent. Når I, mens I endnu ikke er ret gamle, udsættes for fristelser til at indtage noget skadeligt i jeres legeme, så hav mod til at sige nej. Efterlev visdomsordet – lad være med at ryge, drikke alkohol under nogen form eller at tage stimulerende midler eller narkotika. Lad jeres legeme være et rent kar for Herren.

Hold jer moralsk rene. Det vil sige at I holder jeres tanker rene. Det er jeres tanker der bestemmer jeres handlinger, derfor må de styres. Det er vanskeligt at styre sine tanker hvis man underlægger sig fristelser. Så I må omhyggeligt vælge hvad I vil læse, hvilke film I vil se og enhver anden form for underholdning, for at I kan have gode tanker, fremfor usunde lyster.

2. *Forbered dig intellektuelt.* Der kræves en del intellektuel forberedelse før udførelsen af en mission. I skal lære missionærlektier og skriftsteder udenad, og de fleste kommer til at lære et fremmed sprog. Den selvdisciplin der skal til for at gøre dette, må man lære mens man er ganske ung.

Gør jer allerede nu til vane at læse 10–15 minutter om dagen i skrifterne. Gør I det, vil I, når I kommer ud i missionsmarken, have læst alle fire standardværker. Jeg anmoder jer inderligt om specielt at læse Mormons Bog, så I kan vidne om dens sandhed, når Herren beder jer om dette.

3. *Forbered dig socialt.* Under en mission er det nødvendigt at I kan komme godt ud af det med jeres kammerat 24 timer i døgnet. I må lære at komme mennesker elskværdigt i møde og skabe jer gode manerer. En af de bedste evner et menneske har i livet er evnen til at skabe sig venner. Når du gør et menneske til din ven, kan du undervise ham i evangeliet.

4. *Forbered dig åndeligt.* En åndelig person adlyder Herrens befalinger, han beder til vor himmelske Fader og han tjener sine medmennesker.

Lad mig tale om lydighed. I er ved at lære at holde alle Herrens bud. Mens I gør det vil I have hans Ånd hos jer. Så vil I have gode følelser for jer selv. I kan ikke *handle* forkert og *føle* jer godt tilpas. Noget af det bedste jeg lærte, første gang jeg var på mission, var princippet om at adlyde fuldstændigt.

I 1923 var jeg på mission i Storbritannien. På det tidspunkt mødte kirken stor modstand. Modstanden begyndte hos præsterne og bredte sig gennem pressen. Der var dagligt mange artikler i bladene som talte mod kirken. Der blev vist en lang række antimormonfilm og der blev spillet nedværdigende teaterstykker. Hovedtemaet var det samme – at missionærerne var i England for at bortføre de britiske piger og gøre dem til slaver på Utahs gårde. I dag lyder det jo helt vanvittigt, men dengang var det den barske virkelighed. Nogen steder måtte vi endda holde helt op med at besøge folk ved dørene, på grund af disse misforståelser.

Engang fik vi et brev fra missionens hovedkvarter med besked om at indstille alle gademøder. På det tidspunkt var jeg konferencepræsident og min kammerat var konferencesekretær. Da beskeden kom havde vi allerede berammet et møde, som skulle afholdes den følgende søndag aften. Vi blev enige om at vi godt kunne holde dette møde og derefter indstille møderne. Det var deri vor fejltagelse lå.

Den næste søndag aften afholdt vi et gademøde i nærheden af jernbanestationen, som vi havde bestemt. Der var mange mennesker og de var meget urolige. Min kammerat og jeg stod med ryggen til hinanden for at kunne tale til dem. Han talte i den ene retning og jeg til den anden halvdel af folkemængden.

Da værtshusene lukkede kom alle bøllerne og ballademagerne på gaden, og mange af dem var påvirket af spiritus. Folk blev støjende og de der stod yderst kunne ikke høre særlig godt.

Nogle råbte: „Hvad er det der er så spændende?"

Andre svarede: „Det er de skrækkelige mormoner."

Dertil svarede atter andre: „Lad os få fat i dem og kaste dem i floden."

Det varede ikke længe før de forsøgte at trampe os ned. Men da vi var højere end gennemsnittet lagde vi vore hænder på deres skuldre, så de ikke kunne komme til at vælte os og trampe på os.

Under optøjerne kom min kammerat og jeg bort fra hverandre. De hev ham hen til den fjerne ende af stationen og mig nærmere til den anden. Det begyndte at se slemt ud for os.

Så kom en stor, kraftig fyr hen til mig, lige idet de andre skulle til at slå kreds på ca 3 m i diameter om mig. Han sagde: „Unge mand, jeg tror hvert eneste ord du har sagt i aften!"

I samme øjeblik havde en britisk betjent banet sig vej ind til mig i mængden. Han tog mig i armen og sagde: „Unge mand, du må hellere komme med mig. Det er et held for dig at du er i live her mellem alle disse mennesker." Han førte mig et par gader væk og befalede mig derpå: „Nu går du hjem og så kommer du ikke mere ud i aften."

Da jeg kom hjem på vort værelse opdagede jeg at min kammerat ikke var der. Jeg blev nervøs for ham, bad en bøn og gav mig til at vente. Men jeg blev efterhånden så bekymret for ham at jeg besluttede mig til at forklæde mig og forsøge at finde ham. Jeg tog en gammel amerikansk kasket på og tog min cottoncoat af. Så gik jeg ud i et forsøg på at finde ham.

Da jeg nærmede mig det sted hvor vi havde afholdt mødet, var der en mand der genkendte mig og han spurgte: „Har du set din kammerat?"

Jeg svarede: „Nej. Hvor er han?"

Han svarede: „Han er henne på den anden side af jernbanestationen og han har fået smadret den ene side af hovedet."

Jeg blev meget forskrækket og skyndte mig så hurtigt jeg kunne, men før jeg nåede stationen mødte jeg igen betjenten. Han sagde: „Jeg sagde jo til dig at du skulle holde dig inde, og lade være med at gå på gaden mere i aften."

Jeg svarede. „Det er rigtig nok, hr. betjent, men jeg er nervøs for min kammerat. Ved du hvor han er?"

Han svarede: „Ja, han fik en ordentlig en på siden af hovedet, men han er gået hjem nu. Jeg fulgte ham et stykke af vejen hjemad, ligesom jeg fulgte dig før, men nu går du hjem igen, og så kommer I ikke mere ud i aften."

Jeg gik så hjem igen og der fandt jeg min kammerat i færd med at forklæde sig, for at han kunne gå ud og lede efter mig. Vi slog armene om hinanden og knælede ned og bad sammen. Den erfaring har lært mig altid at følge de råd jeg får, og det har jeg rettet mig efter alle mit livs dage.

Ja – unge mænd, I må forberede jeg nu. Forbered jer fysisk, intellektuelt, socialt og åndeligt. Vær altid lydig overfor myndighederne. Begynd med det samme at spare op til jeres mission, hvis I ikke allerede er begyndt. Betal jeres tiende og søg at få et vidnesbyrd om evangeliet, gennem studium og bøn.

Kære, unge brødre, jeg beder til at vor himmelske Fader vil velsigne jer med en forståelse for hvor desperat han trænger til jeres hjælp i dag.

Må Gud velsigne jer til at forberede jer til fremover at tjene i hans kirke. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Stræb efter det bedste

Peter Vidmar
UCLA Ward, Los Angeles Stav California

„Lad os beslutte med det samme hvilken type menneske vi vil være, så vi kan være parate til at klare os, når der opstår en vanskelighed."

Jeg er blevet bedt om at sige lidt til de unge mænd her i aften. Jeg beder ydmygt at jeg kan give dem et endnu større ønske om at stræbe efter det bedste og hengive sig til at tjene vor himmelske Fader.

Jeg er meget beæret og stolt over at jeg kunne repræsentere mit land ved de olympiske lege i Los Angeles i 1984. De store konkurrencer ved denne begivenhed er noget jeg altid vil mindes med glæde. Min indsats for gymnastikken har dog lært mig egenskaber som går ud over sporten. De karakteregenskaber der skal til og hemmelighederne ved succes indenfor sport, er noget man kan overføre til alle andre af livets aspekter.

De af os som på en eller anden måde har haft lejlighed til at se de olympiske lege, fik mulighed for at se de dygtigste sportsfolk i verden udføre det bedste deres evner formåede. Mange af disse sportsfolk fik de fleste point og satte de hurtigste rekorder som er gjort i hele de olympiske leges historie.

Men hvordan gjorde de det? Hvad er det der gør et menneske til en stor sportsmand? Jeg kan huske at en dygtig olympisk mester engang besvarede dette spørgsmål. Han nævnede nogle vigtige kendsgerninger, såsom en dygtig træner, gode redskaber, gode kammerater at træne sammen med eller bare naturtalent. Alt dette hører med til beskrivelsen af en sportsmands succes, og det vil altsammen være en hjælp på sin facon. Men der findes én egenskab som langt overgår dem, og uden hvilken sportsmanden ikke kan være med i konkurrencen. Det er ønsket.

Den sportsmand, der har det største ønske om at få succes, vil have bedre chancer for at nå sit mål. Det samme gælder den som studerer musik eller hvad som helst andet et ung menneske stræber efter.

Gennem 5 års studium af mange af forenede Staters topatleter, musikere og studenter, har man for nylig konkluderet at „det er drivkraft og beslutsomhed der fører til de største succeser, og ikke naturtalent" (*Los Angeles Times*, 17. feb. 1985).

Når vi betragter målbevidste sportsfolk vil vi kunne se forskellen mellem at vide og gøre. De, der for alvor ønsker at nå deres mål, vil gøre hvad som helst de skal for at nå det.

Vores store profet, Spencer W. Kimball, har på sit kontor et lille skilt hvorpå der ganske enkelt står: „Gør det!" I Mattæus 21:28–31 kan vi læse:

„Men hvad mener I? En mand havde to sønner; han gik til den første og sagde: ‚Gå hen, min søn, og arbejd i vingården i dag!'

Han svarede og sagde: ‚Ja, herre!' men gik ikke derhen.

Så gik han til den anden og sagde det samme til ham. Han svarede og sagde: ‚Nej, jeg vil ikke;' men bagefter fortrød han det og gik derhen.

Hvem af de to gjorde nu, som faderen ville?"

Vi kan ikke nøjes med at tale om hvad vi ønsker at være. Vi kan ikke nøjes med at drømme om hvad vi ønsker at være. Vi må gøre det der skal til, hvad det end kan være. Skal du nå dit mål må du arbejde mere ihærdigt end nogen sinde før i dit liv.

Min træner lærte mig noget vigtigt i begyndelsen af min gymnastikkarriere. Jeg skulle første gang på træningslejr sammen med landsholdet. Før jeg tog afsted sagde min træner kun èn ting. Han sagde ikke at jeg skulle sørge for at lære nogle nye øvelser på lejren. Han sagde ikke at jeg skulle prøve at gøre rutineøvelserne bedre end de andre på holdet. Han sagde at han håbede at jeg, når jeg kom tilbage fra lejren, kunne fortælle ham helt ærligt at jeg havde arbejdet mere ihærdigt end nogen anden på landsholdet. Så jeg kan huske at jeg gjorde op med mig selv at jeg ville være den sidste der forlod gymnastiksalen hver dag – ikke sådan at forstå at jeg ville blive stående ved døren og vente til alle de andre var gået! Jeg kan også huske en aften, hvor nogle holdkammerater ville slappe af med at gå ud at spise pizza og drikke øl, da gik jeg tilbage og gjorde nogle flere øvelser.

Da jeg kom hjem, to uger senere, var det ikke uden stolthed jeg kunne sige til min træner: „Jo, jeg arbejdede mere ihærdigt end nogen anden." Jeg arbejdede ikke dobbelt så meget, men blot en lille smule mere. Men det var nok til at hjælpe mig til en betydelig forbedring. Somme tider er det kun en lille smule der skal til.

Vi må se på hvor lidt der, i nogle få tilfælde, manglede i at sejre sidste sommer under olympiaden. I cykelløb for damer var der efter en distance på 79,2 km kun en dækbreddes forskel på guld- og sølvmedaljevinderne. I en svømmekonkurrence var forskellen mellem vinderholdet og holdet på andenpladsen kun 0,04 sekunder. I mange gymnastikkonkurrencer er forskellen mellem første- og andenpladsen så lille som 0,025. point.

Vinderne klarer sig ikke fordi de løber dobbelt så hurtigt, springer dobbelt så langt eller scorer dobbelt så mange point som modstanderne. I mange tilfælde vinder de kun med en brøkdel af et sekund, en brøkdel af en cm eller en brøkdel af et point. På samme måde, hvad der er nok så vigtigt, bliver man ikke vinder ved at træne dobbelt så meget eller kraftigt som sine modstandere. Hvis de andre gymnaster træner 6 timer om dagen, så kan jeg ikke træne 12 timer om dagen. Det er usundt at træne 12 timer om dagen i gymnastik. Men jeg kan træne 6 timer og et kvarter hver dag. Det er at give lidt ekstra og at gå den ekstra mil der udgør forskellen.

Dette gælder hvad du end ønsker at forbedre dig i – om det er skolearbejdet, sport, musik eller læsning i skriften – det skal bare have lidt ekstra hver eneste dag.

Et kvarter om dagen i et år udgør mere end 91 timer. Jeg nævner bare et kvarter som et eksempel på hvor meget tid, der er godt anvendt, kan betyde. Jeg ved at jeg ville blive et bedre menneske hvis jeg anvendte dette begreb noget mere på andre og vigtigere områder i mit liv. Jeg håber oprigtigt og beder til at jeg må gøre det.

Præsident Kimball har endnu et lille skilt på sit kontor. Der står: „Giv ikke op!" Vi får alle vanskeligheder og tilbagefald. Men vor himmelske Fader giver os ikke flere prøvelser end vi kan klare. Mange olympiadevindere har utrolige prøvelser bag sig, som de har måttet overvinde. Det er ikke længere siden end sidste sommer at mange af os fik lejlighed til at se en amerikaner vinde sit lands første guldmedalje i græsk-romersk brydning. Vi så hvordan glædestårerne løb ned ad kinderne på denne store, stærke fyr, mens han stod på sejrsskamlen. Blot to år før gennemgik han en alvorlig operation for en sjælden form for cancer. Han ville ikke give op. Nu er han olympisk mester.

Vi kan, som børn af vor Fader i Himlen, få tilbagefald med hensyn til at synde. Men vi må aldrig give op eller miste håbet. Vor himmelske Fader har sørget for en udvej så vi kan overvinde åndelige tilbagefald, når vi omvender os. Han elsker os virkelig og ønsker at tilgive os. Det eneste vi skal gøre er at gennemgå omvendelsesprocessen, og så vil vi sejre over vore fejltagelser.

Jeg har i dag talt om at stræbe efter det bedste på alle områder i livet. Jeg står ikke her som et strålende eksempel på dette. Jeg har opnået noget vidunderligt indenfor sportsverdenen. Jeg beder kun til at jeg også må kunne gøre det bedre på andre og vigtigere områder i mit liv.

Jeg ved hvor vigtigt det er at vi sætter os meget høje mål. For gør vi det vil de mellemliggende mål blive lettere at nå. Det blev lettere for mig at vinde landskampe eller skolekampe, fordi jeg sigtede efter at komme med til olympiaden og derfor vidste at jeg hele tiden skulle forbedre mig.

Lad os ikke sigte efter det middelmådige, men lad os altid gøre vort bedste. Lad os beslutte med det samme hvilken type menneske vi vil være, så vi kan være parate til at klare os, når der opstår en vanskelighed.

Jeg føler mig meget velsignet at jeg i en ung alder lærte vigtigheden af at holde visdomsordet. Jeg har forpligtet mig til at holde denne befaling. Jeg husker en meget anset konkurrence i Tyskland, hvor jeg vandt i spring. Jeg fik en guldmedalje, blomster og gaver, da jeg stod på sejrsskamlen. Jeg kunne ikke være gladere.

Før jeg gik ned fra skamlen lagde jeg mærke til èn der kom hen imod mig med et sølvbæger og jeg tænkte: „Den er fin, endnu en præmie!" Men da manden kom nærmere med sit bæger lagde jeg mærke til at det var fyldt med vin.

Jeg vendte mig om mod min tyske kammerat og konkurrent og spurgte hvad det var til, og han forklarede at det var tradition at mesteren drak af vinen og gav bægeret videre til den næste deltager.

Jeg sagde til ham: „Men ser du, jeg drikker ikke."

Han svarede: „Du kan nøjes med et lille nip, og give bægeret videre til den næste."

Så forklarede jeg: „Nej, det er imod min religion, og jeg kan ikke bare tage et lille nip."

Min ven gik videre og forklarede lederne på tysk at jeg ikke ville drikke, men af en eller anden grund insisterede de på at jeg skulle tage bægeret.

Jeg tog bægeret og løftede det højt op i luften så alle kunne se det. Og derpå gav jeg det videre til den næste uden at tage et nip. Jeg må indrømme at jeg blev lidt flov da de allesammen lo ad mig midt i det hele, men jeg var stolt over at det var nemt for mig at sige nej. Jeg tror at vi vil finde det langt nemmere at modstå fristelser hvis vi i forvejen har truffet den rette beslutning.

Til slut vil jeg gerne understrege at vi til stadighed må se vore mål i det rette perspektiv. Vi må aldrig miste evangeliet af syne, når vi stræber efter at nå vore timelige ambitioner. Vi kom ikke til verden for at blive oplympiske mestre, store læger, sagførere eller forretningsmænd, for at blive rige eller berømte. Vi kom for at vise os værdige til at komme tilbage til vor himmelske Fader. Vi kom for at sætte os og nå det højest mulige mål.

Jeg ved hvor hårdt jeg arbejdede for at komme med til olympiaden. Somme tider trænede jeg op til 6 timer om dagen, 6 dage om ugen. Det var til tider som om jeg blev tappet for alle mine kræfter og mine reserver. Jeg tror jeg er begyndt at indse hvor alvorligt jeg må forpligte mig overfor Herrens værk, hvis jeg skal kunne modtage Guds største gave. Det vil selvfølgelig kræve alle mine talenter, mine kræfter og mine reserver – mit hjerte, min sjæl, mit sind og min styrke – for at jeg kan fortjene evigt liv.

Prøv engang at forestille jer hvordan det er at blive olympisk mester! Forestil jer hvordan det føles at få medaljen om halsen mens man står på sejrsskamlen. Det kan ikke beskrives. Men lad os være enige om en ting mere. Vi kan alle opleve noget der er uendelig meget mere værd. Hvis vi viser os værdige vil vi komme tilbage til vor himmelske Faders nærhed.

Jeg har et vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium. Jeg ved at Jesus Kristus lever. Jeg ved at Spencer W. Kimball er en levende Guds profet. Jeg har så meget at være taknemmelig for. Mit tempelægteskab med min dejlige hustru er mere værd end alverdens guld.

Jeg ved at jeg har lang vej endnu, men jeg beder til at jeg stadig må forbedre mig, så jeg en dag kan blive fundet værdig til alle de velsignelser vor himmelske Fader har parat til dem der for alvor tjener ham – i vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi navn. Amen. □

Forbered dig til tjeneste

Ældste M. Russell Ballard
De halvfjerds' første Kvorum

„Jeg føler dyb trang til at påvirke hvert eneste drengehjerte i kirken, så de alle vil blive opfyldt af ønsket om at gøre sig værdige til at have det melkisedekske præstedømme og gå på mission."

For 15 dage siden forlod jeg Addis Ababa i Etiopien, som ligger omkring 16 000 km herfra. På nogle måder er verden meget lille. Havde det været mig muligt at flyve direkte fra Addis Ababa til Salt Lake City kunne jeg have gjort det på ca. 19 timer. På andre måder er verden dog meget stor. Milliarder af vor himmelske Faders børn lever på jorden under mange forskellige omstændigheder. De der bor i Afrikas tørkeramte områder lever under katastrofale forhold. De menneskelige lidelser her er næsten ubeskrivelige. Jeg kender ikke alle grundene til disse lidelser, men det jeg for nylig har oplevet i mit liv har påvirket mig dybt. Jeg vil aldrig blive den samme igen.

Jeg kan vidne for jer, mine brødre, at jeg nu som aldrig før ved at det er et privilegium og en kostbar velsignelse at have det hellige præstedømme. Hvis alle I unge mænd i det aronske præstedømme kunne have fulgtes med bror Glenn Pace (administrerende leder for velfærdstjenesteafdelingen) og mig på vor mission til Etiopien, så ville I sikkert være opfyldt af *ønsket* om at ære jeres præstedømme. Jeg synes ikke at nogen af os i denne store præstedømmeforsamling bør tage de store velsignelser som vi får for givet, som bærere af det hellige præstedømme.

Da vi ankom til Etiopien mødte vi kun èt medlem af kirken, bror Harry Hadlock fra Seattle, Washington. Han blev ovenud glad over at møde to præstedømmebrødre. Søndag formiddag afholdt vi tre sammen et vidnesbyrdmøde og bagefter velsignede vi nadveren, i kraft af vort præstedømme, og uddelte den. Herrens Ånd var til stede. Vi længtes så inderligt efter at hjælpe vor himmelske Faders børn, der i den grad lider, og derfor bad vi en særlig bøn om at det måtte regne i dette tørkeramte område. Vi følte meget stærkt betydningen af vor mission. Jeg vidste at hvis vi bad Herren velsigne landet, så ville elementerne blive mildnet. Brødre, vi bad om regn. I den tid vi var der viste det sig at det regnede hver eneste dag, der hvor vi rejste hen. Vi var taknemmelige overfor vor himmelske Fader, fordi regnen specielt vidnede for os at han var opmærksom på at hans sønner, som har hans hellige præstedømme, var i færd med at udføre hans arbejde i denne del af verden.

Men vi kunne gøre meget mere for dem – meget mere. Vi har en åndelig gave, *livets vand*, som vi kan dele med dem (se Joh. 4:10). Hvis vi bare kunne give dem det, ville de aldrig mere komme til at tørste. Kære brødre, i aften føler jeg en dyb trang til at påvirke hvert eneste drengehjerte i kirken, så alle drengene vil blive opfyldt af ønsket om at gøre sig værdige til at have det melkisedekske præstedømme og udføre en mission. Unge mænd! I må leve så I er værdige til at blive ældster, så I kan bringe Jesu Kristi evangeliums lys ud til alle slægter, stammer, tungemål og folk (se Mosiah 15:28).

Der er desperat brug for Jesu Kristi evangeliums lys ud i de fjerneste kroge på jorden. I unge mænd, som er her i aften, er nødt til at forberede jer allerede nu til fremtidigt at arbejde for kirken. Jeg vil gerne spørge, hvem af jer der ved hvad Herren har i tankerne at I skal gøre i fremtiden? Må jeg også spørge, hvem af jer der måske kommer til at sidde her i Tabernaklet på disse røde stole på forhøjningen? Lige så uvirkeligt dette kan forekomme jer lige nu, lige så sikkert er det at alle generalautoriteterne engang var drenge, omtrent som jer. Selv jeg var engang på jeres alder. Ingen ung mand bør aspirere til en kaldelse, men I, der sidder her til dette præstedømmemøde i aften, vil engang komme til at præsidere over ward, stave, missioner, kvorummer og naturligvis jeres egen familie. Kære brødre, oplæringen i præstedømmet begynder når en ung mand bliver ordineret til diakon i det aronske præstedømme. I som har det aronske præstedømme må forstå at I er under oplæring.

Nephi havde en god oplæringsplan. Jeg vil gerne anbefale den til alle jer drenge her i aften: „Og det skete, at jeg, Nephi, som var meget ung (teenager), men alligevel stor af vækst, *nærede et stort ønske om at få kundskab om Guds hemmeligheder,* hvorfor jeg påkaldte Herren, og se, han kom til mig og blødgjorde mit hjerte, så at jeg troede alle de ord, som min fader havde talt; derfor satte jeg mig ikke op imod ham ligesom mine brødre" (1 Ne. 2:16). Nøgleordet, mine brødre, var Nephis *ønske* om „at få kundskab om Guds hemmeligheder". Unge mænd, fyld jeres hjerter med et sådant *ønske.* Studèr, medìtèr, bed, omvend jer om nødvendigt og forbered jer.

Af alt det jeg har lært i mine opgaver i kirken, er der intet der har haft større betydning end det jeg lærte da jeg som 19-årig virkede som fuldtidsmissionær på De britiske Øer. Nå jeg nu ser tilbage på den tid, kan jeg se at jeg ikke siden i mit liv har lært noget som har været vigtigere for det jeg nu beskæftiger mig med i kirken, end det jeg lærte som fuldtidsmissionær.

Drenge, jeg er overbevist om at Herren ikke har noget bedre middel til at lære jer at kende end at lade jer tjene ham i missionsmarken. Når I udfører en mission går I Herrens ærinde – han har sendt jer ud for at virke i hans navn. Han vil lade jer erfare Helligåndens kraft. Han vil bemyndige jer til at undervise, omvende og derpå udføre hellige ordinanser i hans navn. Han vil lære jer at kende. Han vil opdage at han kan stole på jer og at I er pålidelige. Han vil hjælpe jer til at lære lektierne, så I bliver kvalificeret til det storslåede arbejde I skal udføre, når I gør jeres del for at udbringe budskabet om genoprettelsen i verden.

Under vor opgave for nylig i Etiopien, inspirerede Ånden bror Pace og mig. Vi vidste hvad vi skulle gøre. Vi vidste hvad vi skulle sige. Vi vidste hvor vi skulle tage

hen. Brødre, på mange måder genoplevede jeg noget af det jeg oplevede som missionær for 34 år siden. Vi skulle f.eks. have tilladelse fra regeringen til at rejse til Makale, for at besøge madstederne og fordelingscentrene for de titusinder af hjemløse flygtninge. Da tilladelsen blev udsat, knælede vi i bøn og bad Herren om hjælp. Den næste morgen fik vi tilladelsen. Nu skulle vi bare fra Addis Ababa til Makale. Vi bad atter om hjælp og fik plads i et britisk Royal Air Force hjælpefly – et C130 Hercules transportfly. Fra Makale skulle vi videre til Asmara. Herren vidste hvad vi havde brug for. Sent om eftermiddagen blaffede vi os til en plads i et svensk hjælpetjeneste-fly. Det er ellers ingen god idé at blaffe, og især ikke ad luftvejen, men når man er ude i Herrens ærinde er det i orden.

Jeg føler stor kærlighed for den godhed som mange mennesker der bor i Etiopien og som ikke er medlemmer af kirken, udviste, da de uselvisk ydede os tjenester. Brødre, jeg var så taknemlig at kirken ydede så stor en hjælp for at imødekomme et desperat behov. Jeg tror at vi ville have Herrens gunst, hvis vi havde flere missionærer ude i verden, til at udføre betydningsfuld kristen tjeneste og hjælpe med at bringe kendskab til det storslåede budskab om opstandelsen til folket.

Jeg vil gerne sige til jer unge mænd, her i aften, forbered jer – alle som èn – forbered jer. Verden har brug for jer. Omvend jer hvis det er nødvendigt. Studèr standardværkerne hver eneste dag. Bed jeres bønner morgen og aften. Skab et *ønske* i jeres hjerte om at kende Guds hemmeligheder. I er nødt til at forberede jer i dag for at kunne lede kirken i morgen. Arbejd ihærdigt, drenge, og jeg lover jer at I vil blive taknemmelige i jeres liv over at I gjorde jer disse anstrengelser for at være forberedt.

Men nu unge mænd, jeg må lige sige et par ord til jeres biskopper og stavspræsidenter! I må gerne lytte, hvis I vil. De sidste 4 dage har vi haft historiske møder med missionspræsidenter og deres hustruer, fra alle kirkens missioner, med alle regionalrepræsentanter og stavspræsidenter. Vi har fået instruktioner af Det øverste Præsidentskab, De Tolv og andre. Vi blev instrueret om at *kalde* hver værdig ung mand til at udføre en mission. Jeg vil gerne opfordre alle kirkens biskopper til omhyggeligt at gennemgå jeres liste over drenge der er gamle nok til at udføre en mission, så I kan kalde enhver af dem. Glem ikke en eneste!

Jeg kunne tænke mig at fortælle jer en personlig oplevelse. Da jeg var biskop for mange år siden, var en af vores dejlige unge mænd i wardet blevet forelsket, før han nåede at blive kaldt på mission. Han bekendtgjorde at han skulle giftes og ikke blev i stand til at udføre en mission. Jeg var bekymret over dette, fordi jeg, som denne unge mands biskop, følte meget stærkt at jeg skulle sørge for at han tjente vor Fader i Himlen som missionær. Jeg bad Doug komme ind på mit kontor. Jeg nærmede mig ham på en anden måde end jeg nogen sinde før havde nærmet mig en vordende missionær. Jeg følte mig tilskyndet til at sige: „Doug, Herren ønsker at du skal udføre en mission." Doug havde et velforberedt svar parat. Han sagde at han ikke kunne tage på mission fordi han skulle giftes. Jeg bad ham faste og bede sammen med sin forlovede og sine forældre. Jeg bad ham komme igen om en uge og fortælle mig hvad han ville gøre ved den kendsgerning at han var kaldet til at tjene Herren.

En uge senere var det en meget følelsesbetonet Doug der sagde til mig: „Biskop, vi gjorde som du bad os om, og jeg kan ikke ignorere et kald fra Herren. Jeg *ønsker* at tjene. Hvad gør jeg nu?" Doug udførte en mission. Han blev faktisk en af missionspræsidentens rådgivere. Da han var kommet hjem giftede han sig med sin elskede. Hun havde ventet på ham – det er jo ikke altid tilfældet. Og det er måske heller ikke altid det bedste – men det virkede godt i Dougs tilfælde. Siden da har han virket som biskop og for tiden er han førsterådgiver i sit stavspræsidentskab. Hans mission blev en af de vigtigste oplæringer i hans liv.

Vi vil bede alle præstedømmeledere, især fædre, om at hjælpe jeres sønner med at forberede sig. I må forberede dem, både åndeligt og timeligt, så de kan ligne og virke som Herrens tjenere.

Husk nu, I dejlige unge mænd, at det aronske præstedømme er et forberedende præstedømme. I er under uddannelse. Arbejd flittigt, drenge. Gør jer rede. Herren har brug for jer. Verden har brug for jer. Et dejligt missionærkor sang i går for os følgende ord:

Tjenere for Himlens Konge være.
Evigt valgt til vidne om hans navn . . .
Fremad altid fremad, når vi ære vil
hans navn.
(*Syng Med Mig*, B-85).

Må Gud velsigne alle jer unge mænd, så I får ønsket om at tjene ham. Det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Spencer W. Kimball: En sand Kristi discipel

Ældste Marvin J. Ashton
De tolv apostles Kvorum

„Ved hans eksempel har vi lært at leve et Kristuslignende liv. Af ham har vi lært hvad udholdenhed betyder."

Hver gang jeg lytter til præsident Kimballs stemme og hans ord får jeg en meget stærk bekræftelse på mit vidnesbyrd om at præsident Spencer W. Kimball virkelig er en levende profet. Jeg vil gerne begynde med at bære jer mit særlige vidnesbyrd om denne sandhed. Gennem ham er vi til stadighed blevet velsignet og anvist Guds veje. Hans eksempel har lært os hvordan man fører en kristen levevis. Han har lært os hvad udholdenhed vil sige.

Dag efter dag, gennem den ene prøvelse efter den anden, har præsident Kimball sat sig sine mål og arbejdet sig fremad og opad til at være en sand Kristi discipel.

Vi medlemmer af Jesu Kristi kirke har en profet som i sin daglige livsførelse har givet os opskriften på succes.

Jeg håber at jeg, ved at fortælle jer nogle personlige oplevelser jeg har haft med præsident Kimball, kan anspore os alle til at se op til ham for at få inspiration i vor målsætning.

Da jeg blev ordineret til apostel var Spencer W. Kimball præsident for De tolvs Råd. Jeg kan huske han sagde til mig: „Marvin, jeg er De Tolvs fungerende præsident. Harold B. Lee er den egentlige præsident for De Tolv. Så længe han virker som rådgiver i Det øverste Præsidentskab og jeg er senior, så er jeg bare fungerende præsident." Han ønskede at jeg skulle forstå dette. Han har altid passet på ikke at påtage sig nogen rolle som ikke retfærdigvis var hans. Han udtrykte sin respekt for præsident Lee, samtidig med at han underviste mig. Han har altid anvendt Mattæus 23:12: „Den, som ydmyger sig selv, skal ophøjes."

Da jeg kun havde været medlem af De Tolv kort tid tog præsident Kimball mig i armen, ved et af vore lange tempelmøder, og sagde: „Vil du vente her et øjeblik? Jeg vil gerne tale med dig." Jeg ventede naturligvis. Da vi blev alene, sagde han: „Jeg vil ikke have at Det øverste Præsidentskab eller nogen af De Tolvs medlemmer skal vide det, men jeg har det ikke så godt i dag. Vil du være venlig at give mig en velsignelse?"

Og så for den tanke gennem mit hoved: „Her står jeg – den mindste og den sidst ordinerede, og han beder mig give sig en velsignelse!"

Jeg var nervøs. Jeg kan ikke huske alt hvad jeg sagde, men jeg glemmer aldrig hvor glad jeg var fordi han havde omtanke til at bede mig om hjælp. Han bad det nyeste medlem om en velsignelse, når han kunne have bedt en hvilken som helst i Det øverste Præsidentskab eller en af de andre apostle.

Hvorfor holder jeg så meget af dette storslåede menneske? I det øjeblik han trængte til hjælp viste han mig kærlighed og tillid. Han har lært den kunst at få folk til at have en god følelse for sig selv. Vi kan se af hans gerninger at han elsker os. „Men den, som vil være stor iblandt jer, han skal være jeres tjener" (Matt. 20:26).

Lad mig fortælle jer om en anden hændelse som viser at præsident Kimball betragter sig selv som vores tjener.

For et par år siden sad jeg på mit kontor klokken 6:30 om morgenen. Jeg nævner tidspunktet så I kan vide at det var meget tidligt – det er ikke os alle der er lige tidligt på færde. Min telefon ringede og jeg tog den. Jeg genkendte den særlige stemme der sagde: „Marvin." Jeg svarede: „Ja, præsident Kimball." Han sagde: „Må jeg komme op til dig?"

Præsident Kimballs kontor ligger på første sal og mit på tredie. (Det er det eneste punkt hvor jeg er højere end han).

Mit svar lød: „Præsident Kimball, hvis du ønsker at tale med mig, så kommer jeg ned med det samme." Han svarede: „Vil du?"

Han udviste ingen autoritet. Der var ikke noget „Ved du ikke hvem jeg er?" eller „Du må hellere komme her ned". Han sagde høfligt: „Må jeg komme op til dig." Da jeg sagde at jeg ville komme ned med det samme, var der tydelig taknemmelighed i hans stemme, da han sagde: „Vil du?"

Jeg skyndte mig ned på hans kontor. Da vi havde givet hinanden hånden gav han mig et brev og spurgte: „Hvordan ville du besvare det?" Jeg læste det hurtigt og sagde: „Præsident Kimball, du kan eventuelt besvare det således," og fortalte ham hvad jeg mente. „Det er jeg enig i," sagde han, „det mener jeg også." Han gav mig hånden og på vejen tilbage tænkte jeg på en profet som beder om råd, uden at sætte sig over noget menneske.

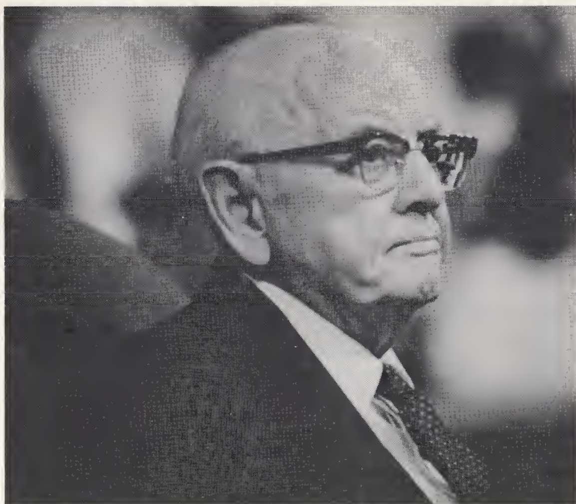
Jeg har også lært noget andet af præsident Kimball, engang vi besøgte et fængsel sammen.

En dag for et par år siden sagde præsident Kimball: „Marvin, vil du ikke gerne tage mig med hen og besøge Utah statsfængsel?" Han kunne huske at jeg, da jeg havde ansvaret for det sociale tjenesteprogram, også havde ansvaret for de indsatte. Jeg svarede: „Præsident Kimball, jeg synes ikke du skal gå ind i fængslet. Jeg er nervøs for at der sker dig noget. Nogle af de indsatte er parate til at gøre hvad som helst for at vække opmærksomhed, de kunne f.eks. gøre dig fortræd eller fornærme dig. Jeg ønsker ikke at du går derhen."

Det var én gang hvor jeg mente at jeg ikke kunne imødekomme han anmodning. Han tog imod mit råd og vi tog ikke afsted.

Men ca. 2 måneder senere ringede D. Arthur Haycock, præsident Kimballs privatsekretær, til mig og sagde: „Ældste Ashton, præsident Kimball vil gerne besøge Utahs statsfængsel sammen med dig." Vi tog derhen den næste dag. Min taktik med at få det udsat virkede kun få uger.

Jeg ringede til fængselsinspektør Morris og sagde: „Må vi komme og besøge

Præsident Spencer W. Kimball.

dig? Vi vil gerne have at ingen får noget at vide om vort besøg. Kan vi ikke nøjes med at møde dig på dit kontor, så vi ikke behøver at passere hverken de små, mellem eller store sikkerhedsforanstaltninger? Du kunne måske bede to af de indsatte om at møde præsident Kimball på dit kontor? Senere kunne vi så se os omkring udenfor og tale med de andre." Vi blev enige om dette arrangement.

Vi tog afsted til fængslet, hvor der sidder omkring 1000 indsatte. Det varede ikke længe før der kom to fanger ind på fængselsinspektørens kontor. Deres udseende gjorde et dybt indtryk på mig – de så meget lurvede og vrantne ud. De blev præsenteret og satte sig. Jeg brød tavsheden ved at sige til præsident Kimball: „Vil du sige et par ord til disse mænd?"

Han sagde: „Ja."

De sad begge og kiggede ned i gulvet. Præsident Kimball sad et øjeblik, og da den ene rettede sig lidt op, så præsident Kimball ham lige ind i øjnene.

Lad mig først fortælle lidt om forholdene. Den ene var indsat for mord og den anden for manddrab. Her sidder så en profet sammen med to kriminelle. Hvad ville I have sagt til dem? Ville I sige: „Skammer I jer ikke at spilde tiden et sådant sted som her?" Det var måske de tanker I og jeg ville få.

Som jeg sagde, fangede præsident Kimball en af fangernes blik, han så indtrængende på ham og sagde: „Fortæl mig om din mor."

Den indsatte så op og fortalte om sin mor. Han fik tårer i øjnene, mens han fortalte detaljeret om sin mor.

Da han havde gjort det, så præsident Kimball på den anden, som sad og lyttede opmærksomt. Og så sagde han: „Unge mand, fortæl mig hvad din far laver for at tjene til livets ophold."

Fangen sagde: „Jeg ved ikke hvor min far er. Jeg hører aldrig fra ham." Og han gik i gang med at fortælle åbenlyst om sin familie.

Jeg vil ikke gå i detaljer, men sikke meget jeg lærte her om at rådgive, afholde interview og om godhed, af denne fantastiske profet. Jeg lærte mere om at afholde interview på det kvarter end nogen sinde før i mit liv. Ingen bedømmelse, ingen fordømmelse. Der blev kun udvist ægte interesse for den pågældende og hans forhold.

Inden samtalen var forbi havde pressen på en eller anden måde fundet ud af at præsident Kimball var der. De befandt sig udenfor døren og ville gerne ind på fængselsinspektørens kontor og afholde et interview og tage et billede. Jeg kan huske at en af de indsatte sagde: „Mister Kimball, må jeg komme med på et billede sammen med Dem?"

Præsident Kimball svarede „Hvorfor ikke? Jeg kan stå imellem jer, så bliver der taget et billede af os alle tre på en gang."

Jeg følte mig ikke særlig godt tilpas ved at præsident Kimball stod mellem to fanger. Jeg havde jo ansvaret for hans sikkerhed. Jeg havde forsøgt at tale ham fra det. Men han er en Kristi discipel og holder sig til Guds ord – som lyder: „Jeg var sulten, og I gav mig at spise. . . . Jeg var nøgen, og I gav mig klæder . . . Jeg var i fængsel, og I besøgte mig" (Matt. 25:35–36).

Da billedet var taget, så præsident Kimball fra den ene indsatte til den anden og sagde: „Tak fordi I ville fotograferes sammen med mig." Har vi ikke grund til at elske ham? Han elsker alle. Han lærer os den sande betydning af Mattæus 22:37–40: „Herren svarede ham: ‚Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.' Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: ‚Du skal elske din næste som dig selv.' På disse to bud hviler hele loven og profeterne."

Hver uge, når De Tolv og Det øverste Præsidentskab har holdt møde i templet, for at ordne aktuelle forretninger, skiftes vi til at aflægge rapport om hvor vi har været og hvad vi har udført, med hensyn til opdeling og omorganisering af stave, hvilke missioner vi har besøgt, hvilke regionalkonferencer vi har deltaget i osv. Jeg husker en uge hvor vi havde været næsten hele kloden rundt. Præsident Kimball lyttede til os alle og aflagde derpå sin rapport. „Jeg har tilbragt lørdagen og søndagen med at besøge de syge og dem der ikke kan gå ud." Vi andre, som syntes vi havde haft en travl uge og havde udrettet meget, indså at en Guds mand atter havde lært os en lektie.

Har vores profet lært os noget gennem sine bønner? De Tolv og Det øverste Præsidentskab beder ofte sammen. Når det er Præsident Kimballs tur til at bede, så husker han i reglen i sine bønner at sige: „Velsign vore fjender. Hjælp os til at forstå dem og dem til at forstå os." Han beder ikke om hævn eller gengældelse, kun om forståelse, så misforståelser kan blive løst. Måske kunne uenigheder i familier og mellem naboer løses, hvis vi ville følge vores profets eksempel og bede om tålmodighed og tilgivelse.

Lige efter præsident Kimball var blevet kirkens præsident sagde han: „Jeg troede jeg vidste hvordan man skulle bede, men nu er jeg først for alvor ved at lære at bede." En Guds mand ved at han ikke kan nå store mål alene. Han ved at han kan få vejledning og hjælp gennem bøn.

Når jeg nu fortæller disse personlige oplevelser for at illustrere hvad jeg har lært af en Kristi discipel, er det kun for at opmuntre mig selv og jer, og især med-

lemmerne af det aronske præstedømme, til at udvikle sådanne karaktertræk som jeg har skildret, og indføre dem i vores liv. Vi bør nedskrive vore mål og derpå konsekvent arbejde med dem, så de lidt efter lidt bliver en del af os.

Denne – vores højtelskede profet – taler ikke så meget til os mere. Han har allerede givet os flere anvisninger end de fleste af os følger. Vi mindes ofte om skiltet på han skrivebord, hvor der står: „Gør det!" Men gør vi alligevel alt hvad vi kan for at leve et produktivt, åndeligt liv, ved at lade kærligheden til Gud og vor næste være det centrale i vore planer og gerninger? Har vi lært kraften i og behovet for uforbeholden kærlighed at kende? Profeten viser endog kærlighed til sine fjender, og mange af dem bliver hans venner. Han har ikke tid til at misunde, hade, latterliggøre eller sige ondskabsfuldheder. Har vi det lige sådan?

For 2–3 uger siden motiverede denne store lærer mig til at forsøge endnu mere ihærdigt at følge hans eksempel. Hver torsdag formiddag, når De Tolv har siddet til møde i to timer, samles vi med Det øverste Præsidentskab for at ordne fælles anliggender. Når præsident Kimball er kommet ind i værelset på templets 4. etage, går vi hen og giver ham hånden – en for en.

Præsident Kimball er træt nu, efter mange års tjeneste, og han har svært ved at se, høre og tale, så da det var min tur, sagde jeg: „Præsident Kimball, det er ældste Marvin Ashton." Han gav mig hånd, han ventede et øjeblik, og så sagde han stille: „Marv Ashton, jeg elsker dig." Det var alt hvad han sagde til mig. Hvad mere behøvede jeg? Nu kan jeg tage

rundt omkring i verden og udføre alle mine opgaver mere effektivt, når jeg ved at præsident Kimball har tillid til mig og elsker mig.

Når nogen spørger mig: „Hvad siger præsident Kimball når han er sammen med dig og de andre i templet?" så siger jeg: „Det er ikke så vigtigt. Det der er vigtigt er, at han er der. Trods smerter, ubehag og træthed, så er han der." Af ham kan vi lære alt om trofasthed og udholdenhed.

Jeg tror vi har en nøje beskrivelse af præsident Spencer W. Kimball i Lære og Pagter afsnit 50: „Den, der er ordineret og udsendt af Gud, er bestemt til at være den største, uagtet han er den mindste og alles tjener" (L&P 50:26).

Nu har profeten jo en storslået rådgiver siddende ved siden af sig. Ham har præsident Kimball overdraget mange ansvarsopgaver. Præsident Gordon B. Hinckley bærer en enorm arbejdsbyrde med visdom og dømmekraft, idet han tager sig af de mange opgaver, som profeten skal have udført. Uge efter uge sidder præsident Hinckley ved siden af præsidenten i templet, er lydhør overfor ham, respekterer hans ønsker, udfører Det øverste Præsidentskabs pligter, uden nogen sinde at overtage myndigheden eller blive påtrængende. Præsident Kimball, præsident Romney og præsident Hinckley er meget nært knyttet til hinanden. I deres samarbejde lærer de os hvad det vil sige at være forenede og Guds mænd.

Jeg vil gerne bære jer mit vidnesbyrd om at præsident Spencer W. Kimball er en profet, holdt tilbage til vor tid med disse formål og muligheder for øje. Vi må tænke på og være Herren taknemmelig, fordi han har givet os lov til at nyde godt af hans indflydelse i en stadig længere periode. Hans levevis motiverer os til at sætte os mål og lægge planer, for at blive Kristi disciple på samme måde som han. Må Gud hjælpe os der har præstedømmet, til at følge hans eksempel, følge hans uvurderlige råd og nyde godt af hans visdom og kærlighed i vore hjem.

Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Medlemmer fra De tolvs Råd. Fra venstre: Ældsterne, præsident Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry og David B. Haight.

Målsætning og fremgang

Præsident Spencer W. Kimball

Et videobånd med uddrag fra taler som præsident Kimball tidligere har holdt til præstedømmemøder ved generalkonferencer.

„Jeg er glad for at være sammen med jer her i aften til præstedømmemødet. Det var især dejligt at se fædrene komme så tidligt med deres sønner til præstedømmemøde en lørdag aften – mange af dem èn til to timer før, for at få en god plads, og tusindvis andre fædre og sønner, som skynder sig afsted til Tabernaklet og til de mange stavs- og wardsbygninger landet over. Det er et skønt udtryk for det familieliv som vi ærer og elsker, og som verden så småt begynder at betragte som et grundlæggende familiemønster – nemlig at fædre og sønner er sammen.

Vi er taknemmelige for at I er til stede, vi påskønner jer meget og vi nærer oprigtig kærlighed til jer." (Ensign, maj 1974, s. 86).

„Brødre, vi er dybt interesseret i hele tiden at sørge for at vore unge mennesker får betydelige muligheder for at udvikle sig i tjenesten for andre. Unge mennesker bliver i reglen ikke passive i kirken, fordi de får for mange betydningsfulde opgaver at udføre. Ingen ung mand, som personligt har oplevet at evangeliet virker i folks liv, og har et vidnesbyrd om det, vil forlade sine pligter i riget og lade dem ugjort." (Ensign, maj 1976, s. 45).

„Det er yderst passende for såvel de unge i det aronske præstedømme som for mændene i det melkisedekske præstedømme lige så stille og beslutsomt at sætte sig nogle alvorlige personlige mål, på områder hvor de vil forbedre sig, ved at vælge noget bestemt de vil nå indenfor en vis tidsperiode. Selv om vor himmelske Faders præstedømmemedlemmer styrer i den rigtige retning, så vil de ikke øve nok indflydelse, hvis de ingen drivkraft har. I er surdejen som verden er afhængig af. I må anvende jeres kræfter på at standse tilfældighedernes spil og formålsløsheden i verden.

Vi håber vi kan hjælpe vore unge mænd og piger til, endnu hurtigere end tilfældet er nu, at indse at de kun er nødt til at træffe visse beslutninger èn gang. Jeg har før fra denne talerstol sagt at jeg har truffet nogle beslutninger tidligt i mit liv, og det har været en meget stor hjælp for mig, fordi jeg ikke behøvede at træffe dem hele tiden. Vi kan afvise nogle ting en gang for alle, så vi ikke mere behøver at beskæftige os med dem! Vi kan træffe en enkelt beslutning om at indføre visse ting i vort liv og gøre dem til en levevis – så vi ikke behøver gå og ruge over beslutninger som skal træffes igen og igen hundredvis af gange, om vi nu vil gøre en ting eller ej." (Ensign, maj 1976, s. 46).

„Lad mig fortælle jer om et mål jeg satte mig mens jeg endnu kun var knægt. Da jeg hørte en kirkeleder fra Salt Lake City til en konference fortælle os at vi skulle læse i skrifterne, og jeg måtte indrømme at jeg aldrig havde læst Bibelen, så gik jeg de få gader hjem den selv samme aften, efter denne afsluttende tale, kravlede op på mit lille loftskammer og tændte en lille petroleumslampe, som stod på mit lille bord, og så begyndte jeg at læse det første kapitel i 1 Mosebog. Et år efter kunne jeg lukke Bibelen, og sige at jeg havde læst hvert eneste kapitel i denne store, pragtfulde bog.

Jeg så at der i denne Bibel var 66 bøger, og jeg var lige ved at tabe modet da jeg opdagede at der var 1189 kapitler og at der var 1519 sider. Det var formidabelt, men jeg vidste at når andre kunne gøre det, så kunne jeg også.

Jeg fandt ud af at visse dele af bogen var svære for en 14-årig dreng at forstå. Der var nogle sider som ikke var særlig interessante for mig, men da jeg havde læst 66 bøger og 1189 kapitler og 1519 sider, var det overordentligt tilfredsstillende for mig at jeg havde sat mig et mål og nået det.

Jeg fortæller jer ikke dette for at prale. Jeg siger det bare for at fortælle at når jeg kunne gøre det ved en petroleumslampe, så kan I også gøre det ved elektrisk lys. Jeg har altid været glad fordi jeg fik læst Bibelen fra ende til anden . . .

Jeg kan også huske at jeg uden at nogen pressede mig til det, som lille dreng gjorde op med mig selv at jeg aldrig ville bryde visdomsordet. Jeg vidste hvor det stod og jeg vidste hvad Herren havde sagt og jeg vidste helt bestemt at når Herren sagde det, så var det fordi han blev glad når menneskene afholdt sig fra at nyde alle disse skadelige stoffer, og jeg ville gerne gøre noget som kunne gøre min himmelske Fader glad. Derfor lovede jeg fast og bestemt mig selv at jeg aldrig ville røre noget der var skadeligt for mig. Da jeg først havde givet mig selv ord på det og ikke brød det, opdagede jeg at det ikke var så svært at holde løftet til mig selv og til min himmelske Fader." (Ensign, maj 1974, s. 88).

„Hvis I vil sikre jer et liv i overflod, må I tilrettelægge jeres liv. De planer I lægger nu, mens I er diakoner, vil kunne sikre jer et liv i overflod. Har I sørget for at spare penge op til jeres mission?

I har måske endnu ikke valgt hvad I vil være i livet, men I kan trække mange hovedlinier op for jeres liv, allerede nu, selv om I måske endnu ikke ved om I vil være sagfører, læge, lærer eller ingeniør. Der er beslutninger som I allerede burde have truffet eller må træffe nu. Hvad vil I foretage jer i de mellemliggende år indtil I gifter jer? Og hvad vil I stille op med jeres ægteskab?

I kan allerede nu bestemme jer til at blive en meget trofast diakon, lærer eller præst. Det kan I gøre ved at indgå en ubrydelig pagt. I kan sørge for at være dygtige elever i skolen. I kan anvende jeres tid rigtigt og effektivt. I kan blive lykkelige resten af jeres liv hvis I anvender jeres tid godt.

I kan på dette tidlige tidspunkt i jeres liv bestemme jer til at udføre en mission med ære, når I når missionæralderen, til at tjene penge, spare dem op og bruge dem på en mission. Til at studere, tjene andre og benytte enhver mulighed for på passende måde at forberede jer i hjerte og sind og sjæl til denne skønne tid i jeres liv." (Ensign, maj 1974, s. 86–87).

„Og eftersom I nu vil sætte jer som mål at udføre en mission, så husk på at det koster penge at komme rundt i forskellige dele af verden og forkynde evangeliet. Husk derfor på at det er et privilegium allerede nu at begynde at spare penge op.

Når som helst I får penge i hænderne – som gaver eller penge I har tjent – så sæt i det mindste lidt til side til brug for jeres mission. Enhver dreng vil nyde at være uafhængig, ved selv at spare op, fremfor at skulle bede sine forældre gøre det for sig. Enhver dreng i ethvert land i verden, som er døbt og har modtaget Helligånden, har ansvar for at udbringe evangeliets budskab til menneskene rundt omkring i verden. Og den mulighed har I også, og den vil i høj grad bidrage til at I kan nå noget stort." (Ensign, nov. 1974, s. 83).

„Vi får ofte stillet det spørgsmål om det er en tvang at missionere. Og svaret er selvfølgelig nej. Alle har fået deres handlefrihed . . . vi *bør* betale tiende, lige såvel som vi *bør* komme til møderne, at vi *bør* leve et rent liv og afholde os fra det grimme i verden, så vi kan lægge planer om en celestial vielse i Herrens tempel." (Ensign, maj 1974, s. 87).

„Jeg vil gerne minde jer unge mænd om at I, uanset jeres nuværende alder, er i færd med at opbygge jeres tilværelse. Den kan blive simpel og kunstig eller værdifuld og smuk; den kan blive opfyldt af opbyggende eller med ødelæggende aktiviteter, den kan blive fyldt med glæde og lykke eller med elendighed. Det afhænger alt sammen af jer og jeres indstilling, for det er jeres indstilling eller jeres reaktion på de forskellige situationer der bestemme hvor højt I vil kravle." (Ensign, nov. 1974, s. 80).

„Og I dygtige unge mennesker skulle nødig blive middelmådige. I må leve et rent liv, fri for alle onde tanker eller gerninger – I må ikke lyve, stjæle, være vrede, troløse eller tage fejl, så I ikke gør det rette, hold jer fra seksuelle synder af enhver art, til enhver tid.

I ved hvad der er rigtigt og hvad der er forkert. I har fået Helligåndens gave efter jeres dåb. I behøver ikke at have skåret ud i pap hvad der er rigtigt og forkert. I ved det ved Åndens hjælp. I maler selv jeres eget portræt, I udhugger statuen af jer selv. Det er op til jer at lave den så den kan godkendes.

Må Gud velsigne jer, mine kære unge mænd. Jeg ved at jeres himmelske Fader er jeres trofaste ven. Hvad som helst han beder jer gøre er rigtigt for jer, og det vil bringe jer velsignelser og gøre jer mandige og stærke." (Ensign, nov. 1974, s. 83).

„Kirkens unge bør indse at de ikke behøver være gamle mænd, med et langt livs erfaringer, for at modtage kirkens velsignelser. Joseph Smith var kun 14 år da han fik åbenbaringen, 25 da kirken blev organiseret, 18 da han mødte Moroni, 24 da han fik pladerne og 39 da han døde martyrdøden.

Thomas B. Marsh var 31 og David W. Patten 30 da de blev apostle. De var så at sige unge mennesker. Brigham Young var 28, Heber C. Kimball 28, Orson Hyde

kun 25, William E. McLellan 24, Parley P. Pratt 23, Luke Johnson 22, William Smith 19, Orson Pratt 18, John F. Boynton 18 og Lyman E. Johnson 18 da kirken blev organiseret den 6. april 1830. Og mange af disse mænd blev apostle i 1835 da De tolvs Råd blev organiseret. Alle var endnu unge mennesker da Joseph blev taget fra dem.

De kunne inspirere drenge. De blev storslåede missionærer. I unge mænd og drenge behøver ikke vente med at blive noget stort. I kan være fortrinlige missionærer, stærke unge mænd, gode kammerater, og glade, betroede kirkeledere. I behøver ikke vente til i morgen.

Må Herren velsigne jer i jeres udvikling år efter år, at I må modtage Herrens inspiration, så I kan videregive dette evangeliums herlige velsignelser til andre.

Dette er min bøn, mine kære brødre, i Jesu Kristi navn. Amen." □

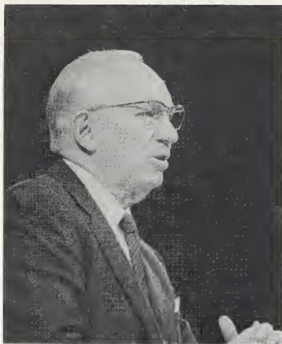

Præsident Spencer W. Kimball synger med på forsamlingssangen.

„Det som behager vor himmelske Fader"

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Jeg vil gerne anbefale præsident Kimballs ord til enhver dreng og mand indenfor min stemmes rækkevidde – ‚Jeg vil prøve at gøre det som behager min himmelske Fader'"

Mine brødre, jeg beder om Helligåndens inspiration. Det føles næsten som en kold dukkert at skulle tale efter det vi lige har hørt. Det har været et vidunderligt møde. Først hørte vi koret synge Parley P. Pratts anmodning: „O, kom, du Konge kom", efterfulgt af biskop Robert L. Simpsons smukke bøn.

Præsident Bensons bemærkninger rørte os alle. Jeg tror vi alle bliver lidt mere tilbøjelige til at være lydige efter det vi hørte ham sige.

Jeg er sikker på at I drenge var meget interesseret i det Peter Vidmar sagde. Er det ikke fantastisk at være den bedste i verden til noget? Det er en enorm bedrift at vinde to guld- og én sølvmedalje i de olympiske lege. Peter manglede kun 0,025 point i at vinde den tredie guldmedalje. Det viser at han er meget dygtig, men også at afstanden mellem nummer 1 og nummer 2 er meget lille.

Peter vejer godt 60 kg. Han er 23 år. Han begyndte på gymnastik da han var 11 år. Han stilede efter at komme med til olympiaden og i 11 år forberedte han sig til denne internationale konkurrence. Han er født indenfor kirken, og viet i templet. Han hører til UCLA wardet i Los Angeles staven i Californien. Han har virket som stavsmissionær. Han er i sin levevis, sit sprog og sine gerninger et godt eksempel for enhver ung mand. Tak, Peter, fordi du er her i aften og for det du sagde.

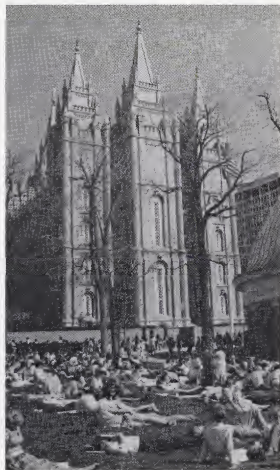
Jeg ville ønske at vi havde mere tid til at lytte til bror Ballard. Han leder kirkens missionærafdeling. Jeg håber at han har vækket et endnu større ønske om at gennemføre en mission, i enhver ung mand. Han er et fantastisk eksempel på en god og villig tjener. Da vi bad ham om at rejse til Etiopien og undersøge situationen der fra første hånd, sagde han med det samme: „Hvornår vil du have at jeg tager afsted?" Jeg svarede: „Hvad med i morgen?" Han sagde: „Jeg går hen og bliver vaccineret mod gul feber i dag, og så er jeg klar til at tage afsted." Der blev ingen spørgsmål stillet, der var ingen udsættelse. I morgen vil jeg komme med yderligere kommentarer til det han har sagt her i aften, om det han og bror Pace fandt ud af i Etiopien.

Vi blev opløftet over ældste Ashtons smukke hyldest til præsident Kimball. Jeg håber at vi alle gemmer i vor erindring hvad han sagde, og vil sætte vor kurs derefter.

Og endelig – hvor var det dejligt inspirerende atter at høre vores elskede leders, præsident Kimballs taler fra den tid hvor hans helbred var fint. Hans ord har fået os til påny at beslutte os til at gøre en ekstra indsats og sætte vort tempo op i vort ærefulde ansvar for at bringe evangeliet ud til verden, samtidig med at vi vil bestyrke de medlemmer som er svage, hvor de end befinder sig. Det er ikke svært at se hvorfor præsident Kimball er afholdt over hele verden. Han har i højere grad været leder end befalingsmand, og jeg mener der er en forskel mellem de to ting. Han har personligt gjort det samme som han har bedt andre om at gøre, og han har gjort det med større hengivenhed og energi.

Jeg kunne tænke mig et øjeblik at anvende et motto som I alle har hørt ham anvende her i aften. I husker sikkert, at da han talte om sin drengetid, sagde han at han dengang lovede sig selv at han ønskede at behage sin himmelske Fader. Det er jo meget enkle ord. Nogle som enhver kan sige, men hvor har denne beslutning haft kolossal indvirkning på hans liv. Og hvilken enorm indvirkning ville det have på vort liv, hvis vi hver især ville leve så vi behagede vor himmelske Fader! Hvilken forskel ville det ikke betyde, hvis vi anvendte denne målestok i alt hvad vi gør! Tænk bare på hvad det ville betyde i vort eget liv, hvis vi, hver gang vi planlagde noget, hver gang vi engagerede os i noget, hver gang vi tilrettelagde en kurs i vort liv – ville sige til os selv: „Vil dette behage min himmelske Fader?" – så ville vi spare os selv for mange smerter og megen anger, og nyde så meget mere succes og opnå så mange flere resultater, at det var helt vidunderligt.

Tænk på hvad denne beslutning, som Spencer Kimball traf da han var dreng, kom til at betyde for ham! Det gjorde ham til en retskaffen forretningsmand i samfundet. Det gjorde ham til en ung mand med ambitioner, èn som forberedte sig til sin fremtid. Det gjorde ham til en kysk ung mand, en kærlig og medfølende ægtemand og far, en tjener som Herren fandt uden svig, en profet for folket.

„Jeg ønskede at gøre det som behagede min himmelske Fader," sagde han. Der er intet stort eller heltemodigt i disse ord. Det er et enkelt udtryk for denne indstilling: „Som (et menneske) tænker i sit hjerte, sådan er han" (Ordsp. 23:7. King James version).

Jeg ville ønske jeg kunne brænde den beslutning, præsident Kimball tog som dreng, ind i bevidstheden på enhver dreng og mand indenfor min stemmes rækkevidde.

Hvad ønsker jeres Fader i Himlen I skal gøre for at behage ham? Først jer drenge. Han ønsker at I skal være ærlige. Det betyder at I ikke snyder i skolearbejdet. Ingen dreng, der er ivrig efter at behage sin himmelske Fader, vil undlade at gøre brug af sine muligheder for uddannelse. I vor tids åbenbarede ord har Herren givet os ansvar for at lære „ved læsning og ved tro" (L&P 88:118). Herren forventer at vi alle, hver især, lever et nyttigt liv og udretter noget. Det er i ungdommen at dette forberedes, og vi vil behage ham hvis vi benytter tiden til at øge vor forstand og oplære vore hænder, så vi kan give et væsentligere bidrag til det samfund vi lever i.

Ingen dreng der er ivrig efter at behage sin himmelske Fader vil ringeagte eller forklejne en af vor himmelske Faders døtre, ved at være umoralsk overfor hende. Han vil blive klar over at det er en fornærmelse mod Gud, hvis han fornedrer eller vanærer hende, som vor himmelske Fader elsker og forventer noget stort og godt af.

Enhver ung mand, der vil forsøge at behage sin himmelske Fader, er villig til og ivrig efter at ofre ca. en tiendedel af sit liv, som 19–20-årig, for at gå ud i verden og forkynde evangeliet. Han vil spare penge op til dette. Han vil tilrettelægge sit liv efter det. Han vil holde sig fysisk, mentalt og moralsk i form dertil, såvel som åndeligt stærk, så han kan være parat til at påtage sig denne store og hellige ansvarsopgave.

Når han er ude på mission vil han „virke med iver" (L&P 58:27) for Herrens sag, og villigt ofre sin tid, sine talenter, sine kræfter og sine midler for at velsigne andres tilværelse. Han vil passe på ikke at spilde sin tid eller nedsætte sin ydeevne ved at beskæftige sig med noget, der på nogen måde kan stå i vejen eller ikke er i overensstemmelse med dette store og hellige kald.

Når han så har fuldført sin mission med ære, vil han tage hjem med et ønske om at fuldføre sin uddannelse og finde sig en livsledsager, som han kan elske og have omsorg for i al evighed. I sit forsøg på at behage sin himmelske Fader vil han sørge for at hans forlovelsestid vil være uplettet. Og han vil endvidere, for at behage sin himmelske Fader, sørge for at blive viet værdigt på den måde Gud har muliggjort for dem der elsker ham og ønsker hans rigeste velsignelser – det vil sige i hans hellige hus ved hans evige præstedømmes myndighed.

Han vil som ægtemand bevare respekten for sin hustru, stå ved hendes side og aldrig ringeagte eller forklejne hende, men derimod opmuntre hende til fortsat at udvikle sine talenter og virke aktivt i de kirkeaktiviteter, der står til hendes rådighed. Han vil betragte hende som sin største rigdom i livet, èn med hvem han kan dele sine bekymringer, interesser, sine inderste tanker, sine ambitioner og håb. I hans hjem vil der aldrig forekomme „uretfærdigt herredømme" (se L&P 121:37, 39), han vil ikke påstå at være hersker eller have større myndighed, men de vil derimod i deres levevis bevise at de trækker på samme hammel.

Ingen mand kan behage sin himmelske Fader hvis han ikke respekterer Guds døtre. Ingen mand kan behage sin himmelske Fader hvis han ikke ophøjer sin hustru og ligestillede, forsørger, opbygger, styrker og deler med hende.

Det har været dejligt at se søster Kimballs forhold til præsident Kimball. Hun er en lærd kvinde, en kvinde der læser meget, en kvinde der hele tiden forædler sine talenter, en kvinde der elsker Herren

Præsident Spencer W. Kimball i midten, sammen med sin sekretær, D. Arthur Haycock til venstre og præsident Gordon B. Hinckley fra Det øverste Præsidentskab.

og tjener i hans rige – en kvinde der støtter og bestyrker, elsker og opmuntrer sin mand og deres børn. Og han har, gennem hele sit ægteskab, opmuntret og støttet hende, han har stolet på hende, han har delt med hende i tider med sorg og glæde, i medgang og modgang, under sygdom og sundhed. De har arbejdet sammen, bedt sammen, sørget sammen, de har stået ved hinandens side i et forhold som er blevet et godt eksempel for hele kirken. Han har aldrig glemt den beslutning han tog som dreng, om at gøre det som ville behage hans himmelske Fader.

Hustrumishandling er stik imod Jesu Kristi evangelium. Børnemishandling er en krænkelse af vor Fader i Himlen. Som præsident Harold B. Lee havde for skik at minde os om, så vil det største arbejde vi nogen sinde vil kunne udføre, blive udført inden for vort hjems fire vægge. En far der ønsker at behage sin himmelske Fader vil lede sin familie ved at være et godt eksempel i kærlighedens ånd.

Det har vist sig at børnemishandlingens ondskab breder sig over hele verden. Det har måske altid eksisteret, men vi har bare ikke altid ofret det så stor opmærksomhed som nu. Jeg er glad for den kampagne der nu er i gang mod denne forfærdelige ondskab – hvoraf der findes alt for meget blandt vore egne. Fædre, I kan ikke mishandle jeres små uden at krænke Gud. Enhver mand som gør sig skyldig i blodskam er uværdig til at have præstedømmet. Han er uværdig til at være medlem af kirken og bør behandles derefter. Enhver mand der slår eller på anden måde mishandler sine børn vil blive stillet til regnskab for den store dommer som vil dømme os alle. Hvis der skulle være nogen indenfor min stemmes rækkevidde som har gjort sig skyldig i noget sådant, bør han ufortøvet omvende sig og om muligt gøre bod, og disciplinere sig selv så han kan tøjle denne ondskabsfuldhed, bede Herren om tilgivelse og i sit hjerte beslutte sig til herefter at bevare sine hænder rene.

Hvor smukt er ikke det hjem hvor manden lever guddommeligt, elsker dem han har ansvaret for at forsørge, som er et godt eksempel for dem på retskaffenhed og godhed, som underviser i flid og loyalitet, som ikke ødelægger sine børn ved at opfylde ethvert af deres ønsker, men snarere er et forbillede for dem, så de kan se at arbejde og tjenestegerninger vil være en støtte for dem hele deres liv. Hvor heldig er ikke den mand hvis hustru udstråler kærlighed, barmhjertighed, orden, gavmildhed i det stille, og hvis børn viser at de sætter pris på hinanden, at de ærer og respekterer deres forældre, hvor forældre og børn kan råde hinanden. Et sådant familieliv vil alle de have indenfor deres rækkevidde, som i deres hjerte har besluttet sig til at gøre det der behager deres Fader i Himlen.

Det er det samme i samfundet. De der elsker Herren vil forsøge at gøre hvad de kan for at oprette og opbygge sådanne standarder i deres samfund, som kan skabe og bevare et miljø hvor kultur, udvikling og fredsommelighed kan trives. Lad os aldrig glemme at vi alle er Guds sønner og døtre, og at vi, hvis vi vil behage vor evige Fader, må opløfte og styrke hans børn og de samfund vi lever i hver især.

En der forsøger at behage vor himmelske Fader vil søge at dække behovene i vor Faders rige. Denne kirke hører med til hans guddommelige plan. Den er Guds rige på jorden. Arbejdet her er vigtigt. Dette arbejde er nødvendigt for at opnå vor Faders evige formål. Hvis vi hver især skal behage vor Fader i Himlen må vi reagere på hans riges behov. Vi må være villige til at arbejde når som helst vi kaldes til at arbejde, og til at udvikle vore talenter så vi kan arbejde mere effektivt, og nå ud til dem som ikke er medlemmer af kirken eller dem der er passive. Vi må arbejde flittigt med det store frelsesarbejde for de døde, og på enhver anden måde yde af vore kræfter, talenter og midler, for at kirken kan gå fremad og blive styrket. Det kan komme til at betyde visse ofre – ja, men efter ethvert offer følger en velsignelse.

Jeg er blandt andet de sidste 2–3 måneder blevet velsignet med det privilegium at interiewe og kalde 58 mænd til at arbejde som missionspræsidenter. Det har været en tilfredsstillende og inspirerende oplevelse. Hver eneste af disse mænd har et væsentligt ansvar i forretningsverdenen eller i deres erhverv, med mange interesser og krævende opgaver. Men svaret har, uden undtagelse, i hvert eneste tilfælde været: „Hvis jeg kan hjælpe til i Herrens arbejde, så ønsker jeg at gøre det. Hvis Herren kalder, så er jeg parat til at tage afsted." Efter sådanne samtaler har jeg somme tider haft tårer i øjnene, når jeg har tænkt nærmere over hvilken stor tro så mange har, når kirken kalder, at de er parate til at tilsidesætte deres egne interesser i deres ønske om at behage vor himmelske Fader.

Det er dog bemærkelsesværdigt og dejligt at selv om de må opgive så meget, så vil de alle, når de kommer hjem, kunne vidne om hvor meget, helt enestående og vidunderligt, de vandt ved det. Når de kommer tilbage siger de alle at det har været den største oplevelse i deres liv, og at de ikke ville bytte den for noget andet på jorden. Sådan er det med alt hvad vi gør, for at vise vor himmelske Fader kærlighed. Jeg vil gerne gentage at det er meget enkle ord, vi hørte præsident Kimball sige i aften. Han sagde dem da han var dreng. Men hvilken bemærkelsesværdig kraft ligger der ikke i dem? De kan bevæge os til en større og mere guddommelig indsats.

Jeg vil gerne anbefale præsident Kimballs ord til enhver dreng og mand indenfor min stemmes rækkevidde: „Jeg vil prøve at gøre det som behager min himmelske Fader". Jeg tøver ikke med at love at dersom vi vil gøre dette vil vi leve et rigere, mere tilfredsstillende og mere formålstjenligt liv. Vi vil få større lykke i vort hjem, og en dag i livet herefter skal vi høre ham vi tjente sige: „Vel, du gode og tro tjener, gå ind til din Herres glæde" (Matt. 25:21). Dette beder jeg ydmygt om for os alle, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag morgen
7. april, 1985

Sejren over døden

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskap

„Lad os på denne påskemorgen, når vi mindes ham som gav sit liv for hver af os, beslutte os til at vandre i lydighed mod hans lærdomme og til at handle barmhjertigt i vort forhold til andre."

Et par dage før jul, sidste år, skete der en forfærdelig ulykke i en af de store kulminer i det centrale Utah. 27 minearbejdere mistede livet, da der udbrød brand i de lange underjordiske gange og skakter. Mange af de dræbte var unge mænd med unge hustruer og børn. Tusindvis af mennesker verden over blev dybt grebet over de lidelser som de efterladte måtte gennemgå.

Jeg har truffet mange af de efterladte. Jeg har talt med dem. Jeg har været sammen med dem til en mindegudstjeneste. Der faldt naturligvis mange tårer og der var megen gråd. Enkerne følte sig forfærdelig ensomme, nu hvor de alene skulle holde deres børn med mad, tøj og sørge for deres uddannelse, og de syntes at deres fremtid så sort ud. Vi græd sammen med dem. Men troens lys skinnede gennem alt dette, troen på at det er lige så sikkert at der vil være evigt liv, som at der findes død på jorden, og lige så sikkert som der er en adskillelse vil der også være en forening.

Det er denne tro vi har gennem Kristus, som gav alle et løfte om udødelighed.

Mine kære søskende – er påskedag ikke en herlig dag? Det er på den dag, hvor vi sammen med kristne mennesker overalt, fejrer den vigtigste begivenhed i menneskehedens historie – Guds Søns opstandelse fra graven og hans tilbagevenden fra døden til livet. Blandt alle livets afskygninger på jorden er intet så sikkert som dets afslutning. Hvor er sorgen dog tragisk og bitter for de efterladte. Den sørgende enke, det moderløse barn, ægtemanden der mister sin hustru – alt dette taler sit eget sprog om hvor ondt det gør at skilles.

Men vi takker Gud for hans storslåede og forunderlige, evige plan. Takker og priser hans elskede Søn, for det ubeskrivelige offer han gjorde, da han gav sit liv på Golgatas kors, for at betale for de jordiske synder. Det var ham der gennem sit forsonende offer brød dødens bånd og med guddommelig kraft sejrede og rejste sig fra graven. Han er vor Forløser, hele menneskehedens Forløser. Han er verdens Frelser. Han er Guds Søn, ophavet til vor frelse.

„Om manden dog døde for atter at leve!" (Job 14:14). Det er en universel udtalelse, Job her udformede. Han talte om det som enhver levende mand og kvinde har spekuleret over. Blandt alle de millioner som indtil den tid havde gået på jorden, var Kristus den første der rejste sig fra graven som en levende sjæl – fuldstændig med ånd og legeme. Han blev „førstegrøden af de hensovede" (1 Kor. 15:20). Mon der nogen sinde er sagt større ord end dem englen sagde den første morgen efter Kristi opstandelse: „Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?" (Luk. 24:5). „Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt" (Matt. 28:6). Hans død beseglede vidnesbyrdet om hans kærlighed til hele menneskeheden. Ved sin død åbnede han frelsens port for Guds sønner og døtre i alle generationer.

Der forekommer ingen begivenhed i verdenshistorien så ophøjet som den. Den store Jehova nedlod sig til at blive født her på jorden, i en stald i Betlehem. Han voksede op som dreng i Nazaret og „gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker" (Luk. 2:52).

Han blev døbt af Johannes i Jordanfloden, „og se, Himlene åbnedes, og han så Guds Ånd dale ned som en due og komme over ham.

Og se, der lød en røst fra Himlene, som sagde: ,Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag" (Matt. 3:16–17).

I de tre år hans jordiske mission varede gjorde han noget som ingen andre før havde gjort. Han underviste som ingen før havde gjort.

Så kom tiden hvor han ofrede sig, måltidet i det øverste værelse, det sidste han spiste sammen med De Tolv her på jorden. Da han tvættede deres fødder lærte han dem noget om ydmyghed og tjenestegerninger, som de aldrig glemte. Derpå fulgte lidelserne i Getsemane, hvilke „lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl." (L&P 19:18).

Om natten blev han hårdt og brutalt pågrebet og ført til Annas og derefter for Kajfas, synedriets snu og ondskabsfulde leder. Den næste morgen blev han stillet for denne intrigante og skadefro mand. Derpå blev han stillet for Pilatus – den romerske hersker – hvis hustru advarede:

„Hold dig fra denne retfærdige mand" (Matt. 27:19). Romeren, der gerne ville unddrage sig sit ansvar, sendte ham til Herodes, Judæas korrupte og ondskabsfulde tetrark eller Landsfyrste af Galilæa. Kristus blev mishandlet og slået. Han fik en tornekrone på hovedet, og der blev lagt en rød kåbe om hans blødende ryg. Derpå blev han atter stillet for Pilatus, og det var til ham mængden råbte: „Korsfæst, korsfæst ham!" (Luk. 23:21).

Med vaklende skridt gik han vejen til Golgata, hvor hans smertende legeme blev naglet til korset, efter den mest umenneskelige og smertefulde henrettelsesmetode som sadistiske sind kunne udtænke.

Og alligevel råbte han: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør" (Luk. 23:34).

Timerne gik og efterhånden ebbede hans liv ud – under store smerter. Jorden rystede og templets forhæng brast. Fra hans sprukne læber lød det: „ 'Fader! i dine hænder betror jeg min ånd;' og da han

havde sagt det, udåndede han" (Luk. 23:46).

Så var det forbi. Hans jordiske liv var endt. Han ofrede det som løsesum for os alle.

Håbet var udslukt for dem der elskede ham. Glemt var de løfter han havde givet. Hans legeme blev hurtigt, men forsigtigt lagt i en lånt grav, aftenen før den jødiske sabbat. Sabbaten kom og gik. Og tidligt den næste dag, søndag morgen, kom Maria Magdalene og andre kvinder ud til graven. De løb nærmere og undredes over at stenen for graven var rullet bort. Da de kom derhen så de en engel, som sagde til dem: „Jeg ved, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger efter. Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt" (Matt. 28:5–6).

Det var aldrig sket før. Den tomme grav var svaret på det spørgsmål som havde lydt gennem tiderne. Paulus sagde jo: „Død, hvor er din sejr? død, hvor er din brod?" (1 Kor. 15:55).

Miraklet, denne opstandelsens morgen den første påskedag, er et mirakel der gælder hele menneskeheden. Det er miraklet ved Guds kraft, den Gud hvis Søn gav sit liv for at sone for alle menneskers synder, et kærlighedsoffer til hver eneste af Guds sønner og døtre. Ved at gøre dette brød Kristus dødens bånd.

Vi skal alle dø. Men det er ikke enden. Lige som Kristus kunne undervise de ånder som var ulydige i Noas dage, og var i stand til at lære, således skal vi hver især fortsætte som individuelle personligheder, som er i stand til at lære, undervise og gøre andre ting.

Og ligesom Kristus tog sit legeme op og kom frem fra graven, således vil også alle vi opleve at vores legeme og ånd bliver til levende sjæle på opstandelsens dag.

Vi glæder os derfor, sammen med mange andre og sådan som hele menneskeheden burde gøre det, når vi kan fejre den herligste og mest fortrøstningsfulde af alle begivenheder i hele menneskehedens historie – sejren over døden.

Vi bærer vort højtidelige vidnesbyrd til hele verden. Vi har læst de vidnesbyrd, som er båret af dem der deltog i oplevelserne i de tre smertens og sorgens og glædens dage. Vi har læst vidnesbyrd, som er båret af dem som har udholdt lidelser, fordi de har vidnet om disse begivenheder, og som har været villige til at ofre deres eget liv fremfor at benægte sandheden i det de havde set. Vi har læst vidnesbyrd, der er båret af de mennesker i Palæstina og i den nye verden, som har haft besøg af den opstandne Herre. Ånden har båret vidnesbyrd i vore hjerter om sandheden i disse vidnesbyrd.

Vi har også vidnesbyrd fra en som, ved indledningen til denne uddeling, talte med den levende Kristus og hans evige Fader, og som selv gav sit liv for at besegle dette vidnesbyrd med sit blod. Han gav denne nøgterne erklæring: „Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste (seneste) vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud" (L&P 76:22–24).

Vi tilføjer højtideligt, velvidende hvor alvorligt det er, vort vidnesbyrd til hele verden om opstandelsens realitet, om at denne samme Jesus, som opstod fra graven og opfor til Himmelen, kom tilbage i denne tidens uddeling og gengav sit ufordærvede evangelium til jorden, det som han underviste i da han gik blandt menneskene, og at denne gengivelse ydermere vidner om Kristi virkelighed. Vi bærer vidnesbyrd om at menneskene samtidig fik det hellige præstedømme, som er myndighed til at fungere i hans navn. Det er det vidnesbyrd vi bærer i Jesu Kristi navn, og vi beder alle mennesker lytte til det og modtage det.

Og nu vil jeg gerne gå over til et andet emne. Det handler om en evangelisk udtalelse, som er givet af den Herre jeg netop har talt om.

Da den lovkyndige fristede ved at spørge: „Mester, hvilket bud i loven er det største?" svarede Jesus ham: „'Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.'

Dette er det største og første bud.

Der er et andet, som er dette ligt: ,Du skal elske din næste som sig selv.'

På disse to bud hviler loven og profeterne." (Matt. 22:36–40).

„Du skal elske din næste." Da folks hjerter over hele verden rørtes ved meddelelsen om at Afrikas befolkning sultede, bad vi kirkens medlemmer i USA og Canada om at holde en særlig fastedag – hvor de afholdt sig fra at spise 2 måltider og gav det de derved sparede, eller mere, til hjælp for de hungerramte. Dengang bad vi kun dem i Nordamerika medvirke, fordi vi ønskede at handle hurtigt, og vi mente ikke der var tid til at organisere programmet andre steder. Mange af jer der bor udenfor Nordamerika har bedt om at få en lignende mulighed, og nogle reagerede.

De som deltog i denne faste har reageret helt fantastisk. Det var meget glædeligt. De gav langt mere gavmildt end ved de ordinære månedlige faster. Vi er ansvarlige for jeres bidrag, og jeg vil gerne aflægge regnskab for hvad vi har gjort til dato. Jeres bidrag nåede op på 6.025.656 $. Vi sagde at alle de penge

Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab, Gordon B. Hinckley.

vi modtog ville blive administreret gennem organisationer der har udvist deres retskaffenhed. Vi har ingen medlemmer i de områder hvor nøden er størst. Hvis vi skulle yde hurtig og effektiv hjælp måtte vi slutte os sammen med andre, og det har været en dejlig oplevelse. Vi opdagede hurtigt at der er mange organisationer som gør meget godt for at dæmpe den bølge af hungersnød som truer millioner i den del af verden. Vi har tilsluttet os fire af disse og det har været en hjælp at de har været så samarbejdsvillige.

Indtil nu har vi fordelt penge gennem følgende:

Amerikas Røde Kors, anvendt gennem Røde Kors' internationale komité og Røde Kors' internationale sammens lutning	1.300.000 $
plus tidligere skænket	100.000 $
i alt	1.400.000 $
Katolsk hjælpetjeneste	1.400.000 $
Africare	1.100.000 $
Care, Inc – til mad, medicin osv	500.000 $
Total indkomst ved særlig faste	4.300.000 $

Den geografiske fordeling af pengene

Etiopien	2.850.000 $
Sudan	825.000 $
Andre afrikanske lande	625.000 $
I alt	4.300.000 $

Som jeg allerede har bemærket har vi tidligere skænket 100.000 $, altså i alt 4.400.000 $.

De resterende penge vil blive fordelt efter hvilke områder der ifølge vore undersøgelser har størst nød, og de vil også blive administreret af kvalificerede selskaber.

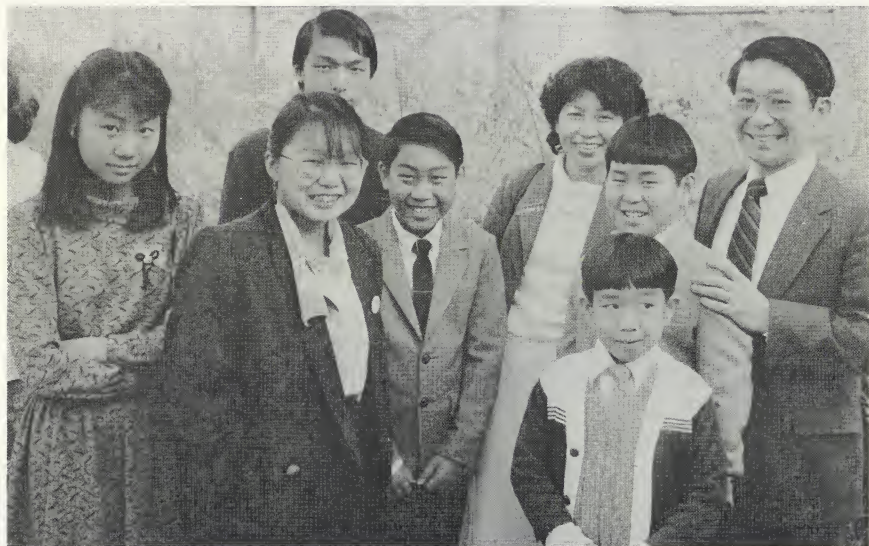
Nogle få har kritiseret os fordi vi har hjulpet ofre for politisk eller dårligt styre. Mit svar på dette var at når der er tale om virkelig sult, vil jeg ikke lade politiske hensyn svække min medfølelse eller fratage mig ansvaret for Guds sønner og døtre, uanset grunden, hvor og under hvilke omstændigheder de end befinder sig.

Ældste M. Russell Ballard fra De halvfjerds' første Kvorum og biskop Glenn L. Pace, som blev medlem af Det præsiderende Biskopråd i går, er netop vendt hjem fra Afrika, hvor de besøgte Etiopiens landområder. De så med deres egne øjne hvordan de penge I skænkede bogstaveligt var med til at redde livet for mange, som ellers ville være døde af sult, sygdom og udmattelse. Jeres bidrag har ikke alene forsynet ofrene med mad og medicin, hvor det er så tvingende nødvendigt, men jeres bidrag har også skaffet så mange telte at 30.000 mennesker kunne finde ly for den brændende sol om dagen og den kolde blæst om natten, og de har fået tæpper at varme sig med. Maden og de andre varer er kommet frem til dem der virkelig trængte. Der blev ikke lagt hindringer i vejen for opgaven, men den blev udført ved det bedste samarbejde.

Ældsterne Ballard og Pace har været sammen med disse lidende mennesker. De siger at det er modige mennesker med en stærk karakter, men de er nedslåede og nervøse på grund af de forfærdelige forhold de befinder sig i. Deres jorde er tørre og golde. De har intet vand at vande med og ingen mad. De vandrer desperat afsted til de og deres børn dør, medmindre de får mad. En smule knækket hvede kan bogstavelig talt betyde forskellen mellem liv og død.

Kun hvis det begynder at regne og der graves brønde kan der ske en bedring og skaffes til livets opretholdelse på længere sigt. Nogle af vore penge vil blive lagt sammen med bidrag til Africare, og brugt til at bore efter vand, så jorden kan opdyrkes og gøres frugtbar, i håb om på kortere såvel som på længere sigt at hjælpe de ulykkeligt stillede mennesker.

Jeg for min part er dybt taknemmelig for muligheden for at hjælpe med til at velsigne de af vor Faders børn, som bor i den del af verden hvor der er en så fortvivlende nød. Jeg er sikker på at I hver især fyldes med taknemmelighed for det der er gjort og det som yderligere vil blive gjort, som følge af at mange af vore medlemmer har sluttet sig sammen og ofret to

måltider, for i fællesskab at kunne yde hvad de derved sparer.

Tænk engang hvad der ville ske hvis der blev afholdt en sådan fastedag over hele verden. Ingen ville tage skade af det og mange ville blive hjulpet. Hvor er vi taknemmelige fordi den Almægtige har inspireret os til at iværksætte et så enkelt og dog så effektivt program, for at lette nød og lidelser.

Under administrationen af hjælpen til Afrika har vi ikke brugt en eneste dollar til lønninger, men alt det I har skænket er gået eller vil gå direkte til dem der trænger så hårdt, og hvoraf ikke en eneste er medlem af kirken.

Må jeg læse et par linier af to breve. Det første er fra den katolske hjælpetjenestes formand:

„Jeg vil gerne takke for det meget gavmilde bidrag fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige . . . til gavn for hjælpearbejdet i Etiopien og Sudan. I kan roligt regne med at disse penge hurtigt vil blive omsat for at lindre nøden for de mange millioner i disse lande.

Vi er glade for at kunne deltage i samarbejdet med andre troende for en sag af den art. En sådan økonomisk indsats understreger hvilken barmhjertighed og omsorg vi føler, som er fælles for os, når vi står overfor sådanne menneskelige tragedier, såvel som en fælles forpligtelse til at reagere positivt og aktivt.

Dette samarbejde mellem os er af en særlig karakter, eftersom hjælpen kommer direkte fra jeres enkelte medlemmer – indsamlet ved en fastedag. Det er et meget hjertegribende eksempel på almindelige menneskers moralske og praktiske omsorg og deres reaktion overfor andre mennesker . . .

(Underskrevet)
Jeres forbundne i Kristus
Daniel P. Reilly
Biskop i Norwich"

Og så dette fra præsidenten for Amerikas Røde Kors:

„Jeg kan ikke tilstrækkeligt takke jer og jeres medlemmer i USA og Canada for den enestående hjælp I har skænket Røde Kors, for at lette situationen i Afrika. Jeres seneste bidrag på 800.000 $ bringer jeres samlede bidrag op på 1.400.000 $. Denne støtte . . . har betydet at vi har kunnet forsyne 350.000 ofre med mad i en måned, udfra de beregninger Røde Kors har gjort, nemlig at der skal rundt regnet 4 $ om måneden til at mætte et barn . . .

I Etiopien . . . skaffer Røde Kors dagligt gennemsnitligt 500.000 mennesker mad . . . Røde Kors hjælper de mest sårbare – børn under 5 år, gravide kvinder, mødre der ammer og ældre mennesker. I det nordlige Etiopien, hvor kun få organisationer kan arbejde, ydes hjælp til dem der har den største nød.

I nabostaten, Sudan, forværres situationen hurtigt. Der forventes at være 200.000 til 300.000 nye flygtninge fra Chad, Uganda og Etiopien i slutningen af maj. Endvidere er Sudan også ramt af tørke, hvilket har tvunget 280.000 til at forlade deres hjem for at søge efter mad. Der blev for nylig fundet 15.000 børn med natteblindhed, det sidste stadium før de bliver blinde på grund af dårlig ernæring. Disse børn får nu mad gennem Røde Kors . . .

I kan trygt stole på at Røde Kors lever op til den tillid I har vist os i hjælpearbejdet. *Alle* de bidrag der skænkes gennem Amerikas Røde Kors benyttes til hjælp for hungerramte i Afrika. Der trækkes hverken omkostninger eller lønninger fra beløbene. Jeg ved at jeres medlemmer har ofret for at kunne yde denne hjælp. Jeres tillid til samarbejdet vil blive holdt i ære. Gud velsigne jer alle.

(Underskrevet)
Richard Schubert, Præsident"

Som I ser har vi ydet umiddelbar hjælp svarende til et beløb på 4.300.000 $ plus de 100.000 $ som blev skænket før den særlige fastedag.

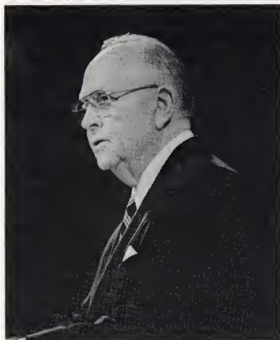
Vi vil gerne takke jer for det I har gjort. Mange har bidraget med meget mere end hvad to måltider koster. I har kastet brødet på vandet, og I vil få det tilbage i form af den fred som findes i gavmilde hjerter.

I har reageret storslået på forslaget om at dele vor overflod med de uheldigt stillede. Vi vil kunne reagere på lignende måde overfor mange andre udfordringer som vi sidste dages hellige kan komme ud for i vor stræben efter fremgang i Guds værk. Lad os på denne påskedag hver for sig beslutte os til at vandre i lydighed mod vor Frelsers lærdomme og bud, mens vi mindes ham der gav sit liv for os alle. Dette er min ydmyge bøn, idet jeg bærer jer mit højtidelige vidnesbyrd om dette værks guddommelighed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Den opstandne Kristus

Ældste David B. Haight
De tolv apostles Kvorum

„Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal i evighed ikke dø." (Joh. 11:25–26).

På denne skønne påskemorgen glæder jeg mig sammen med jer og de talløse millioner af mennesker verden over hvis hjerter vender sig til Jesus af Nazaret. Til den samaritanske kvinde ved Jakobs brønd, som sagde: „Jeg ved, at Messias kommer – når han kommer, skal han forkynde alt," sagde Kristus: „Det er mig, jeg, som taler med dig." (Joh. 4:25–26).

Mange af de begivenheder der styres af Himlen, som fører op til og følger efter vor Herres korsfæstelse, har nogle af de første apostle og andre vidner fortalt om.

I henhold til disse beretninger erklærede Josef – en rig mand fra landsbyen Arimatæa – medlem af synedriet, ikke åbenlyst at han troede på Jesus, fordi han frygtede de jødiske myndigheder. Men sorg og forargelse gav ham mod. Han spurgte Pilatus om han måtte tage Jesu legeme. Det gav Pilatus ham lov til.

Nikodemus, som var en ædel discipel der havde besøgt Jesus om natten for at ingen skulle se dem sammen, hjalp Josef. De svøbte Jesu legeme i et ligklæde, sammen med vellugtende salver, som det er jødernes skik ved begravelser. De lagde ærbødigt legemet i en klippegrav som lå i en have som tilhørte Josef. Graven havde aldrig været brugt. Det var dagen før den jødiske sabbat (se Joh. 19:38–42).

Den næste dag befalede Pilatus at graven omhyggeligt skulle bevogtes indtil den tredie dag, for at disciplene ikke skulle stjæle Jesu legeme og derpå fortælle folk at han var opstået fra de døde, som han havde forudsagt. Ypperstepræsterne og farisæerne sikrede graven ved at rulle en stor sten for gravens indgang og stillede vagter ved (se Matt. 27:62–66).

Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, fremstillede friske salveurter og olier, og gik næste morgen, før daggry, ud til Jesu grav og de så at stenen var rullet bort. Da de kiggede ind og ikke kunne finde Jesu legeme, skyndte de sig hen for at finde Peter og de andre apostle, og sagde til dem hvad de havde opdaget. Peter og Johannes ilede straks ud til graven. Johannes løb hurtigere end den ældre Peter og han standsede op og kiggede tavs og forundret ind i den tomme grav. Peter gik ind i graven og så ligklæderne ligge hvor Jesu legeme havde ligget. Johannes fulgte efter ind i graven og til trods for deres frygt fattede han det håb som senere skulle blive til fuldstændig viden – at Kristus var opstået, men at ingen endnu havde set ham. De to forundrede apostle tog derpå tilbage til brødrene.

Maria blev ved graven og stod sørgende ved indgangen, da der kom èn hen til hende. Hun troede at det var havemanden og spurgte ham hvor han havde lagt hendes herre. Jesus sagde til hende: „Maria!" (se Joh. 20:1–16).

Det var Jesus selv der stod foran hende, men ikke som hun havde kendt ham; han var ikke af denne verden, men opstanden og herliggjort. Så kunne hun genkende vor Herre og hun har nok forsøgt at omfavne ham, for han sagde: „Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader. Men gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud" (Joh. 20:17).

Hun skyndte sig, meget forbløffet, at adlyde, og så gentog hun det højtidelige budskab som skulle give håb til alle kommende slægter, og hun tilføjede for egen regning: „Jeg har set Herren" (se Joh. 20:1–18).

Senere kom nogle kvinder ud med vellugtende salver for som det sidste at gøre legemet i stand til begravelsen. De kiggede ind i den tomme grav og så nogle engle, som sagde: „I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede." „Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men han er opstanden" (Luk. 24:5–6; Mark. 16:6).

Englene bad kvinderne gå hen og sige det til disciplene, men de troede ikke på dem (se Mark. 16:7; Luk. 24:9–11).

I henhold til Lukas Evangeliet var to af Jesu tilhængere den samme dag på vej til landsbyen der hed Emmaus, der lå omkring 13 km fra Jerusalem, og de var bedrøvede og ængstelige i hjertet over det der var sket de sidste to dage.

Mens de gik og talte sammen, kom en fremmed hen og fulgtes med dem. Selv om den fremmede i virkeligheden var den opstandne Jesus, kunne de to mænd ikke genkende ham.

Deres samtale forløb nogenlunde således:

Jesus spurgte dem: „Hvad går I og taler med hinanden om?"

De blev overraskede og svarede: „Er du den eneste besøgende i Jerusalem som ikke ved hvad der er sket i de sidste tre dage?"

„Hvad er der sket?" spurgte Jesus.

„Det der skete Jesus af Nazaret. Han var profet, og både Gud og alle mennesker betragtede ham som èn der besad en særlig magt i alt hvad han sagde og gjorde. Vore ypperstepræster og herskere overgav ham til en dommer og han blev dømt til døden og han blev korsfæstet. Vi havde håbet på at han var den, der skulle befri Israel.

Det er desuden i dag tre dage siden at det skete. Nogle af vore kvinder gik ud til graven, men de kunne ikke finde hans legeme. De kom tilbage og fortalte os at de havde set nogle engle, som fortalte dem at han er opstået. Nogle af os gik ud til graven og opdagede at det var som kvinderne sagde, men vi så ham ikke."

Så sagde den fremmede til dem: „Hvor er I uforstandige og tungnemme til at tro på alt det, profeterne har sagt. Var det ikke også nødvendigt at Kristus skulle lide alt dette for at indgå til sin herlighed?" Og mens de gik forklarede Jesus det han havde sagt om sig selv i skrifterne, idet han begyndte med Moses og profeterne.

Da de nærmede sig den landsby de var på vej til, lod Jesus som om han ville fortsætte videre, men de overtalte ham til at blive, idet de sagde: „Bliv hos os; thi det går mod aften, dagen hælder allerede."

Han forblev hos dem. Da de sad og spiste et enkelt måltid sammen, tog han brødet og velsignede det, hvorpå han brød det og gav dem det. Og idet han gjorde dette blev deres øjne åbnet og de genkendte Herren, hvorpå han forsvandt for deres åsyn.

Så sagde de forbløffet til hinanden: „Brændte ikke vort hjerte i os, mens han talte til os på vejen og lukkede skrifterne op for os?"

De skyndte sig tilbage til Jerusalem hvor de fandt ti af apostlene og andre disciple forsamlede. De havde lukket dørene af frygt for jøderne (se Joh. 20:19). De erklærede: „Herren er virkelig opstanden og set af Simon."

Derpå fortalte de to mænd hvad der var sket på vejen og hvordan de havde genkendt Herren, da han brød brødet. Mens de stod og fortalte dette stod Herren pludselig selv midt iblandt dem og sagde: „Fred være med jer!"

De blev forskrækkede og troede at de så en ånd, men Jesus sagde til dem: „Hvorfor er I forfærdede? og hvorfor opstiger der tvivl i jeres hjerter?

Se på mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; føl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har."

Han viste dem sine hænder og fødder. Men de kunne stadig ikke tro, selv om de fyldtes med undren og glæde, så han spurgte dem: „ 'Har I noget at spise her?' Så gav de ham et stykke af en stegt fisk. Og han tog det og spiste det i deres påsyn."

Så sagde han til dem: „Dette er, hvad jeg sagde til jer, mens jeg endnu var hos jer: alt det må gå i opfyldelse, som er skrevet om mig i Mose lov og profeterne og salmerne."

Da åbnede han deres sind, så de forstod skrifterne. Og han sagde til dem: „Således står der skrevet, at Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og at der i hans navn skal prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslagene og begyndes fra Jerusalem." Og derpå mindede han dem om at de skulle „være vidner om dette." (Se Luk. 24:13–48).

En af de tolv, Tomas, var ikke sammen med dem da Jesus kom, så de andre sagde til ham: „Vi har set Herren." Tomas sagde til dem: „Hvis jeg ikke får set naglemærkerne i hans hænder og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke."

En uge senere var disciplene igen samlet indendøre, og denne gang var Tomas med. Dørene var lukket, men Jesus kom ind og stod iblandt dem og sagde: „Fred være med eder!" Derefter siger han til Tomas: „Ræk din finger frem, se, her er mine hænder; og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende!"

Jeg har ofte i tankerne forestillet mig hvilket samvittighedsnag den skeptiske Tomas må have haft over at han tvivlede i sit hjerte, dengang tvivlen forlod ham, og han forsøgte at svare sin Herre.

Tomas svarede: „Min Herre og min Gud!" Jesus siger til ham: „Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror" (Se Joh. 20:25–29).

Måske findes der ingen tydeligere erklæring om kendsgerninger end dem der er fortalt om Kristi bogstavelige opstandelse. Fortællingen om hvordan apostlene så Jesus i de 40 dage efter hans opstandelse – i grupper og hver for sig, for at belære dem om „hvad der hører Guds rige til" (Ap. G. 1:3), efterlader ingen grund til tvivl. Johannes oplyser: „Der er også meget andet, som Jesus har gjort, og hvis det skulle nedskrives i enkeltheder, mener jeg ikke, at hele verden kunne rumme de bøger, som så måtte skrives" (Joh. 21:25).

Medlemmerne i De halvfjerds' første Kvorum synger med på forsamlingssangen. Fra venstre til højre sidder på første række: Ældsterne F. Burton Howard, Jack H. Goaslind jun., Victor L. Brown, H. Burke Peterson, J. Richard Clarke. Anden række fra venstre til højre: Ældste Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, James M. Paramore, Hugh W.Pinnock, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi. Tredie række fra venstre til højre: Ældsterne Loren C. Dunn, Robert L. Simpson, Rex D. Pinegar, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Gene R. Cook, Charles Didier. Fjerde række fra venstre: Medlemmerne i De halvfjerds' Præsidium: Ældsterne Dean L. Larsen, Richard G. Scott, Marion D. Hanks og W. Grant Bangerter. Bagest stående fra venstre: Præsident Ezra Taft Benson fra De tolvs Råd og rådsmedlemmerne ældsterne Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry og David B. Haight.

Kort efter at Jesus havde vist sig for sine disciple i den østlige del af verden, viste han sig for nephiterne i den vestlige del af verden. Gud præsenterede selv sin Søn: „Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham" (3. Ne. 11:7).

„De så et menneske, klædt i en hvid kjortel, som kom ned og stod iblandt dem. Han talte og sagde: Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden; og se, jeg er verdens lys og liv, og jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig, og jeg har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder, hvori jeg har underkastet mig Faderens vilje i alt fra begyndelsen." (3 Nephi 11:8–11). Hele mængden knælede i tilbedelse „thi de kom i hu, at det var blevet forudsagt – at Kristus skulle vise sig for dem efter sin himmelfart." „Og mængden trådte frem ... den ene efter den anden ... og så med deres egne øjne og følte med deres egne hænder ... naglegabene i hans hænder og fødder ... og spydsåret i hans side. Som med én stemme råbte de og sagde: Hosianna! Velsignet være den allerhøjeste Guds navn! Og de faldt ned for Jesu fødder og tilbad ham" (3 Ne. 11:14–17).

Da Joseph Smith så Faderen og den opstandne Kristus i 1820, præsenterede Faderen sin Søn således: „Denne er min elskede Søn. Hør ham!" (J.S.S. 2:17). Således indledtes den forunderlige begivenhed der førte til Jesu Kristi evangeliums gengivelse.

Joseph Smith og Sidney Rigdon så den opstandne Herre i et syn den 16. februar, 1832. Joseph berettede: Herren rørte „ved vor forstands øjne ...

Og vi så Sønnens herlighed, ved Faderens højre hånd, og modtog af hans fylde.

Og vi så de hellige engle og dem, som er helliggjort for hans trone, tilbedende Gud og Lammet, og dette gør de fra evighed til evighed.

Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud" (L&P 76:19–24).

Begivenhederne der er skildret i korthed, påpeger den kendsgerning at vi vil få del i opstandelsen og det evige liv, på grund af det Kristus gjorde for hver af os. Han erklærede: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø" (Joh. 11:25–26). Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Indsamlingens ånd

Ældste Wm. Grant Bangerter
De halvfjerds' første Præsidium

„Hundredtusinder som lever i dag har personligt i deres liv fundet Den kostelige Perle. De er bedsteforældrene til de kommende generationer, og deres navne vil blive velsignet af deres efterkommere."

De, som længes efter evigt liv, er opfyldt af denne påskedags herlighed. En lignende herlighed kunne føles den skønne morgen hvor Faderen og Sønnen bekendtgjorde at nu oprandt frelsens dag i de sidste dage.

Tanken om det der skete disse storslåede morgener, berører de inderste følelser hos kirkens medlemmer.

Det var en mystisk, åndelig kraft, noget lignende tiltrækningskraften i en magnet, der fik de hellige til at søge det sted, hvor deres længsler kunne tilfredsstilles. Denne indsamlingens ånd er der profeteret om i skrifterne. Den er grunden til at vi hver især er her i dag, eftersom vi har følt os tiltrukket af både det bogstavelige og det åndelige Zion – et virkeligt, håndgribeligt sted, hvor den længselsfulde sjæl kan få tilfredsstillet sin forventning om frelse og evigt liv i Guds rige.

Når jeg reagerer positivt overfor nye kaldelser, vil jeg udtrykke mine varme følelser for den mand hvis bortgang efterlod den plads til hvilken jeg nu er kaldet, ældste G. Homer Durham. Ældste Durham var gift med Eudora, en datter af ældste John A. Widtsoe. Ved siden af deres arbejde i kirken har disse to mænd, dr. Durham og dr. Widtsoe, været fremragende i deres lederskab og ansvar, især hvad uddannelse angår. Dr. Durham var den øverst ansvarlige med hensyn til højere uddannelse i staten Utah, og før det præsiderede han over Arizona State University. Vi savner ham meget. Dr. John A. Widtsoe var præsident for to universiteter før han blev kaldet til at tjene som medlem af De tolv apostles Kvorum.

For mange år siden fortalte Ældste Widtsoe om sin mor, Anna Katrine Gaarden Widtsoe, som for lidt over hundrede år siden blev indfanget i „evangeliets net".

Ældste Widtsoes beretning lyder således:

„Dette er beretningen om en kvinde der søgte efter sandheden og som af skæbnens mystiske havstrøm blev fanget i evangeliets net, og ført til et land, langt borte, hvor hun og hendes familie, skønt de havde stor modgang, fandt umådelig lykke, fordi de var kommet i besiddelse af den evige sandhed."

(John A. Widtsoe: *In the Gospel Net*).

Den smukke beretning som ældste John A. Widtsoe har fortalt om sin mor, der kom fra en fjern ø i Norge, er blevet gentaget tusindvis af gange for sidste dages hellige. Sådanne oplevelser er grundlaget for ethvert kirkemedlems tro. Når jeg nu kort henviser til noget som har haft indflydelse på at nogen har ladet sig indfange i evangeliets net, så håber jeg at enhver sidste dages hellig vil tænke på den åndelige kraft der førte netop jer til evangeliet.

Ældste Widtsoes mor reagerede på en ydmyg skomagers pjece, som han lagde i hendes børns sko. Da hun skulle til at gå ud af hans butik sagde han til hende, med en vis tøven: „Det overrasker dig måske at høre at jeg kan give dig noget som har langt større værdi end såler i dit barns sko."

Hun svarede: „Hvad kan du, en skomager, give mig som er mere værd end såler i min søns sko?"

Han svarede: „Hvis du blot vil høre på mig, så kan jeg lære dig Herrens sande frelsesplan for sine børn. Jeg kan lære dig hvordan du kan finde glæde i dette liv, og forberede dig til evig glæde i livet herefter. Jeg kan fortælle dig hvor du kom fra, hvorfor du er her på jorden og hvor du går hen efter døden. Jeg kan lære dig noget som du aldrig har vidst før, om Guds kærlighed til sine børn på jorden." (Se *In the Gospel Net*, s. 54–55).

Den dybe og magtfulde indflydelse som overskrider tid og rum, når ofte ind i de fjerneste og tilsyneladende skjulte kroge på jorden, og den har magt til at tage folk bort fra deres normale livsmønster og bringe dem til Zion.

Siden kirken blev organiseret i 1830 har evangeliets net indfanget og tiltrukket mange millioner mennesker, som enten gennem personlige oplevelser eller fordi de har været modtagelige for deres forældres og bedsteforældres lærdomme, har fundet vejen til evigt liv.

Dette betyder for dem der modtager budskabet, at forvirringen om hvordan man kommer til Kristus, er forbi. Svarene på de største spørgsmål har vi ved hånden, som f.eks.:

Hvad er formålet med menneskelivet på jorden?

Kommer der åbenbaringer fra Himlen?

Hvor er apostlene og profeterne?

Hvad med dem der aldrig har hørt om Kristus?

Hvilken af de mange kirker har myndighed fra Gud?

Hvem har myndighed til at administrere evangeliet?

Hvordan kan jeg vide hvad Gud ønsker jeg skal gøre?

Der findes kun en måde at besvare disse spørgsmål på. Gud må fortælle os det. Til dette har han kaldet en sidste dages profet. Han har sendt himmelske budbringere for at overdrage det sande præstedømme og myndigheden. Han har åbenbaret Mormons Bog for at støtte Bibelens vidnesbyrd om at Jesus er Kristus. Han har genoprettet ordinanserne og gengivet de evige pagter. Den sikre vej til evigt liv findes atter.

Jeg erkender at mit eget medlemskab af kirken skyldes denne magtfulde indflydelse. Mine bedsteforældre fra Schweiz blev også ledet af Ånden under hån og forfølgelser, så de kunne finde vejen til at opdrage deres børn til kundskab om guddommelig sandhed.

Min mors bedsteforældre var mellem de første i England der reagerede på He-

ber C. Kimballs og Willard Richards undervisning i 1837.

De blev bevæget af de spændende nyheder om at Guds rige var gengivet til jorden.

For at menneskesjælen kan leve åndeligt må den kunne se, længes, hige og ønske. Ånden i Amerika nåede ud til denne længsel: de storslåede visioner om frihed, frihedens ånd, mulighedernes og håbets land.

Søster Bangerter og jeg stod for nylig ved foden af frihedsgudinden i New Yorks havn, sammen med præsident og søster McGregor fra Caldwell i New Jersey. De pegede over på øen Ellis, indgangen til dette land for hundreder af tusinder imigranter, bl.a. mine bedsteforældre og ældste Widtsoe og hans mor. Vi læste atter de inspirerende ord Emma Lazarus skrev da hun introducerede ledefyret for de omflakkende sjæle:

Idet hun henviste til den gamle statue på Rhodos, sagde hun:

Den nye kolos
Ikke som den blændende kæmpe
af græsk oprindelse,
med sejrende arme rækkende fra
land til land.

Her ved vor havombruste port,
ved solnedgangens porte
skal stå en vældig kvinde,
med en fakkel.

Faklens skær er lys
for de fangne - og kvinden
de landsforvistes mor - som
med fyret i hånd og milde øjne
indbyder den vide verden.

Luftbroen samler de tvillingebyer,
og velkomsten lyder fra tavse læber:
„Bevar de gamle landes hengemte pragt!"

Giv mig jeres forarmede trætte,
de store masser som længes mod frihed,
og de usle, frakendt jeres overflod.

Send mig dem uden hjem og
de stormomsuste.
Jeg hæver mit lys ved den gyldne port.

Derpå sammenfattede præsident McGregor sine følelser med Lehis ord:

„Derfor er dette land helliget dem, som han vil bringe. Og dersom de tjener ham efter budene, som han har givet, skal det blive et frihedens land for dem, og de vil aldrig komme i trældom; hvis det bliver tilfældet, er det på grund af deres ugudelighed; thi dersom ugudelighed kommer til at herske, skal landet blive forbandet for deres skyld; men for de retfærdige skal det være velsignet til evig tid" (2 Ne. 1:7).

De fordums israelitter længtes efter Jerusalem. Under deres fangenskab, gav folkets sjæl udtryk for dette i Salme 137:

„Ved Babels floder, der sad vi og græd, når Zion randt os i hu. Vi hængte vore harper i landets pile. Thi de, der havde bortført os, bad os synge, vore bødler bad os være glade: ‚Syng os Zions sange!' Hvor kan vi synge Herrens sange på fremmed grund? Jerusalem, glemmer jeg dig, da visne min højre! Min tunge hænge ved ganen, om ikke jeg ihukommer dig, om ikke jeg sætter Jerusalem over min højeste glæde!" (Sl. 137:1–6).

Vi bør allesammen tænke over hvad vi har til fælles og hvilken magt der fik os til at tro. Hundredtusinder som lever i dag, har personligt i deres liv fundet den kostelige perle. De er bedsteforældrene til de kommende generationer og deres navne vil blive velsignet af deres efterkommere.

I 45 år har jeg været tæt knyttet til Brasilien. Titusinder har sluttet sig til kirken der. Det glædede mig meget, da jeg i går hørte om ældste Helio Camargos kald. Bror Camargo og hans hustru var pålidelige trofaste mennesker før de sluttede sig til kirken. De var opdraget til at lytte til Guds formaninger. Bror Camargo fik en uddannelse på det militære akademi i Brasilien. Senere, mens han endnu var en ung mand, blev han præst i metodistkirken. Han fortalte mig om sin oplevelse med „evangeliets net". En aften ringede to unge mænd på hans dør. Han sagde at det første han bemærkede var den ene unge mands kæmpestore fødder. Han kiggede fra fødderne op i ansigtet på den højeste nordamerikaner han nogen sinde havde set. I begyndelsen var han ikke særlig imponeret af hverken deres smukke fødder eller ansigter. Men han inviterede dem ind og i løbet af samtalen gav de ham Mormons Bog.

Ved det efterfølgende besøg spurgte de ham om han havde læst bogen. Han forklarede at han havde læst meget, og at han havde gjort nogle notater ved det han ikke var enig i. Ældsterne sagde derpå at det ikke var i overensstemmelse med skrifterne at læse dem for at finde fejl i dem, men at de skulle læses som Moroni

siger: „af et oprigtigt hjerte" og „med fast forsæt", „med tro på Kristus" og med et ønske om at kende sandheden om bogen. (Se Moroni 10:4).

Bror Camargo sagde at han syntes det var nødvendigt for ham at læse bogen igen. Under læsningen vidnede Ånden for ham at det var Guds sande ord, og så tilsluttede han sig kirken sammen med sin familie. Han henviser somme tider til skriftstedet i Esajas 52:7, hvor der står: „Hvor liflige er på bjergene glædesbudets fodtrin, (missionæren med de store fødder) han, som udråber fred, bringer gode tidender, . . . som siger til Zion: ,Din Gud har vist, han er konge.'" Sandheden, som han fandt, er på samme måde blevet glædesbudets fodtrin for 3 af hans sønner, da de virkede som missionærer. Alle hans børn er viet i templet, og han og hans hustru har stor glæde af deres efterkommere. En af hans sønner er stavspræsident og til stede her.

Præsident J. Reuben Clark jun. har fastholdt tiltrækningskraftens ånd i sin mindeværdige tale fra 1947 „til dem i den sidste vogn", vore pionerer som måtte udholde store trængsler under deres rejse:

„Deres vidnesbyrd om det gengivne evangeliums sandhed brændte altid som en evig flamme på et helligt alter . . .

Når den sidste vogn om aftenen knirkende og langsomt bevægede sig på plads i kredsen og Brødrene kom for at spørge hvordan dagen var gået for moderen, så hoppede deres hjerter i dem, fordi Brødrene huskede dem. De fik fornyet håb, trætheden forsvandt og frisk vilje til at handle blev atter tændt. De takkede Gud for deres kundskab om sandheden, for deres vidnesbyrd om at Gud lever, om at Jesus er Kristus og at Joseph var en profet . . . og for den retfærdigheds krone som ventede dem og som de ville arve i evighederne i det kommende liv."

Han fortæller at de, ved afslutningen af deres rejse allesammen gik ned på deres knæ med glæde i sjælen, og takkede Gud for at de endelig var ankommet til Zion . . .'Zion, Zion, vort elskede Zion, skønne Zion, Zion, vor Guds stad' (Conference Report, okt. 1947, s. 157–58).

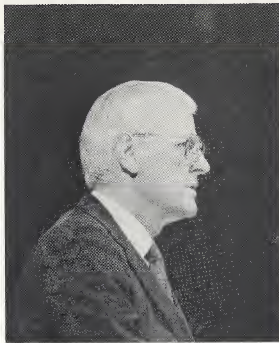
Hvilken glæde må have fyldt Andreas da han sagde til Peter: „Vi har fundet Messias." (Joh. 1:41) Sammen med utallige tusinder er det „ske(t) at de retfærdige skal samles og komme til Zion med frydesang og evig glæde." (L&P 45:71).

Må vi løfte vore sjæle på denne skønne påskemorgen med den sikkerhed at vi er kommet til Zions tærskel og til det evige livs port, gennem det gengivne evangeliums gådefulde kald. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Uselviskhed: en vej til lykke

Ældste H. Burke Peterson
De halvfjerds' første Kvorum

„Uselviskhed kommer ikke ganske naturligt for de fleste af os. Det er ofte lettere at sige: ,Jeg kan ikke,' eller ,Jeg har ikke tid' end at blive involveret i at gøre livet lykkeligere for andre."

Denne morgen er min ånd ydmyg mens jeg udtrykker min tak til Herren for muligheden af at tjene og lære. Jeg er taknemlig for hans tillid. Jeg ønsker også at I skal vide at jeg værdsætter udsøgte minder angående mange trofaste medarbejdere i kirken, både her og i lande langt borte. De er første klasses hellige. Når jeg udtaler min kærlighed til biskop Brown, biskop Clarke og biskop Featherstone hvem jeg i de forløbne år har arbejdet sammen med, gør jeg det med kærlige følelser. Jeg vil savne broderskabet i Det præsiderende Biskopråd.

Min hustru og jeg er begejstret og beæret angående vort kald, hvor vi kan ofre vor energi i det hellige tempel. Vi kender lidt til den storslåede oplevelse det er. Jeg udtrykker min dybe værdsættelse af Brødrene der giver denne usædvanlige tjenestemulighed.

For et par år siden fik jeg sammen med andre generalautoriteter til opgave at deltage i en række områdekonferencer i New Zealand og Australien. Jeg må lige sige at præsident Spencer W. Kimball skulle være vor gruppeleder, men han kunne ikke rejse med os fordi han akut måtte opereres. Derfor blev præsident N. Eldon Tanner leder af vores gruppe i stedet for.

Hver eneste dag under turen ringede præsident Tanner til præsident Kimball på hospitalet for at høre om hans tilstand og for at aflægge en kort rapport om de konferencer vi havde deltaget i. Efter den daglige opringning til Salt Lake City, fortalte præsident Tanner os kort om præsidentens tilstand. Vi var ivrige efter at høre nyt, og vi påskønnede det meget.

Engang, da vi havde været væk i 5–6 dage, foretog præsident Tanner den sædvanlige opringning til hospitalet i Salt Lake City, men den dag havde han intet at fortælle os. Da vi spurgte om han havde talt med præsidenten sagde han at han havde forsøgt at få fat i ham, men præsident Kimball var ikke på sit værelse. „Hvor var han så?" spurgte vi. „De vidste det ikke, de kunne ikke finde ham," sagde præsident Tanner. „De mente at han var gået nedenunder for at besøge de syge."

For at omforme en sætning som Wendell Phillips er kommet med, kunne man meget vel sige: „Hvilken omsorg de fleste gør sig for at gå ukendte i graven, mens nogle få nu og da *glemmer sig selv* til udødelighed." (Citeret af William Jennings Bryan, *The Prince of Peace*, Independence: Zions Printing and Publishing Co., 1925).

I vor levevis i dag med prøvelser, udfordringer og modløshed undervurderer vi ofte vore gudgivne egenskaber og evner der gør det muligt for hver af os at modellere vort liv efter Frelserens mønster og faktisk gøre noget af det han gjorde da han levede her blandt menneskene. Vi oplever måske aldrig miraklet med at opvække de døde eller at forvandle vand til vin. Vi bliver måske aldrig en ud af 1000 der bliver mættet ved hjælp af et par brød

og nogle få fisk, eller får del i miraklet m.h.t. at gå på et stormpisket hav. Men for hver af os er der et antal af kristuslignende livsmønstre som vi kan være en del af i vort jordiske liv.

For eksempel er der i dag temmelig mange her til stede, der udviser urokkelig lydighed mod hvad som helst de bliver bedt om – ligesom han gjorde. Der findes nogle som tilgiver dem som har fornærmet dem fuldstændigt – lige som han gjorde. Nogle af os er fuldstændig ærlige – lige som han var. Listen over Kristuslignende egenskaber og levemåde bliver stadig længere, ligesom listen over dem der fortsat vil stræbe efter at være lydige, hvor svært det end må være. Vi takker Himlen for dem som fortsat prøver. De kan ikke fejle.

I dag kunne jeg tænke mig at undervise i en anden guddommelig egenskab – en egenskab der, når den bliver en levevis, som en naturlig følge frembringer mennesker som er lykkelige i deres forhold til andre og som har fred med sig selv og deres medmennesker – søskende som glæder sig stadig mere over hverandre, ægtepar som nærer et godt forhold til hinanden, de som er alene, af en eller anden grund, får mere ud af deres liv – ja, i overflod. Ser I – der er nogle blandt os som er fuldstændig *uselviske* – som han var det.

Et uselvisk menneske er en som bekymrer sig mere om andres lykke og velbefindende end for sine egne bekvemmeligheder eller magelighed, en som er villig til at hjælpe, uden de bliver bedt om det eller får anerkendelse for det, eller en der er villig til at hjælpe, selv dem han eller hun ikke bryder sig om. Et uselvisk menneske viser sin villighed til at ofre sin sjæl og sine personlige ønsker, behov og følelser, fremfor at stræbe efter ros og personlig anerkendelse, eller efter at tilfredsstille sine egne ønsker. Den uselviske vil aflægge alle disse meget menneskelige behov til fordel for andre. Husk hvad Frelseren sagde da han underviste sine disciple engang hvor de søgte personlig anerkendelse:

„Og Jesus kaldte dem til sig og siger til dem: ,. . . den, som vil være stor iblandt jer, skal være jeres tjener; og den som vil være den første af jer, skal være alles træl.

Thi Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange" (Mark. 10:42–45).

Der findes et andet ord der lyder næsten som det jeg lige har omtalt. Men – det er et grimt ord. Det dækker en egenskab af sataniske dimensioner. Vi vil helst ikke sige det ord, for det er ikke rart at tænke på, og vi bryder os ikke om at benytte det. Det er *selvisk*. Ordbogen forklarer at et selvisk menneske er en der „. . . udelukkende interesserer sig eller bekymrer sig for sig selv . . . som søger at behage sig selv eller at have det godt, uden særlig hensyn til andre." Jeg vil gerne tilføje at et selvisk menneske ofte bruger ord som „jeg", „mig" og „mine", fremfor „vi", „vore", „jeres" eller „deres". Sådanne mennesker er ivrige efter at være i søgelyset – efter at være centrum i livets små skuespil. Han eller hun er ikke god til at lytte eller ønsker at have monopol på samtalen. Selviskhed er den store ukendte synd. Intet selvisk menneske betragter sig selv som selvisk.

Men lad mig nu være positiv igen. Hvad kan vi gøre for at opelske eller nære denne guddommelige egenskab som kaldes uselviskhed? Må jeg foreslå at vi som et første skridt foretager en meget grundig selvvurdering. Tænk på den opførsel jeg netop talte om. Passer noget af dette ind i dit livsmønster eller til din opførsel? Var du f.eks.:

parat til at adlyde hvis du blev bedt om at opgive dit hjem i to eller tre år, til at forlade dine børn og børnebørn og rejse til en anden del af verden, til at bo et sted som var mindre bekvemmeligt end dit eget hjem, i en fremmed kultur? Mange af jer der er her i dag har gjort det uden at se jer tilbage.

I der bor alene – ville I føle jer ensomme hvis I besøgte et plejehjem efter arbejdstiden, og før I tog hjem og spiste middag?

I forældre – vil I bruge noget af jeres kostbare tid på at lytte til en søn eller datter der fortæller om hvad de unge går med af tøj, eller hvad læreren har sagt? Hvis I gør det *uden at gribe ind*, vil I måske opdage at de vil komme og tale med jer når de for *alvor* har problemer, fordi de har opdaget at I lytter.

Læg mærke til dig selv ved en middag eller i en stor gruppe. Taler du det meste af tiden? Som en del af denne selvvurdering er det vigtigt at huske at der ikke kan ske en fyldestgørende forandring med nogen af os, medmindre vi ser et behov for forandring. Det skal først være til stede.

Når vi har indset behovet for forbedring, foreslår vi nu at vi, som en del af fremgangsmåden til at opøve og nære den uselviske egenskab, begynder at udvikle en holdning til tjeneste for andres behov og velfærd. En begyndelse kan være at føle sympati for dem der behøver opbyggelse, og derefter handle med omtanke. Det kunne f. eks. være: en telefonopringning til en der bor alene – kun for at

Medlemmer fra De halvfjerds' første Kvorum, fra venstre til højre: Ældsterne Jack H. Goaslind jun., Angel Abrea, H. Burke Peterson, Victor L. Brown. Anden række fra venstre: Ældsterne Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Robert E. Wells.

Ældste Pinegar fra De halvfjerds' første Kvorum, til venstre, sammen med ældste J. Thomas Fyans fra De halvfjerds' Præsidium og søster Ardeth G. Kapp, præsidentinde i Unge Pigers hovedpræsidentskab.

drøfte dagens begivenheder. 'Eller måske en lille opmærksomhed til en ung taler de gjorde sit bedste sidste søndag.

Selv et „mange tak" til en ustyrlig dreng i nabolaget, når han *ikke* springer over hækken og ødelægger blomsterne i din have. Husk, at den som ser ud til at være mest tiltalende i deres opførsel eller udseende, er den som trænger mest til vor omsorg.

Eller kunne det måske være at standse op og tale med en som har et handicap, og som du aldrig før har prøvet at komme i forbindelse med? Udvikler vi bevidstheden om at de har de samme længsler efter kærlighed og venskab som vi selv, men sædvanligvis får meget mindre?

Det er vigtigt at bryde de lænker der kaldes „selv" som binder os. Oprigtige gerninger på *andres* vegne er tegn på uselviskhed.

Lad mig fortælle om en personlig oplevelse i min familie til dem som måske er ude af stand til at yde en hvilken som helst form for tjeneste, det være sig af fysisk, psykisk, åndeligt eller økonomisk årsag – til dem som *ikke kan* gøre hvad de oprigtigt *ønsker* at gøre for en anden.

For nogle måneder siden kørte min hustru til Provo på sit ugentlige besøg hos sin mor, som havde været syg et stykke tid.

Netop den dag havde hendes mor det usædvanlig dårligt. Hun havde ikke kræfter til at holde sit hoved oppe, eller til at åbne sine øjne. Selv om hun var fysisk begrænset var hun mentalt vågen. Og mens min hustru passede og hjalp hende med meget i dagens løb, talte de om familie og venner. Min hustru holdt sin mors hoved med den ene hånd mens hun madede hende med den anden, og alt imens kom de til at tale om en af vore døtre og hendes mand som har fem børn under syv år. Min hustru bemærkede at tre af vores datters børn netop havde skoldkopper på samme tid. Det er klart at denne lille mor havde nok at se til. Min svigermor holdt op med at spise og tænkte et øjeblik, og så lød det ganske svagt og næsten uhørligt: „Jeg synes det er synd for Robin. Jeg ville ønske at jeg kunne tage hjem og hjælpe hende." Et øjeblik efter, da min hustru havde tænkt lidt over dette ønske, sagde hun: „Ved du hvad mor. Jeg tror at ønsket i dit tilfælde er nok. Du vil selvfølgelig blive velsignet for ønsket om at hjælpe og for din uselviskhed, på samme måde som hvis du var taget hjem og havde hjulpet hende."

Da jeg fik fortalt denne hændelse mindedes jeg Kong Benjamins ord i sin sidste tale til sit folk, hvor han sagde:

„Og atter siger jeg til de fattige: I, som intet har og dog har tilstrækkeligt til at leve fra dag til dag, jeg mener alle I, som afviser betleren, fordi I intet har; jeg ville ønske, I ville sige i hjertet: Jeg giver ikke noget, fordi jeg ikke har noget, men dersom jeg havde, ville jeg give" (Mosiah 4:24).

Jeg har på fornemmelsen efter alt det der er sagt og gjort, at vi vil blive dømt efter hjertets hensigt. Men lad os være forsigtige at vi ikke opfyldes af *uretfærdiggjorte* undskyldninger. Uselviskhed er ikke naturligt for mange af os. Det er ofte lettere at sige: „Jeg kan ikke" eller „jeg er nu engang anderledes" eller „jeg har ikke tid" end det er at beskæftige sig med at gøre livet bedre og lettere for andre. Lad os huske skriftens ord:

„Da skal Kongen sige til dem ved sin højre side: ,Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.

Da skal de retfærdige svare ham og sige: ,Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke? Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder?

Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?

Og Kongen skal svare og sige til dem: ,Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dèr, har I gjort imod mig" (Matt. 25:34, 37–40).

Uselviskhed er et smukt og udtryksfuldt ord. Det er et guddommeligt udtryk for en kristen livsførelse.

Jeg bærer vidnesbyrd om Frelserens uselviskhed – om at han i sit liv, ved sit forsonende offer og sin opstandelse gjorde det muligt for alle mennesker at opstå og leve evigt, hvis de er lydige. Jeg ved at han lever. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ånden giver liv

Ældste Thomas S. Monson
De tolv apostles Kvorum.

Færdighed i Åndens sprog kan nedbryde barrierer, overvinde hindringer og røre menneskehjerter.

Jeg besøgte for nylig MTC i Provo, hvor missionærer, som er kaldet til at arbejde rundt omkring i verden, koncentrerer sig om at lære grunden i det sprog der tales der hvor de skal undervise og vidne.

Jeg har et svagt kendskab til lektierne på spansk, fransk, tysk og svensk. Men for mig, og de fleste missionærer, lyder japansk, kinesisk og finsk helt fremmed. Man må undres over den hengivenhed hvormed disse unge mænd og piger koncentrerer sig, mens de kæmper med grammatikken i det ukendte, og lærer det som er så vanskeligt.

Jeg har fået at vide at når en missionær engang imellem synes at spansk, som han skal lære, virker overvældende og er for svært, så anbringes han under frokosten ved siden af de missionærer som skal lære orientens indviklede sprog. Han lytter, og pludselig er spansk ikke så vanskeligt, og han vender ivrigt tilbage til sine studier.

Der er dog et sprog som enhver missionær kan forstå: Åndens sprog. Det kan man ikke lære udfra en lærebog, der er skrevet af højtuddannede mennesker, eller erhverve ved at læse eller lære udenad. Åndens sprog læres af den der hjertet søger at lære Gud at kende og holder hans hellige bud.

Færdighed i dette sprog kan nedbryde barrierer, overvinde hindringer og røre menneskehjerter.

Apostlen Paulus påbyder os i sit andet brev til korinterne at holde op med at være snæversynede m.h.t. lovens bogstav, og se mulighederne i et større perspektiv, som Ånden giver os det. Jeg elsker det Paulus her siger: „Bogstaven slår ihjel, men Ånden gør levende" (2 Kor. 3:6).

I farens eller prøvelsens stund bringer en sådan viden, et sådant håb, en sådan forståelse trøst til en sorgfuld sjæl og et bedrøvet hjerte. Hele budskabet i Det nye Testamente frembringer en vågnende ånd i det menneskelige hjerte. Fortvivlelsens skygger spredes af håbets stråler, sorg vendes til glæde og fornemmelsen af at drukne i livets mangfoldighed forsvinder med den sikre viden om at vor himmelske Fader tænker på enhver af os.

Frelseren gav os sikkerhed for denne sandhed da han belærte om at ikke en spurv falder til jorden uden Faderens vilje. Han slutter denne smukke tanke med: „Frygt altså ikke; I er mere værd end mange spurve" (Matt. 10:29–31).

Vi lever i en indviklet verden med mange daglige udfordringer. Der er en tendens til at føle sig udenfor – endda helt isoleret – fra ham som giver alle gode gaver. Vi er bange for at være overladt til os selv.

Men fra sygesengen og den tårevædede hovedpude hæves vi mod Himlen i hellig forvisning om dette prægtige løfte: „Jeg vil ikke slippe dig og ikke forlade dig" (Jos. 1:5).

En sådan trøst er uvurderlig på vor rejse ad dødelighedens landevej, med de mange stille veje og sving. Kun sjældent sikres vi ved strålende skilte eller advarselsråb. Åndens sprog er derimod mildt og stille, den opløfter og lindrer sjælen.

Til tider besvares vore spørgsmål og daglige bønner ved Åndens tavse tilskyndelser.

Som William Cowper skrev:

„Gud har så gådefuld en vis
at gøre under på;
han taler gennem storm og is
og går på bølgen blå

Døm Herren ej med svag forstand,
men i hans nåde hvil;
thi bag hans mørke bryn vi kan
jo se hans åsyns smil."
(*Sange*, nr. 145).

Vi iagttager. Vi venter. Vi lytter efter denne lille, stille stemme. Når den taler vil kloge mennesker adlyde. Vi vil ikke udsætte at følge Åndens tilskyndelser.

Når jeg taler om et så helligt emne vil jeg ikke henvise til hvad andre har skrevet, men anvende mit eget livs erfaringer.

Jeg vil gerne i dag fortælle jer tre eksempler, som jeg elsker, om det præsident David O. McKay kaldte „hjertets kronblade" – Åndens sprog, tilskyndelserne fra en himmelsk kilde.

For det første, inspirationen som ledsager en kaldelse.

For det andet, Guds taknemmelighed for en god levevis.

For det tredje, kundskaben om at vi ikke vandrer alene.

Enhver biskop kan vidne om de tilskyndelser som ledsager en kaldelse i kirken. Oftest synes kaldelsen ikke så meget at være til gavn for dem der skal undervises eller ledes, som for den der skal undervise eller lede.

Som biskop var jeg bekymret for alle de passive medlemmer, for dem der ikke kom, ikke virkede. Dette havde jeg i tankerne da jeg kørte nedad den gade, hvor Ben og Emily boede. De var gamle og nærmede sig deres livsaften. Alderdommens smerter gjorde at de trak sig tilbage til deres hjem og blev passive – isoleret og afvist af en fortravlet hverdag og fra andres selskab.

Jeg følte en tilskyndelse, som jeg ikke kunne tage fejl af – til at parkere og besøge Ben og Emily, selv om jeg var på vej til et møde. Solen skinnede den eftermiddag. Jeg gik hen til deres hus og bankede på døren. Emily lukkede op. Da hun genkendte mig – hendes biskop – udbrød hun: „Hele dagen har jeg ventet at telefonen skulle ringe. Den var stille. Jeg håbede at posten kom med et brev. Han kom kun med regninger. Biskop – hvor kunne du vide at det er min fødselsdag?"

Jeg svarede: „Gud ved det, Emily, for han elsker dig."

I dagligstuens fred sagde jeg til Ben og Emily: „Jeg ved ikke hvorfor jeg blev ført hjem til jer i dag, men vor himmelske Fader ved det. Lad os knæle i bøn og spørge hvorfor." Det gjorde vi og vi fik svaret.

Emily blev bedt om at synge i koret – ja, hun skulle endog synge en solo til den kommende wardskonference. Ben blev bedt om at tale til det aronske præstedømme om en særlig oplevelse, hvor han kom i sikkerhed fordi han fulgte Åndens tilskyndelser. Hun sang. Han talte. Folk glædede sig over at Ben og Emily atter var aktive. Det var sjældent de ikke kom til nadvermødet fra den dag og til de blev kaldt hjem. Ånden havde talt sit sprog. Det var hørt. Det var forstået. Hjerter blev rørt og liv reddet.

I det andet eksempel vil jeg fortælle om afløsningen af en stavspræsident i Star Valley, Wyoming – afdøde E. Francis Winters. Han havde virket trofast i 23 lange år. Skønt beskeden af natur og kår, var han stadig den faste støtte for alle i dalen. Til denne stavskonference var kirken fyldt til bristepunktet. Det var som om alle i deres stille sind takkede denne ædle leder, der så uselvisk havde skænket sit liv til gavn for andre. Da jeg stod og talte efter stavspræsidentskabet var udskiftet, blev jeg tilskyndet til at gøre noget jeg aldrig før eller siden har gjort. Jeg fortalte hvor længe Francis Winters havde præsideret i staven, og bad alle som han havde velsignet eller givet håndspålæggelse rejse sig. Så bad jeg alle som præsident Winters havde ordineret, indsat, personligt rådgivet eller velsignet rejse sig. Reaktionen var fantastisk. Hvert medlem rejste sig. Tårerne flød – tårer som bedre end ord kunne fortælle om taknemmelige hjerter. Jeg vendte mig om mod præsident og søster Winters og sagde: „Vi er i dag vidne til Åndens tilskyndelser. Denne store flok afspejler ikke alene personlige følelser, men også Guds taknemmelighed for en god levevis." Ingen som var til stede den dag vil glemme deres følelser, da de var vidne til at Ånden talte sit sprog.

Og endelig vil jeg vidne om at vi ikke vandrer alene.

Min kære ven, Stan, blev alvorligt syg og blev delvis lammet. Han havde været sund og rask, sportslig og aktiv med mange ting. Nu kunne han hverken gå eller stå. Hans kørestol blev hans hjem. Han blev behandlet af de dygtigste læger, og familie og venner bad i håb og tillid. Alligevel måtte Stan fortsat ligge i sin seng på hospitalet. Han var fortvivlet.

En sen eftermiddag svømmede jeg rundt i Deserets svømmehal – på ryggen og så op i loftet – længde efter længde. Uden en lyd, men dog tydeligt, fik jeg den tanke: „Her svømmer du rundt næsten uden at anstrenge dig, mens din ven, Stan, sygner hen i sin hospitalsseng, uden at kunne røre sig." Jeg fik en stærk tilskyndelse: „Tag ud på hospitalet og giv ham en velsignelse."

Jeg indstillede svømningen, klædte mig på og skyndte mig ud til Stan på hospitalet. Hans seng var tom. En sygeplejerske sagde at han var kørt i sin kørestol ned til svømmebassinet, før han skulle til behandling. Jeg skyndte mig derned, og der sad Stan, helt alene, ved kanten af bassinets dybe ende. Vi hilste på hinanden og vendte tilbage til hans stue, hvor han fik en præstedømmets velsignelse.

Ganske langsomt, men sikkert, fik Stan kræfterne tilbage i sine ben. Først kunne han stå vaklende på benene. Så lærte han at gå igen, skridt for skridt. I dag kan man ikke tro at Stan har været døden så nær, uden håb om bedring.

Stan taler ofte til kirkens møder og fortæller om Herrens godhed mod ham. For nogle afslører han hvilke mørke tanker han havde den eftermiddag da han sad nedtrykt i sin kørestol ved bassinets kant, og syntes han var dømt til et fortvivlende liv. Han siger at han spekulerede på et alternativ. Det ville være så let at styre den forhadte kørestol ud i bassinets dybe, stille vand. Så ville livet være forbi. Men netop i det øjeblik så han mig, sin ven. Den dag lærte Stan bogstaveligt at vi ikke vandrer alene. Jeg lærte også noget den dag: Udsæt aldrig, aldrig at følge en tilskyndelse.

Lad os på vor rejse i livet lære Åndens sprog, så vi husker og reagerer på Mesterens milde indbydelse: „Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham" (Åb. 3:20). Dette er Åndens sprog. Det han talte. Det han underviste i. Det han fulgte. Må vi hver især gøre det samme, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag eftermiddag
7. april, 1985

„Villig til at underkaste sig"

Ældste Neal A. Maxwell
De tolv apostles Kvorum

„En sjæl der underkaster sig vil blive ledet ret, udholde visse ting godt og være ivrigt engageret i at gøre andet rigtigt, samtidig med at han kan skelne."

Jeg vil ikke komme med undskyldninger fordi jeg vil forsøge at tale om noget som Paulus kaldte „Guds dybder" (1 Kor. 2:10), men kun for min manglende evne til at gå dybt nok.

Når vi betragter denne egenskab som ægte, åndelige helte og heltinder omkring os, og efterlever i et stille, men åndeligt luxusliv, får det mange af os til at famle os frem for foden af de bjerge, på hvis tinder en rigtig discipel nyder eventyret. Jeg tænker på vores tøven og tilbageholdenhed med fuldstændig at underkaste os Herren og hans hensigter med os.

Denne tilbageholdenhed kunne sammenlignes med at forlade Egypten uden at tage hele vejen til det hellige land, eller med at vente i Nauvoo på at jernbanen skulle blive bygget, eller bosætte sig permanent i Winter Quarters.

Selv om vi er i besiddelse af mange andre gode egenskaber mangler vi måske stadig denne ene. Dette var f.eks. tilfældet med den retfærdige unge mand, der knælede for Jesu fødder. Han manglede kun èn ting, og han gik sørgmodigt bort uden at underkaste sig en speciel udfordring som blev stillet ham. (Se Mark. 10:21–22 og Luk. 18:22–23). Hvad enten vi, uden at se os tilbage, skal give afkald på „meget gods" (Mark. 10:22) eller på en høj status i den verdslige synagoge (se Joh. 12:42–43), eller på stolte, men fejlagtige holdninger vi har samlet sammen i årenes løb, eller blot „straks" forlade vores garn (Mar. 1:18), så vil prøven altid komme ud på èt.

Vi må hver især ærligt ransage os selv og finde ud af hvad vi endnu mangler – i mit tilfælde drejer det sig om mere end èn ting. Åndelig underkastelse er langt mere end at lægge sig på knæ og bøje sit hoved. Desværre kan vi simpelthen ikke have „Herrens sind" (1 Kor. 2:16), eftersom vi „vandrer efter kødet" (Rom. 8:5).

Jesus opstillede dette nøgterne krav: „Hvis I ikke . . . bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget" (Matt. 18:3).

En af Jesu profeter har ærbødigt opstillet nogle betingelser for at blive en Jesu discipel -"som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader" (Mosiah 3:19).

Vi har tre andre skriftsteder som understreger disse imponerende egenskaber (se Alma 7:23; 13:28; L&P 121:41–42). De danner en forbavsende parallel, idet de skildrer en række uadskillelige karakteregenskaber med underkastelse som deres katalyserende centrum. Disse gentagne skriftsteder virker for slående til at være tilfældige.

Endvidere passer den enkle beskrivelse af denne egenskab fint til vanskeligheden ved at udvikle den. Det er så nemt at være halvhjertet, men er man det, vil det kun føre til en halv udvikling, halve velsignelser og blot en halv tilværelse, som i virkeligheden afsætter flere knopper end blomster.

Hvis man kun rent overfladisk betragter dette liv hjælper det ingen, med mindre vi fejlagtigt kun ser på det som en jordisk oplevelse, der kun går ud på at få et legeme, som når man henter et sæt tøj på renseriet. Eller hvis man kun strækker sig til lejlighedsvis at citere hvordan vi er kommet til jorden for at blive prøvet, som om en rask håndliggende armbøjning og et par dybe knæbøjninger kunne gøre det.

Helt præcist hvor meget man skal underlægge sig forholdene lader sig ikke behandle i disse korte bemærkninger. Det må være nok at sige at Gud „beskikker menneskene" visse ting, som vi må lade os nøje med (se Alma 29:4; Fil. 4:11; 1 Tim. 6:8). Mangler man èn af sine forældre eller et af sine lemmer, må man leve uden. Men et heftigt temperament og sine lyster må man styre. Vor race er fastsat, men vores gener giver os mulighed for at være en påpasselig forvalter. En sjæl der underkaster sig vil blive ledet ret, udholde visse ting godt og være ivrigt engageret i at gøre andet rigtigt, samtidig med at han kan skelne.

Det kræves især at vi er sagtmodige, hvorved vi opnår at fornemme Guds fuldkomne kærlighed til os, og at forstå hans almagt. Når vi anerkender denne uovertrufne virkelighed og forstår at Gud ønsker at vi skal nå vores fulde udvikling og opnå sand lykke, så er vi også parate til at tage ved lære af vore erfaringer. En så-

dan sagtmodighed kræver ægte intellektuel ærlighed, som man kommer i besiddelse af gennem de belærende erfaringer man gør sig og ved at lytte til Helligånden, når den taler til os fra erindringens talerstol.

Når Herren taler til den sagtmodige og ydmyge kræves der ikke så mange lydsvingninger, men til gengæld vil modtageren opleve flere nuancer. Den der ligesom Moses, er meget sagtmodig (se 4 Mos. 12:3), kan endog få noget at vide som de „aldrig før havde troet" (Moses 1:10). Men det er kun den sagtmodige der kan få noget at se i så stor udstrækning – ikke dem der, som Esajas skrev „er klog i egne tanker" (Es. 5:21; se også 2 Ne. 9:29 og 15:21).

Ifølge Guds plan ligestilles og forbindes vi med det største som eksisterer i universet – mens synden vil gøre os tomme, isolere og adskille os, og overlade os til selviskhedens ensomme celle. Og sidenhen til de ensommes flok i helvede.

Åndelig underkastelse betyder derimod socialt samvær og fællesskab, når hjerte og sind bliver etableret. Så vil vi bruge langt mindre tid på at træffe beslutninger og meget mere til at tjene andre. På den anden side, jo mere vi tøver jo mindre inspiration får vi.

Tegnet på at vi er nået det sidste trin i vor åndelige udvikling er at vort hjerte er vendt mod Gud. Først da vil vi begynde at blive rigtig nyttige for Gud! Hvordan kan vi i oprigtighed bede om at måtte være et redskab i Guds hånd, hvis redskabet forsøger at give instruktionerne?

Når vi for alvor begynder at holde det første bud – om at elske Gud „med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind" (L&P 59:5; se også Matt. 22:37) – så vil det indebære at vi fuldstændig hengiver os, ved at skænke vor tid, vore talenter og vore midler.

Somme tider skyldes vor tilbageholdenhed at vi mangler tro eller er for engagerede i det verdslige. Til andre tider er vi forståeligt nok ængstelige, og det svækker vort ønske om at være sagtmodige, fordi vi har på fornemmelsen hvad en yderligere længsel efter dette kan medføre.

Vi er nødt til at frigøre os fra vort gamle jeg – det provinsielle, tvungne og fra at beklage os – og blive modtagelige for at Herren kan forme os. Det gamle jeg bevæger sig dog ikke så hurtigt eller med glæde. Men alligevel vil det være frigørende at underkaste sig Gud.

Hvordan kan vi for alvor anerkende Gud som vor Fader og alligevel afslå hans vejledning? Især i betragtning af den kendsgerning at Herren endog revser dem han elsker (se Heb. 12:6; L&P 136:31; Mosiah 23:21; Åb. 3:19).

Da Saul blev udvalgt var han „statelig og smuk, ingen blandt israelitterne var smukkere end han" (1 Sam. 9:2). Senere fordybede han sig i sin egoisme og pralede af sin magt. Samuel mindes engang hvor Saul „ikke regnede sig selv for noget" (1 Sam. 15:17). I modsætning hertil vil ægte underkastelse udvikle sjælen meget – men *uden* hykleri og skyldfølelse (se L&P 121:42).

Ved at underkaste sig vil man også kunne kontrollere sin tendens til at kræve yderligere forklaringer af Herren, således som den forvirrede, men alligevel trofaste, Nephi forstod det: „Jeg ved, at (Gud) elsker sine børn, men jeg fatter ikke alle tings betydning" (1 Ne. 11:17).

Det samme gjorde en forundret men

Et børnekor fra Jordan regionen i Utah danner en ungdommelig baggrund for Det øverste Præsidentskab og De tolvs Råd.

underdanig Maria: „Se, jeg er Herrens tjenerinde; mig ske efter dit ord!" (Luk. 1:38).

Ligesom evnen til at stille sig tilfreds er et tegn på virkelig modenhed, således er villighed til at vente på en tilfredsstillende forklaring et tegn på virkelig tro og tillid, som kommer med tiden.

Hvis vi er trofaste vil vi til sidst erkende at vi er i Herrens hånd og bør overgive os Herren på hans betingelser – ikke på vore. Det er total underkastelse uden forhandling; det er at hengive sig uden forbehold.

Mon Enok betænkte sig da Herren kaldte ham? Havde han det, ville han stadig have været et godt menneske, som tjente Herren på deltid og boede i en by, som måtte kaldes slum i sammenligning med Enoks herlige stad. Enok ville heller ikke kunne deltage i det strålende gensyn som vi endnu venter på (se Moses 7:63).

Hvis nu ikke Peter „straks" havde forladt sit garn (Mar. 1:18), var han måske blevet en højt respekteret formand for fiskernes lokale sammenslutning i Galilæa. Men han ville ikke have været med på forklarelsens bjerg sammen med Jesus, Moses og Elias og hørt Guds røst (se Matt. 17:4).

Vi har tre helt specielle ord – *men hvis ikke* – som blev udtalt af tre underdanige unge mænd, som blev kastet i en gloende ovn, men de vidste at „vor Gud . . . (kan) fri os af den gloende ovn . . . *men hvis ikke*, så må du vide, o konge, at din gud dyrker vi dog ikke" (Dan. 3:17–18. Fremhævelse tilføjet).

Desuden bør vore bønner indeholde tre andre særlige ord: „Og hvad I beder Faderen om i mit navn, *som er ret*, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer" (3 Ne. 18:20. Fremhævelse tilføjet).

Kun ved at hengive os til Gud kan vi begynde at se hans vilje med os. Og hvis vi har ægte tillid til Gud, hvorfor så ikke hengive sig til hans kærlige almagt? Han kender trods alt både os og vore muligheder langt bedre end vi selv.

„Ikke desmindre fastede og bad de ofte og blev stærkere og stærkere i deres ydmyghed (og i troen på Kristus) . . . ja, så deres hjerter . . .(hengav sig til Gud)" (Hel. 3:35).

Man kan på den anden side også være for travlt optaget af sine egne meninger: „De forstår nemlig ikke retfærdigheden fra Gud, men søger at opstille deres egen retfærdighed og har derfor ikke bøjet sig under retfærdigheden fra Gud" (Rom. 10:3).

I modsætning hertil har vi Jesu tydelige påbud: „Søg derfor ikke det verdslige, men søg først at opbygge Guds rige og

etablere hans retfærdighed" (Joseph Smiths inspirerede oversættelse, Matt. 6:38).

Skønt mange begivenheder kræver underkastelse, så behøver vor udvikling ikke foregå så dramatisk eller være forbundet med en enkelt episode. Det kan ske i et almindeligt tempo i det daglige. Hvis vi er sagtmodige vil vi kunne opnå en god og nødvendig indsigt ved tilrettevisninger. En ny kaldelse kan betyde at vi må forlade den daglige, behagelige rutine, i kraft af en kompetence som vi allerede har erhvervet os. Vi vil måske blive berøvet den vante luxus, for at slippe fri af materialismens onde. Vi vil måske føle os ydmyget når vi skal aflægge vor stolthed.

Tilslibningen fortsætter, og det er andet og mere end kosmetik.

Umiddelbart synes vi måske at det er så vigtigt for os at dække vort inderste jeg. Vil det vi gør blive betragtet med foragt eller som tegn på en vis stil? Hvad vil vi beskæftige os mest med – at surmule eller meditere?

Mens de fleste af vore lidelser er selvforskyldte, så får vi nogle, fordi Gud tillader det. Den nøgne virkelighed kræver dyb underkastelse, specielt når Gud ikke tager den bitre kalk fra os. I så fald kan vi måske i visse øjeblikke være undskyldt, når vi bliver mindet om, at vi før vor jordiske tilværelse råbte af glæde, da vi fik livets plan forelagt (se Job 38:7), og vi spekulerer på hvad det var vi råbte af glæde over.

For de trofaste er det, som i den sidste ende tæller, en forståelse for „tingene, som de virkelig er" (Jak. Bog. 4:13), som f.eks. den sikre erkendelse af at vi er i Herrens hånd! Men, brødre og søstre, vi har i virkeligheden aldrig befundet os an-

dre steder! Denne fortrinlige indstilling udviser vor kære og underdanige bror, Bruce R. McConkie.

„Ved I ikke, at I er i Guds hånd?" (Morm. 5:23). Det er „alt kød" (L&P 101:16; Moses 6:32) samt „himlen og jorden" (L&P 67:2)! Måske bliver vi først fuldstændig klar over at vi er i Guds hånd når vi tænker nærmere over naglegabene i vor underdanige Frelser. (Se 3 Ne. 11:14–15).

Nogle vil spørge hvad det er for sår, fordi de føler sig fremmede overfor det. (Se L&P 45:51–52). Det er dem der „ikke vil se til Herrens gerning, og de har ikke syn for hans hænders værk" (2 Ne. 15:12).

Jo mere vi studerer, beder og mediterer over den ærefrygtindgydende forsoning, jo villigere bliver vi til at erkende at vi er i hans og Faderens hænder. Lad os derfor tænke nærmere over dette.

Da den ufattelige byrde begyndte at tynge Kristus, blev hans tålmodige og klare forståelse bekræftet, og han vidste hvad han nu skulle gøre. Da Jesu lidelser begyndte erklærede han: „Nu er min sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time!"

Og hvad enten det nu var noget han åndeligt sagde til sig, selv eller det var en underretning til hans ledsagere, så bemærkede han: „dog, derfor er jeg kommen til denne time" (Joh. 12:27).

Senere blev den lidende Jesus „grebet af forfærdelse" – eller som det siges på græsk af „forbavselse".

Forestil jer Jehova, Skaberen af denne og andre verdener, blive forfærdet eller forbavset! Jesus vidste fuldstændig hvad han skulle gøre, men han havde ingen erfaring med det. Han havde aldrig personligt oplevet en forsoning før og kendte ikke den nøjagtige proces. Da lidelserne var på sit højeste, var det derfor meget, meget værre end han med sin uendelige intellektuelle viden nogen sinde havde forestillet sig. Det er derfor ikke noget under, at en engel viste sig for at styrke ham (se Luk. 22:43).

Den samlede vægt af alle jordiske synder – fortidige, nutidige og fremtidige – tyngede denne fuldkomne, syndfri og følsomme sjæl. Alle vore ufuldkommenheder og sygdomme blev på en eller anden måde også påført regnskabet under forsoningen. (Se Al. 7:11–12; Es. 53:3–5; Matt. 8:17). Jesus nøjedes ikke med at bønfalde sin Fader om at lade denne kalk og time gå ham forbi, man han gjorde det også helt relevant. „Og han sagde: ‚Abba Fader! alt er muligt for dig; tag denne kalk fra mig.'" (Mar. 14:35–36).

Var det ikke Jesus, Jehova, der sagde til Abraham: „Skulle noget være umuligt for Herren?" (1 Mos. 18:14)? Og var det ikke Herrens engel der sagde til den undrende Maria: „Thi for Gud er ingenting umuligt"? (Luk. 1:37; se også Mark. 10:27; Luk. 18:27).

Jesu anmodning var ikke komediespil!

Søgte han i sin yderste nød en redningsplanke for at blive reddet ud af tågen? Jeg ved det ikke. Hans lidelser blev *enormt* forstærkede ved det *uendelige* – og det fremkaldte hans inderlige råb på korset – det var da han følte sig forladt (se Matt. 27:46).

Og på den måde forholdt selv Jesus sig underdanig, som han havde gjort det i Getsemane: „Dog ikke som jeg vil, men som du vil" (Matt. 26:39).

Jesus blev den fuldkomne hyrde ved at påtage sig vore synder, ufuldkommenheder og sygdomme, og tilvejebringe forsoningen (se Alma 7:11–12). Således bliver Paulus' ord specielt relevante for os: „Hvem vil kunne skille os fra Kristi kærlighed? Trængsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nøgenhed eller fare eller sværd?" (Rom. 8:35).

Vi er så sandelig i hans hånd og hvilken hellig hånd?

Den forunderlige og strålende forsoning er en central handling i hele menneskehedens historie. Det blev vendepunktet for alt hvad der i den sidste ende betyder noget. Men vendepunktet var Jesu åndelige underkastelse!

Må vi nu i vor tid og vort vendepunkt være „villige til at underkaste" os (Mos. 3:19), beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Hold jeres lys op"

Ældste J. Richard Clarke
De halvfjerds' første Kvorum

„Vi ofrer alle vort daglige liv for det vi mener er vigtigst. Dem vi omgås vurderer os i tavshed – de bedømmer vore værdier og vore karakteregenskaber"

Søskende, det har været en vidunderlig uge. Vi har fået så megen åndelig føde, og jeg beder til at jeg må kunne fortælle jer noget passende.

Men først vil jeg lige give udtryk for min kærlighed til og min påskønnelse for biskop Brown og biskop Peterson, som jeg har arbejdet sammen med i Det præsiderende Biskopråd i otte et halvt dejlige år. Det gælder også halvfjerdserne og De Tolv samt Det øverste Præsidentskab, som har været til stor støtte og opmuntring. Jeg vil også gerne takke alle de dejlige brødre og søstre som arbejder bag scenen her i kirkens hovedsæde og over hele verden, med at være til tjeneste for at værket kan have fremgang.

Det er forunderligt at arbejde i Herrens tjeneste, og nu også at være kaldet til at vidne for vor Herre og Frelser, samt at få mulighed for at komme tilbage til et land, som jeg holder mere af end jeg kan give udtryk for. Det er bare så følelsesladet at det næsten er for meget på èn gang. Jeg beder derfor til at jeg må kunne leve op til hvad der forventes af mig i denne vidunderlige kaldelse.

I Den kostelige Perle kan vi læse om hvordan Herren fik bragt Abraham bort fra afgudsdyrkerne. Herren præsenterede sig som Jehova og sagde: „(Abraham) jeg vil lede dig ved min hånd, og jeg vil . . . (pålægge) dig mit navn, selve din faders præstedømme, og min kraft skal være over dig . . .

(og) gennem din gerning skal mit navn blive kendt på jorden for evigt, thi jeg er din Gud" (Abr. 1:18–19).

Denne velsignelse gjaldt også Abrahams efterkommere, som ville „bære denne gerning og dette præstedømme til alle nationer" (Abr. 2:9). Abrahams pagts børn skulle karakteriseres ved deres hellige forpligtelse til at forkynde den sande og levende Gud for verden. De skulle ikke alene være troende og dyrke Gud, men være hans vidner, og modigt vidne om ham blandt ikke troende.

Gud har endnu engang talt fra Himlene og gengivet evangeliet i dets fylde, gennem sin udvalgte profet. Vi er blevet Abrahams pagts børn, en ny generation som skal bære vidnesbyrd om at Gud lever og at Jesus er Kristus. Vi skal være et rent folk, et helligt folk, et folk der fuldstændig har forpligtet os til nidkært at forkynde evangeliet i ord og gerning. Det er et ærefrygtindgydende ansvar.

I Mormons Bog siges det at for at blive kaldet hans folk skal vi være „villige til at . . . stå som Guds vidner til alle tider . . . ja til døden" (Mosiah 18:8–9). Det er i hverdagen at vi individuelle kirkemedlemmer, ved vort eksempel bærer vidnesbyrd, og vore vidnesbyrd vil til stadighed blive udsat for en nøjere undersøgelse.

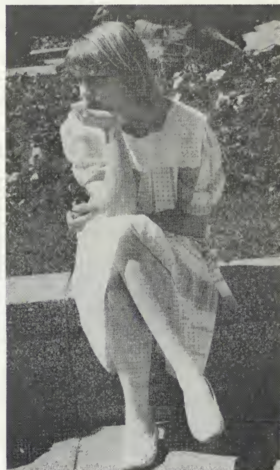
Lad mit fortælle jer en personlig oplevelse, for at illustrere hvor ydmyg det kan gøre en. Jeg har været ansat i et meget stort firma i næsten 25 år. Gennem årene udviklede jeg et personligt venskab med en god forretningsforbindelse i Texas. Vi havde næsten en sideløbende karriere. For et par år siden overrakte han mig en usædvanlig gave, som jeg til enhver tid vil glæde mig over. Det var et stort våbenskjold i bronce. Han sagde: „Jeg har gennem mange år lagt mærke til dig, og nu har jeg fremstillet et originalt våbenskjold til dig, med symboler som jeg tror skildrer fire ting, som jeg mener du betragter som de største værdier, og som du har forpligtet dig overfor – nemlig din kirke, din familie, dit arbejde og din stræben efter personlig udvikling."

Jeg blev naturligvis overrasket, dybt imponeret og smigret. Efterhånden som betydningen af denne gave virkelig gik om for mig, gjorde det et dybt indtryk på mig at et menneske stille og roligt i den grad havde lagt mærke til hvad jeg gjorde, hvilke holdninger jeg havde og hvad jeg værdsatte mest. Jeg indså da hvilket uhyre ansvar vi hver især har for nøjagtigt at afspejle de principper vi har forpligtet os overfor, og hvordan vi prioriterer dem. Det var nærmest som en mindre forsmag på dommens dag!

Jeg kom til at tænke på skriftstedet i Johannes' Åbenbaring, hvor Johannes så bøger blive åbnet „og de døde blev dømt ud fra det, der stod skrevet i bøgerne" (Åb. 20:12). Det var en højtidelig oplevelse.

Vi ofrer alle vort daglige liv for det vi mener er vigtigst. Dem vi omgås vurderer os i tavshed – de bedømmer vore værdier og vore karakteregenskaber. Ville vi ændre noget i vor daglige adfærd, hvis vi vidste at èn var i færd med at skrive en anerkendelse, som skulle offentliggøres?

Lad os antage at du, som familiens overhoved, blev ringet op af din stavspræsident, som sagde: „Vores lokale avis har for tiden nogle artikler om kirken. De har spurgt om en af deres journalister

kunne flytte ind hos et medlem en uges tid, så de ved selvsyn kunne opleve hvordan en mormonfamilie lever. Vi har udvalgt jer til at repræsentere kirken her i vores stav."

Du svarer: „Det ville være en glæde for os, præsident." Du har syv børn i alderen fra 2 måneder til en 19-årig søn, der går og venter på sin missionærkaldelse. Der er ikke megen tid til at give huset en ekstra omgang – det er bare en typisk uge for familien.

Dette skete faktisk for Max og Nettie Ann Nelson i Boise, Idaho, i 1983. Hvor var jeg stolt af den dejlige familie, da jeg læste den artikel der kom ud af det. De havde virkelig givet journalisten et godt indtryk. I tænker sikkert det samme som jeg gjorde: „Hvis vores familie var blevet valgt, ville vi så have været parat?"
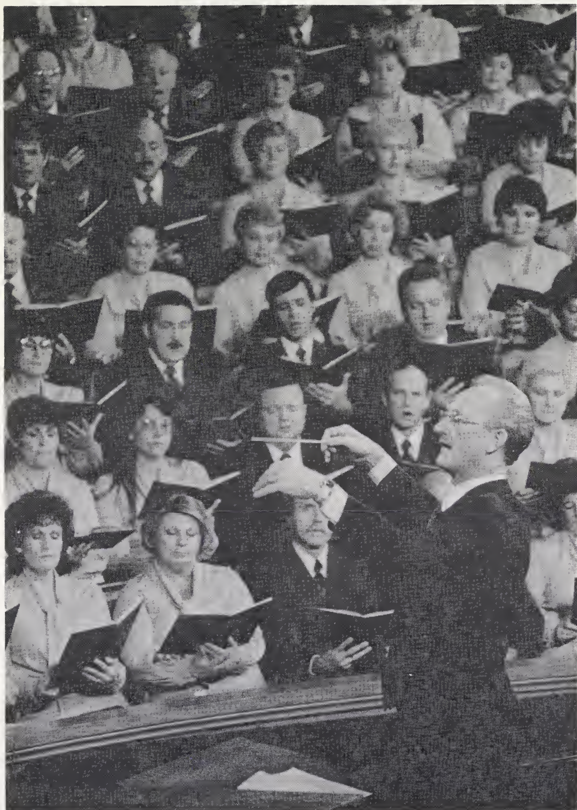
Jesus sagde til nephiterne: „Hold jeres lys op, så det kan skinne for verden. Se, jeg er lyset, som I skal holde frem" (3 Ne. 18:24).

Peter har i et lignende råd sagt: „I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys . . .

hold jer fra de kødelige lyster, som fører krig imod sjælen,

og lad jeres færd blandt hedningerne være god, så de – på grund af de gode gerninger, de får at se – på deres besøgelsesdag kan prise Gud" (1 Pet. 2:9, 11–12).

Herren befalede først israelitterne og derpå nephiterne: „Du må ikke sige falsk vidnesbyrd imod din næste!" (Se 2 Mos. 20:16 og Mos. 13:23). Er vi ikke falske vidner, hvis vi ikke er trofaste overfor evangelieprincipper som vi håndhæver uden at efterleve dem?

Donald Ripplinger dirigerer tabernakelkoret til et konferencemøde.

De medlemmer som springer over hvor gærdet er lavest skader kirkens ry meget, eftersom de står med det ene ben i riget og det andet i det åndelige Babylon. De der på den måde indgår kompromis'er med deres principper vil gerne spille på begge hold samtidig – Gud og Satans – som om de ville sige: „Jeg venter og ser hvem der vinder, før jeg tilslutter mig noget hold."

Der er medlemmer som ikke er interesseret i hvordan de virker, de ræsonnerer som så, at de ved hvem de selv er indvendigt. Disse mennesker vil uundgåeligt blive dømt som medskyldige. Før vi kan dømmes retfærdigt må vi holde os fra alt hvad der ser forkert ud. Vi gør vel i at huske de ord som præsident McKay citeres for: „Hvad du end gør, gør din del godt" (*Cherished Experiences*, samlet af Claire Middlemiss, s. 174–75. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1955).

Vi afslører vores karakterstyrke når vi er under pres. Lad mig illustrere det. For et par år siden gav ældste Gordon B. Hinckley denne inspirerende beretning:

„Jeg har talt med en ung mand der netop er vendt hjem fra krigen. Han havde også været med i junglepatruljen og hans hjerte havde banket af rædsel. Men han måtte modstræbende indrømme at det han frygtede mest var at blive latterliggjort.

Soldaterne i hans kompagni lo ad ham, de drillede ham og gav ham øgenavne, og det bekymrede ham. De fortalte ham om alt det de svælgede i. Engang hvor det gik rigtig hårdt til, sagde han stille og roligt til dem: ,Hør her, jeg ved godt I synes at jeg er underlig. Men jeg betragter mig ikke som bedre end jer . . . I har bare haft en anden barndom. Jeg er vokset op i et religiøst hjem og i en religiøs by. Jeg gik i kirke om søndagen. Vi bad sammen i vores familie. Jeg lærte at holde mig fra disse ting. Sagen er blot, at jeg tror noget andet end I gør. For mig er det et spørgsmål om religion, det er på en måde respekt for mine forældre. I kunne i fællesskab udøve tvang overfor mig, stille mig i kompromitterende situationer, men det ville ikke ændre mig, og I ville ikke føle jer godt tilpas bagefter.'

De vendte sig lige så stille om, en efter en, og gik. Men i løbet af de næste par dage kom de hver især og gav ham en undskyldning. Og det var hans eksempel der gav de andre styrke til at ændre livsførelse. Han underviste to af dem i evangeliet og bragte dem ind i kirken." (*Church News*, 29. apr. 1972, s. 14).

Vi kirkemedlemmer nyder alle godt af det, når èn af os er agtværdig og retfær-

dig. For nogle år siden holdt jeg en tale til et forretningsmøde. Da jeg var færdig kom en pæn herre hen til mig og spurgte: „Er du mormon?" Jeg svarede ja. Så sagde han: „Jeg kommer sammen med John Russon, han er medlem af din kirke. Han er den bedste til at efterleve sin religion, jeg har haft fornøjelsen af at kende." For ham, og jeg er sikker på også for utallige andre, er bror Russon, som nu er præsident for St. George templet, et pålideligt vidne.

Noget af det vi har mest brug for er trofaste vidner blandt vore unge. Unge mennesker har brug for forbilleder i deres egen generation. Vi er taknemmelige fordi vi har en enorm hær af sidste dages hellige Helaman-sønner og -døtre, udsøgte hverdagskæmpere, der ikke skammer sig over Jesu Kristi evangelium. De vender tværtimod deres forpligtelse overfor Herren til en fordel. Lad mig fortælle jer om èn af dem.

Steve Hawes er præsident for eleverne i New Canaan High School i Connecticut. Af skolens 2300 elever er der kun 24 sidste dages hellige. Steve blev enstemmigt valgt. Det er imponerende. Men hvad der er endnu mere imponerende er Steves moralske mod – hans forpligtelse til at efterleve evangeliets principper.

Familien Hawes boede en tid i Tampa i Florida. Steve spillede fodbold og basketball på skolens juniorhold. Da hans familie pakkede inden flytningen til Connecticut, fortalte træneren Steves far hvor meget han påskønnede og beundrede Steve, ikke kun fordi han var dygtig til sport, men på grund af hans dybe religiøse overbevisning.

„Han prædiker ikke for nogen. Han efterlever bare stille og roligt sin religion i hverdagen," sagde træneren. „Jeg husker engang da en gruppe af os stod forsamlet i et omklædningsrum, og en af drengene trak et ‚Play-boy' op af lommen. Han slog op i det og kom med nogle sjofle bemærkninger.

Jeg lagde mærke til at Steve gik sin vej, så jeg fulgte efter ham og spurgte ham om der var noget i vejen. Han svarede: ‚Jeg har det fint, træner, men det dèr er bare ikke mig.'"

Træneren sagde: „Steve gjorde os til bedre mennesker. Lige da han kom, bandede de fleste af drengene. Men efterhånden gjorde de det ikke når Steve var i nærheden, og da der var gået et stykke tid holdt de så godt som allesammen op med at bande." Da jeg hørte denne hyldest kom jeg til at tænke på Paulus' råd til Timoteus: „Vær et forbillede for de troende i tale, i færd, i kærlighed, i troskab, i renhed" (1 Tim. 4:12).

„Mine vidner er I," sagde Herren gennem Esajas (Es. 43:10).

Lad os holde hovedet oprejst, søskende, og ikke skamme os over at påtage os Kristi navn. Må Gud velsigne os som kirke og hver især, at det vidnesbyrd vi bærer som hans vidner, må være sandt og klart og fuldstændig pålideligt, det beder jeg ydmygt om i Herrens, Jesu Kristi navn. Amen. □

Ører der hører

Biskop Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd

„Hvis I og jeg vil studere skrifterne, bede og åbne vore hjerter, så vil vi høre Guds røst gennem de mennesker som han har sendt for at undervise og vejlede os"

Fredag morgen kaldte præsident Hinckley mig til at være rådgiver til biskop Hales i Det præsiderende Biskopråd. Jeg er taknemmelig for denne kaldelse og fordi jeg ved at det er Frelseren der udsteder disse kaldelser gennem sin kirkes tjenere. Jeg er også taknemmelig for jeres støttende stemmer, som I sikkert kun har givet i jeres overbevisning om, at det er Gud som har foretaget denne kaldelse.

Under møderne i går blev jeg dobbelt overvældet over generalautoriteternes reaktion. For det første udtrykte de deres kærlighed og tillid til mig, hvilket jeg er dybt taknemmelig for. Og for det andet fornemmede jeg den samme kærlighed hos biskopperne Brown, Peterson og Clarke, som desuden også nærmest gav udtryk for deres omsorg. Jeg er klar over at de ved hvad der ligger foran mig, og jeg kunne mærke de må havde kendt noget til den stigende nervøsitet i mit hjerte over den overvældende opgave der venter mig. Efterhånden som denne følelse tog til begyndte jeg at tænke mere på mig selv. Men så kom jeg i tanke om at jeg indenfor de sidste par uger har haft besøg af en diakon, som bekendtgjorde at han var den nye kvorumssekretær, en lærer var kaldet til at være præsident for sit kvorum, en mor var kaldet som rådgiver i hjælpeforeningen og en 19–årig ung mand var kaldet til at rejse til en fremmed by for at arbejde sammen med en ny kammerat. For alle dem, og også for jer hver især, kan det ske at frygten for at gøre noget forkert stikker hovedet frem, som det skete for mig.

Der skete noget for mig i går eftermiddags, som jeg opdagede var en stor hjælp for mig, og det kan måske også hjælpe jer. Siden det øjeblik er min nervøsitet forsvundet. Det var da biskop Hales talte til konferencen. Han nævnte at vi har kendt hinanden fra drenge, og da han sagde det skød et minde frem i min erindring. Det var af en balsal på et hotel i New Brunswick, New Jersey. Biskop Hales var der sikkert ikke, eftersom han boede i, hvad vi betragtede som en veletableret stav i New York. Vi boede i New Jersey distrikt – et enkelt distrikt, som dækkede hele staten. Princeton gren mødtes i mine forældres dagligstue. Min far var grenspræsident. Min mor var pianist og sang i koret (hvilket I nok kan tænke jer må have været vanskeligt). Der var ingen andre børnefamilier i grenen, så min bror Ted var den eneste som havde det aronske præstedømme, og min bror Harden og jeg var de eneste i primary og juniorsøndagsskolen. Forsamlingen bestod af unge studenter som tilfældigt var til stede – som nu Jim Fletcher og Neil Zundle, og et par nyomvendte – men ingen af dem var gift med medlemmer.

Der var ingen kirkebygning, ingen sportshal og intet stavscenter, så vi måtte afsted til hotellets balsal når vi havde distriktskonference. Jeg sad på en klapstol bag i salen ved siden af min mor. Jeg kan ikke have været så gammel, for jeg kan huske at jeg stak benene ud under stolens ryglæn, og sad omvendt på stolen. Men jeg kan huske at jeg hørte noget – en mand der talte fra talerstolen. Jeg vendte mig om og kiggede. Jeg mindes stadig at taleren stod på en talerstol der var stillet op på en træforhøjning. Der var et højt vindue bag ham. Han var besøgende præstedømmemedlem. Jeg ved ikke hvem han var, kun at han var høj og skaldet, og han forekom mig meget gammel.

Han har sikkert talt om Frelseren eller profeten Joseph, eller dem begge, for det er det eneste jeg kan huske jeg hørte dengang. Men da han talte, vidste jeg at det han sagde kom fra Gud og at det var sandt. Det brændte i mit hjerte. Det var før nogle af de lærde havde fortalt mig, hvor svært det er at vide noget bestemt. Jeg vidste blot helt bestemt at det var sandt – jeg vidste det. Og da jeg lyttede til biskop Hales i går, så vidste jeg at det han sagde kom fra Gud og at det var sandt – og i samme øjeblik forsvandt min nervøsitet.

I kan få den samme tillid – ikke af jer selv, men fra Gud. Han lever og han henvender sig til sine børn. Dette er Jesu Kristi kirke, og han leder den. I behøver ikke føle jer overvældet af nogen opgave i kirken, hvis I har denne viden og lytter til Mesterens stemme.

Nu kan jeg høre de unge diakoner sige: „Nå ja, det er sikkert udmærket for dig, men du kan da ikke mene at det kan hjælpe mig i min stilling i diakonernes kvorum." Jo det kan. Mellem den tid hvor jeg var højrådsmedlem og medlem af søndagsskolens hovedbestyrelse var jeg vejleder for et diakonkvorum. Det var en dreng, præsidenten, der præsiderede over mødet, mens jeg gav lektierne udfra skrifterne og lektiehæftet. Jeg holdt mig meget tæt til lektierne.

Jeg kan huske at en af drengene i kvorummet måtte forsømme et par møder, så han sendte sin bror til klassen med en båndoptager. Hans bror optog vort møde og tog det hele med hjem. Det skete mere end èn gang. Når diakonen så kom igen, spurgte jeg ham hvorfor han havde gjort det. Jeg kan ikke lige huske hvad han svarede, men jeg kan huske at det var tydeligt at han vidste det samme som jeg. Gud forsøgte at tale til dette diakonernes kvorum. Drengen var ikke ivrig efter at høre hvad jeg havde sagt, han forsøgte at lytte til Gud. Han vidste hvor han skulle lytte for at få noget at høre.

Han havde oplæst skriftstederne for os i klassen og jeg vidste at han kendte dem og elskede dem. Og selv om jeg ikke var særlig god til at undervise, så kunne han høre det som han havde brug for, ved Helligåndens kraft og fordi han kendte Mesterens stemme fra skrifterne. Erindringen om den sorte båndoptager med båndet der snurrede rundt, vil altid minde mig om det skriftsted hvor der står: „Den, som har øren, han høre!" (Matt. 11:15).

Jeg talte til hans begravelse for kun et par år siden. Han levede omtrent lige så mange år som profeten Joseph havde levet da han så Gud Faderen og Jesus Kristus i lunden. Min diakon havde ikke haft noget syn, men han havde hørt Guds røst gennem Guds tjenere i diakonernes kvorum. Han ønskede at høre, han vidste hvordan man gør det og han havde tro på at han kunne. Han vidste, ligesom den unge profet Joseph, at Himlen var åben.

I og jeg kan have tillid til dette. Hvis vi vil studere skrifterne, bede, og stille vore hjerter ind på Guds røst, så vil vi høre den, gennem de mennesker som han har sendt for at undervise og vejlede os. Jeg hørte den i går da jeg lyttede til biskop Hales, og jeg hørte den i aftes til præstedømmemødet, da jeg lyttede til båndoptagelsen med præsident Kimballs, en Guds profets stemme. I og jeg kan roligt have tillid til den garanti kirken giver for dette. Uanset hvor stort riget vokser (og det vil komme til at opfylde hele jorden), så behøver I aldrig føle jer fortabt eller glemt, og I behøver heller ikke at føle jer overvældet. Gud vil kalde mennesker til at drage omsorg for jer og undervise jer. Og hvis I lytter og hører Guds røst, så vil riget rulle fremad til det når dets bestemmelse og er parat til Mesterens komme.

Ingen af os kan på nuværende tidspunkt se alle de teknologiske undere, organisationer og bygninger Gud vil skænke os, men du og kun du vil altid, når du lytter til Guds røst gennem din lærer og leder, være det centrale.

Jeg er taknemmelig fordi jeg har fået ører så jeg kan høre. En af mine oldeforældre, John Bennion, red på sin hest eller vandrede fra den ene side af Jordan til dette sted, for at høre sit navn nævnt blandt dem der skulle på mission – han skulle til Dixie. Der står ikke meget i hans dagbog, andet end at han den næste dag gjorde sig parat til at tage afsted, og han tog afsted. Han skulle være fårehyrde. I hans dagbog står der at han en aften mødtes med Erastus Snow. Han skrev at der også var en anden mand i værelset – han hed Henry Eyring. Og et sted i St. George var biskop Miles Romney en aften til stede. De talte om får. Og nu må I ikke tro at det var noget verdsligt. Ikke for disse mænd, for de vidste at de var Guds får, og de vidste at de var Guds folk. Og de vidste hvordan man lytter, og de vidste hvordan man retter sig efter det man hører.

John Bennion tog på mission igen, næste gang til Wales og rejste tilbage igen til denne dal. Henry Eyring tog til Colonia Juarez ligesom Miles Romney. Og de efterlader mig en tradition jeg værdsætter dybt. De var kirkens livgarde, kirkens soldater, og mine oldeforældre. I deres optegnelser kan vi ikke se hvilke stillinger de sad i, kun de instruktioner de hørte, de vidste at de kom fra Gud, og de blev fulgt. Jeg er taknemmelig fordi mine forældre har videregivet mig denne arv uformindsket. Jeg er taknemmelig for min hustru, som mere end èn gang har hørt, når jeg ikke gjorde det, og mildt har sagt: „Vil du bede for sagen?" Hvis mine sønner og døtre vil lytte til hende, og gennem hende høre hvad Gud har til hensigt med dem, så kan vi lade arven gå videre.

Gud lever, Jesus er Kristus og Joseph Smith så virkelig Gud og hans Søn, og han modtog alle præstedømmets nøgler. Og præsident Kimball har dem i vore dage. Jeg beder til at vi alle må have ører og høre, så han kan vejlede os. Jeg beder til at jeg må tjene jer og ham, i Herrens, Jesu Kristi navn. Amen. □

Tillid til Herren

Biskop Glenn L. Pace
Andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd

„Jeg har tillid til at Herren gør enhver mand og kvinde egnet til den stilling han giver ham eller hende"

Præsident Kimball, vi elsker dig. Før jeg går i gang med min tale, vil jeg gerne undskylde overfor jer i forsamlingen og jer rundt omkring i verden, som lytter til dette gennem en tolk. I det sidste år har jeg haft det privilegium at rejse vidt omkring i jeres lande, og jeg nærer stor kærlighed og respekt for jer. Jeg undskylder at jeg ikke kan tale jeres sprog. Må Herren velsigne os, nu hvor jeg skal tale, at I må høre det jeg siger lige så personligt som om jeg talte til jer på jeres sprog. Måske vil dagen komme hvor vi hellige i Wasatch Front kommer til at have høretelefoner på, for at forstå hvad der foregår.

Jeg håber at jeg kan lade jer forstå med hvilken ydmyghed jeg går til min kaldelse. Jeg er blot for nylig blevet afløst som andenrådgiver. Hvad siger man når man den ene dag er andenrådgiver i Bountifuls 13. wards biskopråd og den næste jeres andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd? Til regionalrepræsentanternes seminar i fredags mindedes ældste Russell M. Nelson at han sidste år sad i regionalrepræsentanternes seminar intetanende og behageligt bagest i salen. Senere samme dag var han til et interview som vendte op og ned på hans tilværelse.

Jeg var nok til regionalrepræsentanternes seminar i fredags, men min billet var ikke stemplet „regionalrepræsentant". Den var stemplet „inviteret gæst". Klokken 4 samme eftermiddag modtog jeg et brev underskrevet af præsident Hinckley, med besked om at jeg skulle tale 13 minutter til konferencemødet søndag eftermiddag.

Mit første spørgsmål til præsident Hinckley var ikke: „Hvad skal jeg sige?" men: „Hvordan kommer jeg ind?"

Så sent som sidste onsdag aften var jeg henne og øve på et wardskuespil. (For resten, søster Lalli, hvor du end befinder dig, du må undskylde at jeg ikke kom til øvelsen i går morges). Jeg blev afløst fra biskoprådet i januar, efter at have arbejdet der i 4 år. Hvor jeg elskede den kaldelse, og de brødre jeg arbejdede sammen med – biskop Lee J. Lalli og hans dygtige og hengivne førsterådgiver, D. Ray Alexander – Lee J. og Ray, som jeg venskabeligt kaldte dem.

Siden jeg blev afløst har jeg rejst temmelig meget, og derfor været uden stilling i 2 måneder. Under øvelsen i onsdags gav jeg den nye biskop, Russ Herscher, et vink om at jeg nu var parat på „arbejdsmarkedet" igen. Jeg håber ikke I tror at jeg har ambitioner, jeg sagde bare til primarypræsidentinden, Susan Mabey, at jeg gerne ville undervise i primary – helst i min 7–årige datters klasse. Jeg ved at man ikke bliver hellig på grund af en bestemt stilling, men ved at yde ægte tjenestegerninger, ofte uden at have modtaget nogen speciel kaldelse.

Men til trods for den ydmyghed hvormed jeg går i gang med denne stilling, har jeg fuld tillid til mine evner til at klare den. Det skyldes ikke selvbevidsthed, men tillid til den kendsgerning at Herren gør enhver mand og kvinde egnet til den stilling han giver ham eller hende. Jeg erklærer derfor ydmygt: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem" (1 Ne. 3:7).

Kære søskende, jeg har aldrig været biskop. Lige siden fredag eftermiddag har det bekymret mig, jeg var nærmest forvirret og overvældet. Hvordan kan man kalde en mand som medlem af Det præsiderende Biskopråd, uden at han har erfaring som biskop? Jeg har lidt i 24 timer, lige til i går eftermiddag, hvor præsident Hinckley lagde sine hænder på mit hoved og ordinerede mig til biskop. Jeg hørte i mit hjerte Herrens stemme sige: „Nej, Glenn, du har aldrig været biskop, men nu er du det, og du vil altid være det."

For adskillige år siden indgik jeg en pagt med Herren. Jeg lovede ham at give ham alt hvad han forlangte af mig, og bad at han til gengæld ville tilgive mig mine overtrædelser. I går gav jeg ham det eneste jeg havde tilbage. Det var noget jeg satte stor pris på. Jeg har aldrig betragtet det som en egoistisk ejendom. Det jeg taler om fløj ud af vinduet derhjemme, da jeg åbnede for tv og så mit billede på skærmen. Jeg taler om min højt skattede og eneste besiddelse – min anonymitet.

Jeg elsker at være ubemærket. Jeg bryder mig ikke om at sidde sammen med generalautoriteterne i „akvariet" til BYUs sportskampe, i mit mørke jakkesæt. Jeg vil hellere sidde sammen med min far i min utålelige, slidte T-shirt, hvorpå der

står „BYU l. Enough said!" Jeg har fuldmagt til at være utålelig! Jeg er født og opvokset i Provo, Utah. Jeg har gået på Provo High School. Jeg har taget mine eksaminer og fået min master degree på BYU. Jeg er medlem af kirken og har altid arbejdet for kirken. Mine akkreditiver er upåklagelige. Jeg vil gerne gå amok øverst oppe på San Diego Stadiun, som jeg har gjort det de sidste fire år til Holiday Bowl – med undtagelse af kampen mod Ohio (som eftertrykkeligt bankede BYUs hold), og jeg blev dybt deprimeret. Jeg har et spinkelt håb. Måske Brødrene vil lade mig sidde ved siden af ældste Perry til sportskampene. Ikke desto mindre er jeg parat til at opgive min meget værdsatte anonymitet, på samme måde som jeg vil ofre mit liv, hvis det skulle blive krævet af mig.

Jeg elsker Herren, Jesus Kristus. Jeg er lykkelig for hvordan forsoningens forvandlende kraft har påvirket mig. Konferencens talere har allerede talt så fortrinligt om Kristus. Hvor ville jeg dog ønske at jeg havde ord for at udtrykke mine følelser denne påskedag. Lad mig føje mit enkle vidnesbyrd til dem der så smukt har lydt. Jeg befandt mig engang i mørke, men ser nu lyset. Jeg havde engang mistet al min tillid til Gud, men nu ved jeg at alt er muligt for ham. Jeg skammede mig engang, men nu har han „fyldt mig med sin kærlighed, som om mit kød skulle fortæres" (2 Ne. 4:21). „Jeg er for evigt indesluttet i hans kærligheds arme" (2 Ne. 1:15).

Jeg vil gerne erklære min dybe loyalitet overfor biskop Hales og hans førsterådgiver, biskop Eyring. Jeg vil ikke svigte deres tillid. Jeg vil gerne udtrykke min kærlighed og loyalitet til Det øverste Præsidentskab, De tolv apostles Kvorum, De halvfjerds' første Kvorum og til dem jeg holder allermest af – kirkens menige medlemmer. Jeg vil gerne udtrykke min kærlighed til min hustru – uden hendes kærlighed og forståelse ville jeg bestemt ikke stå her på talerstolen i dag. Jeg elsker mine børn, som nu også må opgive deres anonymitet, når de ind imellem er sammen med deres far. Hvor ville jeg ønske at jeg kunne omfavne min ældste søn, som er på mission på Cook øerne.

Jeg takker Gud fordi jeg er født af retskafne forældre. Jeg bad min mor om ikke at stille sig op med fotografiapparatet, når jeg nu for første gang skulle indtage min plads på forhøjningen i går morges! Men hvad ville jeg have gjort hvis hun ikke havde udvist stolthed over og begejstring for hvad som helst jeg opnåede, om det var aldrig så lille under min opvækst? Min far, biskop Kenneth L. Pace, var biskop i Bonneville ward i Provo East stav da jeg var ganske ung. Han vil altid være mit største eksempel på èn der har udvist Kristi rene kærlighed gennem hele sit liv.

Til sidst vil jeg gerne meddele jer mit hjertes bøn. Må jeg udvise det samme overbevisende mod i min tjenestegerning som biskop Victor L. Brown. Må jeg erhverve mig den samme inspirerende, objektive dømmekraft som biskop H. Burke

Peterson. Og må jeg erhverve mig den samme åbne, varme personlighed som biskop Richard J. Clarke. Må jeg udvise kærlighed og loyalitet overfor biskop Hales, som vi så smukt lærte af Josephs elskede bror, Hyrum. Og må vi endelig som biskopråd erhverve os den samme kærlighed, respekt og enhed som jeg fornemmede i 13. wards biskopråd i Bountiful, sammen med biskop Lee J. Lalli og D. Ray Alexander. I Jesu Kristi navn. Amen. □

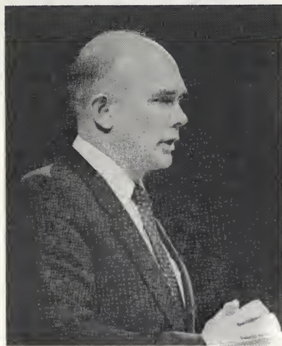

Robert Cundick ved tabernaklets orgel.

Når vi påtager os Jesu Kristi navn

Ældste Dallin H. Oaks
De tolv apostles Kvorum

"Når vi deltager i nadveren vidner vi om at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn, og derved erklæres vi som kandidater til ophøjelse i det celestiale rige"

På denne påskedag glæder vi os over vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi opstandelse. Dette er helligdag for alle kristne. Utallige kristne samles til gudstjeneste denne dag for at deltage i nadveren, som nogen kalder fællesskab (se 1 Kor. 10:16).

Medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har fået befaling om at deltage i nadveren hver uge (se L&P 59:9, 12). Dem der gør det, vidner for Gud, den evige Fader, som det siges i velsignelsen af brødet, om at „de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet dem" (L&P 20:77: Moro. 4:3). Vi bør tænke over disse hellige løfter under nadveren.

Det vil være passende denne påskedag at reflektere over hvad det betyder at deltage i nadveren. Jeg vil koncentrere mig om det første højtidelige løfte – at „vidne" for Gud den evige Fader om at vi er villige til at påtage os hans Søns navn. Hvad vil det sige?

Når vi vidner om at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn har det flere forskellige betydninger. Nogle af dem er så tydelige at både vi og vore børn kan forstå dem. Andre er kun tydelige for dem der ransager skrifterne og mediterer over det evige livs undere.

En af de tydelige meninger er at vi fornyr et løfte vi aflagde ved dåben. Ifølge skriften vidner folk, der lader sig døbe, for kirken om „at de virkelig har omvendt sig fra alle deres synder og er villige til at påtage sig Jesu Kristi navn, fast besluttet på at tjene ham indtil enden" (L&P 20:37; se også 2 Ne. 31:13; Moro. 6:3). Når vi deltager i nadveren fornyr vi denne pagt samt alle de andre pagter vi har indgået i dåben (se Joseph Fielding Smith: *Lærdomme om Frelse,* bind 2, s. 272, 277).

En anden betydning som er tydelig er, at vi har påtaget os Frelserens navn når vi bliver medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Denne kirke bærer efter hans befaling hans navn (se L&P 115:4; 3 Ne. 27:7–8). Ethvert medlem, ung eller gammel, er „Guds husfæller" (Ef. 2:19). Vi tilhører Kristus, som sande troende, og som kristne vil vi med glæde påtage os hans navn (se Alma 46:15). Kong Benjamin lærte sit folk dette: „Og på grund af den pagt, I har gjort, skal I kaldes Kristi børn, hans sønner og døtre; thi se, i dag har han født jer åndeligt;" (Mosiah 5:7; se også Alma 5:14; 36:23–26).

Vi påtager os også Jesu Kristi navn når som helst vi offentligt bekender vor tro. Vi har hver især mange muligheder for at bekende vor tro overfor venner, naboer, arbejdskammerater og tilfældige bekendte. Vi bør, som apostlen Peter lærte de hellige i sin tid, „hellige Herren Kristus i (vore) hjerter . . . altid rede til forsvar over for enhver, der kræver regnskab af (os) for det håb, som er i (os)" (1 Pet. 3:15). Derved holder vi et bud fra vor tid: „Påtag jer Kristi navn og tal sandhed med alvor" (L&P 18:21).

En tredie betydning henvender sig til den der er moden nok til at forstå og vide at den der følger Kristus også er forpligtet til at tjene ham. Mange af de skriftsteder som henviser til Herrens navn synes også at henvise til arbejdet i hans rige. Da Peter og de andre apostle blev forfulgt og slået, frydede de sig således over „at de var agtet værdige at vanæres for navnets skyld" (Ap. G. 5:41). Paulus skrev til nogle medlemmer, som havde hjulpet de hellige, at Herren ikke ville glemme de kærlighedsgerninger „I har vist mod hans navn" (Heb. 6:10). Når vi i den betydning vidner om at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn, så bekræfter vi vor villighed til at udføre arbejdet i hans rige.

På disse tre forholdsvis tydelige måder kan vi se at vi påtager os Kristi navn når vi lader os døbe i hans navn, når vi tilhører hans kirke og bekender vor tro på ham og når vi arbejder i hans kirke.

Men der er også andre og dybere betydninger, som de mere modne kirkemedlemmer bør forstå og tænke over, når de nyder nadveren.

Det er vigtigt at huske på at vi, når vi nyder nadveren, ikke vidner om at vi *påtager os* Jesu Kristi navn. Vi vidner om at vi er *villige* til at gøre det (se L&P 20:77). Når vi kun vidner om at vi er villige til det, antyder vi faktisk at der må ske noget mere, før vi for alvor har påtaget os dette hellige navn i den aller vigtigste betydning.

Hvilken begivenhed eller hvilke begivenheder kunne denne pagt fremover føre til? I skrifterne er der foreslået to hellige muligheder, den ene handler om Guds

myndighed, som især udøves i templerne, og den anden – som er nært forbundet dermed – om ophøjelse i det celestiale rige.

Guds navn er helligt. Fadervor begynder med disse ord: „Vor Fader . . . Helliget vorde dit navn" (Matt. 6:9). På Sinaj fik vi befalingen: „Du må ikke misbruge Herren din Guds navn" (2 Mos. 20:7; 5 Mos. 5:11). En sidste dages åbenbaring sidestiller dette med at anvende Guds navn uden myndighed dertil. „Derfor skal alle mennesker tage sig i agt for, hvorledes de tager mit navn på deres læber," siger Herren i en nutidsåbenbaring, for „mange . . . tager Herrens navn forfængeligt og bruger det uden ret" (L&P 63:61–62).

I overensstemmelse med de nævnte skriftsteder, henvises der i mange andre skriftsteder til Frelserens myndighed, hvor „Jesu Kristi navn" omtales. Det var sikkert også tilfældet da de halvfjerds rapporterede at „også de onde ånder er os lydige i dit navn" (Luk. 10:17). Lære og Pagter håndhæver den samme mening, i beskrivelsen af De tolv Apostle i denne uddeling – de „skal bestå af sådanne, som vil påtage sig mit navn af et oprigtigt hjerte" (L&P 18:27). De tolv fik senere til opgave at være „særlige vidner om Kristi navn i hele verden" og „gøre tjeneste i Herrens navn under kirkens præsidentskabs vejledning" (L&P 107:23, 33).

Som en yderligere illustration indeholder Det gamle Testamente en lang række henvisninger til Herrens navn, i forbindelser som klart betyder Herrens myndighed. De fleste af dem har noget at gøre med templet.

Mens israelitterne endnu befandt sig på

den anden af side Jordan, fortalte Herren dem at de skulle indrette et sted, som Herren deres Gud kunne anvende „til bolig for sit navn", når de kom ind i det forjættede land, (5 Mos. 12:11; se også 5 Mos. 14:23–24, 16:6). Herren har tid efter anden, i åbenbaringer til sine tjenere efter den tid, henvist til det fremtidige tempel som et hus til Herrens, Israels Guds „navn" (se 1 Kong. 3:2; 5:3; 8:16–20, 29, 44, 48; 1 Krøn. 22:8–10, 19; 29:16; 2 Krøn. 2:4; 6:5–10, 20, 34, 38). Da templet var indviet viste Herren sig for Salomo og sagde til ham at han skulle hellige templet ved „der at stedfæste mit navn til evig tid" (1 Kong. 9:3; 2. Krøn. 7:16).

På samme måde har Herren i nutidsåbenbaringer henvist til templerne som huse der bygges „til mit hellige navn" (L&P 124:39; 105:33; 109:2–5). I den inspirerede indledningsbøn i Kirtland templet, bad profeten Joseph Smith Herren velsigne „dit folk, på hvem dit navn i dette hus skal optegnes" (L&P 109:26).

Alle disse henvisninger til fordums og nyere templer som huse til Herrens „navn", indebærer tilsyneladende noget langt vigtigere end blot at Herrens hellige navn er indgraveret på bygningen. Skrifterne taler om at Herrens navn skal stedfæstes i et tempel, fordi han derved giver myndighed til at hans navn bliver brugt til hellige ordinanser i det pågældende hus. Det er dette der menes når profeten siger, at Herrens navn skal optegnes over hans folk i dette hellige hus (se L&P 109:26).

Villighed til at påtage sig Jesu Kristi navn kan derfor forstås som villighed til at påtage sig Jesu Kristi myndighed. I den betydning vil vi ved at nyde nadveren vidne om at vi er villige til at deltage i templets hellige ordinanser og modtage de største velsignelser som står til rådighed, gennem det navn og Frelserens myndighed, når han har i sinde at overdrage os dem.

En anden fremtidig begivenhed vi må forvente, når vi vidner om at vi er villige til at påtage os dette hellige navn, har noget at gøre med vort forhold til vor Frelser og de ufattelige velsignelser som står til

Ældste Yoshihiko Kikuchi, fra De halvfjerds' første Kvorum, står som nummer to fra højre, sammen ned nogle konferencegæster.

rådighed for dem som vil blive kaldet ved hans navn på den yderste dag.

Kong Benjamin sagde til sit folk: „Der skal ikke gives noget andet navn, ej heller nogen anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme til menneskenes børn, uden i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, navn" (Mosiah 3:17); se også 2 Ne. 31:21). Peter forkyndte „navnet Jesus Kristus fra Nazaret" for de jødiske ledere og erklærede at der ikke er „frelse i nogen anden; thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses" (Ap. G. 4:10, 12; se også L&P 18:21).

I skrifterne hævdes det at Frelserens forsoningsoffer var for dem „der tror på hans navn". Alma forkyndte at Jesus Kristus, Sønnen, Faderens Enbårne, ville „borttage verdens synder, ja, hvert menneskes synder, som med standhaftighed tror på hans navn" (Alma 5:48; 9:27; 11:40; He. 14:2). Sagt med kong Benjamins ord: „Den, der gør dette, skal findes på Guds højre side, og han skal kende det navn, som han skal kaldes ved, thi han skal kaldes ved Kristi navn" (Mosiah 5:9).

Således har de, der udøver tro på Jesu Kristi hellige navn, omvender sig fra deres synder, indtræder i hans hellige pagt og holder hans bud (se Mosiah 5:8), krav på Jesu Kristi sonoffer. Dem der gør dette vil blive kaldet ved hans navn på den yderste dag.

Da Frelseren underviste nephiterne efter sin opstandelse, henviste han til det skriftsted hvor der står: „De må påtage sig Kristi navn." Han forklarede: „Thi ved dette navn skal de kaldes på den yderste dag. Og den, som påtager sig mit navn og holder ud indtil enden, skal blive salig (frelst) på den yderste dag" (3 Ne. 27:5–6). Denne lære blev gentaget i en nutidsåbenbaring, med tilføjelse af en advarsel: „Dersom de derfor ikke kender det navn, hvorved de skal kaldes, kan de ikke få del i min Faders rige" (L&P 18:25, se også Al. 5:38).

I Mormons Bog forklares betydningen af at blive kaldt ved Jesu Kristi navn. Da Frelseren viste sig åndeligt for Jareds bror, præsenterede han sig som Faderen og Sønnen, og erklærede at alle mennesker, som troede på ham og hans navn, gennem hans forløsende offer, ville få evigt liv og „være mine sønner og døtre" (Ether 3:14). Abinadi sagde at de, der troede på Herren og har set hen til den dag for at få syndsforladelse, „er dem, . . . der er hans afkom eller arvinger til Guds rige" (Mosiah 15:11). Han fortsætter sin forklaring således:

„Thi det er dem, hvis synder han har båret, det er dem, for hvem han er død for at forløse dem for deres overtrædelser. Og er de ikke hans afkom?" (Mosiah 15:12).

Herren forklarede gennem profeten Alma betydningen af dette: „Thi de kaldes med mit navn, og dersom de kender mig, skal de komme frem og skal for evigt have en plads ved min højre side" (Mosiah 26:24).

I disse storslåede skriftsteder i Mormons Bog lærer vi at Herren, Jesus Kristus, vil bære synderne for dem som kvalificerer sig dertil ved tro og omvendelse, i overensstemmelse med evangeliets love og ordinanser. De vil i åndelig og bogstavelig forstand blive Kristi sønner og døtre, og arvinger til hans rige. Det er dem som vil blive kaldt ved hans navn på den yderste dag.

Når vi i den betydning vidner om at vi er *villige* til at påtage os Jesu Kristi navn, underskriver vi vor forpligtelse til at gøre alt hvad vi kan for at opnå evigt liv i vor Faders rige. Vi bekræfter at vi er kandidater til – at vi har besluttet os til at stræbe efter – ophøjelse i det celestiale rige.

De, som findes værdige til at påtage sig Jesu Kristi navn på den yderste dag, beskrives i den store åbenbaring som står i Lære og Pagter afsnit 93 og 76. Her har Frelseren åbenbaret til Joseph Smith at hvis vi holder Guds bud vil vi, når tiden er inde, modtage af Faderens „fylde" (L&P 93:19–20). Her giver Frelseren sin meddelelse om at „alle, der er født af mig, skal have del i (Faderens) herlighed og udgøre den Førstefødtes menighed" (L&P 93:22). „Det er disse, i hvis hænder Faderen har givet alt" . . . Derfor er de, som der står skrevet, guder, „som skal bo

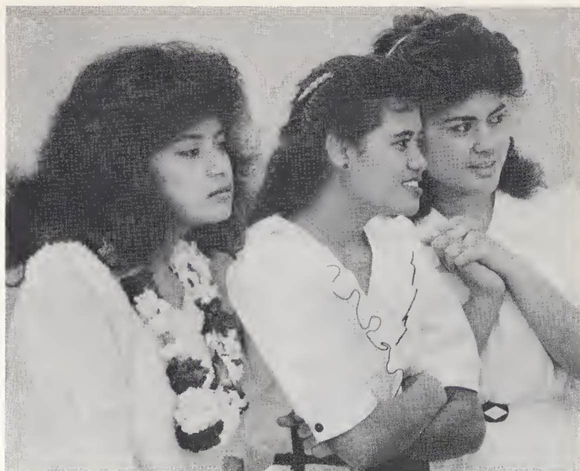
i Guds og Kristi nærhed fra evighed til evighed" (L&P 76:55, 58, 62). „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Joh. 17:3, se også L&P 88:4–5). Dette er den højeste betydning af at påtage sig Jesu Kristi navn.

Når præsten udtaler nadverbønnen ved velsignelsen af brødet beder han om at alle som nyder deraf må „være vidne for Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din søns navn . . ." (L&P 20:77; Moro. 4:3). Disse vidner er af forskellige betydninger.

Det betyder at vi fornyr den pagt vi indgår i dåben om at påtage os Jesu Kristi navn og tjene ham til enden. Vi påtager os også hans navn, når vi offentligt vedgår vor tro på ham, når vi opfylder vore forpligtelser som medlemmer af hans kirke, og når vi udfører et stykke arbejde i hans rige.

Men der ligger mere i det end det man almindeligvis forstår ved det, for det vi vidner om er ikke at vi *påtager* os hans navn, men at vi er *villige* til at gøre det. Det vi vidner om vedrører i den forstand begivenheder i fremtiden eller en status vi vil nå, hvilken vi ikke selv kan påtage os, for den afhænger af Frelserens personlige bemyndigelse eller initiativ.

I de skriftsteder som omtaler Jesu Kristi navn, ser vi ofte betydningen af Jesu Kristi myndighed. Når vi derfor besegler vor villighed til at påtage os Jesu Kristi navn, bekræfter vi vor villighed til at påtage os Jesu Kristi myndighed i templets hellige ordinanser, og til at modtage de største

velsignelser der står til rådighed gennem hans bemyndigelse, når han vælger at overdrage os dem.

Og endelig bekræfter vi, ved vor villighed til at påtage os Jesu Kristi navn, vor forpligtelse til at gøre alt hvad vi kan for at blive talt blandt dem som han vil udvælge til at stå ved sin højre side og kalde ved sit navn på den yderste dag. I denne hellige betydning vil vi, når vi vidner om at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn, erklære os som kandidater til ophøjelse i det celestiale rige. Ophøjelse er evigt liv, „hvad der er den største af alle Guds gaver" (L&P 14:7).

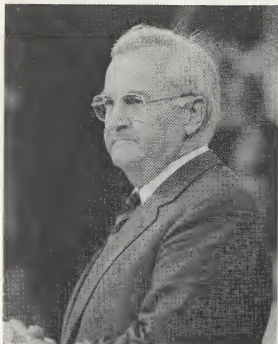
Det er det vi bør meditere over når vi nyder den hellige nadvers symboler. Gør vi det vil vi herliggøre den opstandne Herres mission, ham der levede og underviste og led og døde og opstod igen, for at alle mennesker kunne blive udødelige og få *evigt liv.* Dette vidner jeg om i Herrens, Jesu Kristi hellige navn, hvis vidne jeg er. Amen. ☐

Svaret kommer

Ældste Hans B. Ringger
De halvfjerds' første Kvorum

„Jeg kender ikke alle de spørgsmål jeg vil blive stillet, og jeg ved ikke hvor jeg skal finde svarene på dem. Men jeg ved at jeg vil få et svar, når jeg arbejder på det og beder om det"

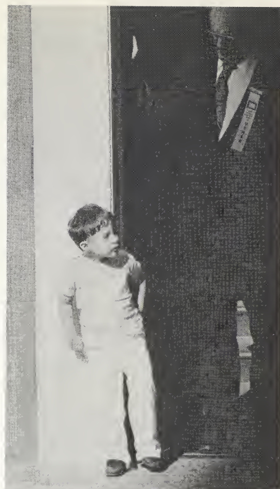

Ældste Packer fortalte for et par dage siden at de hellige i kirkens første tid somme tider kunne få et brev fra „Box B". Et brev fra „Box B" betød at man modtog en kaldelse, uden først at være interviewet. Kirkens præsident kaldte medlemmer på mission, uden forvarsel. Jeg har den samme fornemmelse i dag.

Der er lang vej fra Schweiz til talerstolen i Salt Lake City. Jeg måtte over mange grænser. Jeg måtte ansøge om visum og have tilladelse til at komme ind i dette land. Men jeg opdagede at overalt hvor jeg skulle over grænser eller måtte tale med folk, så var de venlige. Det er netop hvad jeg har brug for i min opgave – venner. Jeg har nogen siddende bag mig. Jeg har nogen siddende foran mig.

Jeg er meget glad for at være her og for at tjene. Lige nu kender jeg ikke alle de spørgsmål jeg vil blive stillet, og jeg ved ikke hvor jeg skal finde svarene på dem. Men jeg ved at jeg vil få et svar, når jeg arbejder på det og beder om det. Gør jeg det ved jeg at jeg vil blive velsignet i alt hvad jeg gør.

Jeg takker mine præstedømmeledere,

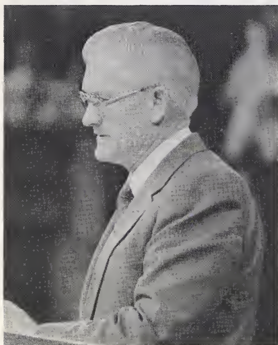
mine forældre, mine søstre, mine brødre, mine søndagsskolelærere – alle som har givet mig styrke til at klare de opgaver jeg har fået i mit liv. Forhåbentlig kan jeg udføre mit arbejde til Herrens behag. Jeg takker Det øverste Præsidentskab for dette privilegium – fordi de har kaldet mig til at være generalautoritet. Jeg vil gerne give jer mit vidnesbyrd om at Jesus er Kristus og at Joseph Smith er en sand profet. Dette siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

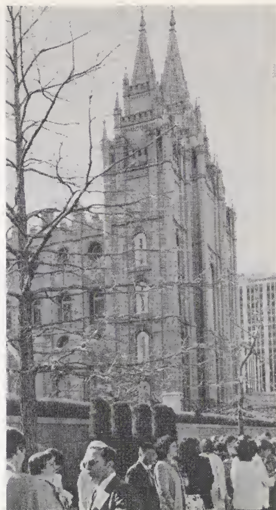

Dette er Herrens værk

Ældste Waldo P. Call
De halvfjerds' første Kvorum

Et nykaldt medlem af De halvfjerds' første Kvorums svar

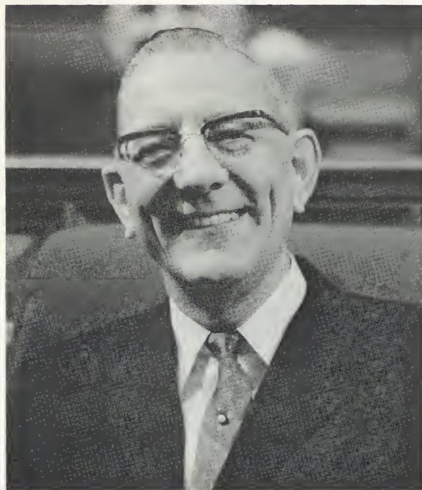

Kære søskende, dette er hvad vore missionærer kalder en frygtindgydende situation. I dette øjeblik vil jeg gerne takke mine forældre for det gode eksempel de har vist mig, og for min mors kærlighed, som engang reddede mig – det ved hun ikke noget om, jeg tror hun sidder og lytter nu. En aften knælede jeg ned for at bede, sådan som hun havde lært mig. Jeg var parat til at vende ryggen til alt hvad jeg havde. Da jeg begyndte at bede, kom jeg til at tænke på hende og hendes kærlighed til mig. Jeg græd mens jeg bad – og det tog mig det meste af natten – men jeg var så taknemmelig for at jeg vidste at hun elskede mig.

Jeg er taknemmelig for min hustru. I de mange år vi har været sammen har jeg vidst at hun elsker mig. Det er på grund af min kærlighed til min familie, og den kærlighed de nærer for mig, at jeg er her i dag.

Jeg er taknemmelig for præsident Kimball. Da vi sang „Hav tak for profeten" (*Sange*, nr. 184) lagde jeg mærke til nogle unge mennesker, som sidder foran mig, og jeg tror godt de kunne tænke sig at komme op og sidde her hvor jeg sidder ved siden af præsident Kimball lige nu.

Jeg ved at dette er Herrens værk. Jeg ved at han lever. Jeg ved det. Jeg ved at disse mænd, Det øverste Præsidentskab og De tolvs Kvorum, er profeter og apostle, seere og åbenbarere, og hvis vi vil følge dem, vil vi få evigt liv. Dette siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Ældste Jacob de Jager fra De halvfjerds' første Kvorum.

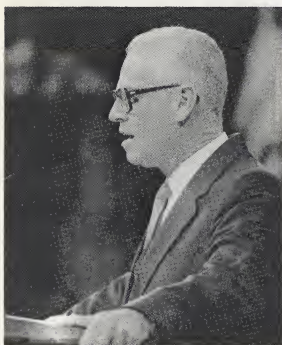

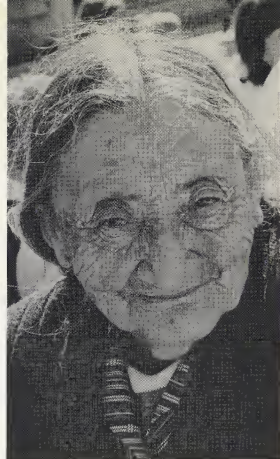
Ældste John K. Carmack fra De halvfjerds' første Kvorum.

Han sidder ved roret

Ældste Helio da Rocha Camargo
De halvfjerds' første Kvorum

„Evangeliet er planen for at alle Guds børn i verden kan blive lykkelige"

Kære søskende. I kan ikke forestille jer hvad jeg føler ved at stå her foran denne store og dejlige forsamling af hellige, og være kaldet til at tale i dette historiske tabernakel. Jeg ved ikke hvordan det lykkes mine ben at bære mit legeme lige nu – det er en situation jeg aldrig har ønsket mig at komme i.

Da præsident Hinckley kaldte mig og bad mig acceptere denne kaldelse, kom jeg i tanke om noget fra beretningen om Guds folk, israelitterne, da de skulle gå deres fjender i møde. De samlede sig en kæmpehær af stærke soldater, og fremstillede sig for Herren, parate til at gå i kamp, men Herren ville ikke acceptere denne hær. Han skar ned på antallet af soldater, og det blev han ved med til der kun var 300 tilbage. Og med denne latterlige lille hær bekæmpede han fjenden og tilintetgjorde sit folks fjender.

Det er sådan jeg føler det med hensyn til denne kaldelse. Herren har valgt at sætte mig i denne stilling, og benytte mine svagheder og mine manglende evner, for at han kan bevise at han er Gud, han er Herren, han står ved roret. Han kan få udført sit arbejde, selv ved hjælp af èn der taler så dårligt engelsk. Det er fordi jeg tror på dette – jeg ved det, jeg ved at han lever, han sidder ved roret, som jeg sagde til præsident Hinckley – at jeg har accepteret denne kaldelse i al ydmyghed, og i sikker forvisning om at Herren er med mig. Han leder og styrer, og dette er hans rige.

Jeg ved at Herren lever. Jeg ved at præsident Kimball er en profet – åh, jeg ved det! Jeg kunne godt fortælle jer nogle historier, men det er der ikke tid til nu. Jeg ved at jeg er et Guds barn, at dette evangelium er planen for at alle Guds børn i verden kan blive lykkelige, og dette siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Medlemmer fra De halvfjerds' første Kvorum. Første række, fra venstre: Ældsterne F. Burton Howard, Jack H. Goaslind jun. Anden række, fra venstre: Ældsterne John H. Groberg (med ryggen mod kameraet), Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Royden G. Derrick. Tredie række, fra venstre: Ældsterne Theodore M. Burton, Hartman Rector jun., Loren C. Dunn, Robert L. Simpson, Rex D. Pinegar.

Gud har et værk for os at udføre

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Gud velsigne jer, at jeres gode indflydelse må kunne mærkes blandt alle som I omgås"

Jeg synes helt sikkert at den tid blev godt anvendt (hvor vi lyttede til ældsternes Ringgers, Calls og Camargos vidnesbyrd). Jeg ville ønske at vi kunne have hørt noget længere på disse brødre. Det er tre vidunderlige mennesker, og alene det at de er her i dag er for mig et vidnesbyrd om dette værks store magt og guddommelighed.

Jeg elsker at læse om Moronis besøg hos den unge Joseph Smith – om den aften, mens han endnu ikke var ret gammel, da en budbringer, klædt i hvidt, viste sig for ham i hans værelse. Han var en bondedreng, og havde ikke haft megen skolegang. Men han havde fået en åbenbaring tre år før, noget som ikke var sket for noget andet menneske i hans generation – ej heller i andre generationer senere – Gud, den evige Fader og den opstandne Herre viste sig for ham.

Englen Moroni kom, og som profeten selv vidner: „sagde til mig, at han var en budbærer, sendt til mig fra Guds åsyn, og at hans navn var Moroni, at Gud havde et værk for mig at udføre, og at mit navn skulle nævnes for ondt og godt blandt alle nationer, slægter og tungemål eller at der skulle tales både godt og ondt om det blandt alle folk" (Joseph Smiths Skrivelser 2:33).

Bror Ringger kommer fra Schweiz. Hans bedstemor troede på missionærerne for længe, længe siden. Hans far havde stor tro, og var helt bogstaveligt en patriark for sit folk. Bror Ringger har været stavspræsident i sit land, og han har været regionalrepræsentant. Han har stor tro. Han taler måske ikke så godt engelsk som I gør. Men i hans hjerte har han en brændende overbevisning om sandheden i dette værk. Han er en dygtig arkitekt af profession, i sit hjemland. Han er netop blevet pensioneret som oberst i den schweiziske hær. Da jeg talte med ham forleden om at han nu skulle forlade sin stilling og koncentrere sig helt om Herrens arbejde og hvad det ville medføre, så jeg ham i øjnene og tårerne begyndte så småt at komme. Så sagde han: „Hvis det er det Herren ønsker, så ønsker jeg det også, naturligvis, naturligvis."

Det samme var tilfældet med bror Call, som er født og opvokset i Mexico – i det land hvor forkyndelsen af evangeliet har båret så god frugt, der hvor der nu er ca. 300.000 kirkemedlemmer som taler det smukke sprog vi kender som spansk.

Og sådan var det også med bror Camargo, som kom hertil i løbet af et par timer, efter jeg havde talt med ham i telefonen – han samlede lige det nødvendige og kom uden at stille et eneste spørgsmål. Han taler brasiliansk – portugisisk – i det enorme land i Sydamerika.

Tre lande! „Gud havde et værk for mig at udføre . . . mit navn skulle nævnes for ondt og godt blandt alle nationer, slægter og tungemål . . . der skulle tales både godt og ondt om det blandt alle folk." Dette er blot et par repræsentanter for dette forunderlige, mirakuløse, som vi er vidne til i vor tid, hvor det gengivne evangelium spredes ud over hele jorden til velsignelse for vor Faders børn, overalt hvor de findes.

Søskende, tiden er inde hvor vi må slutte konferencen. Nu rejser vi tilbage til vore hjem. Må vi tage noget af inspirationens lys med os, som vi har fået her. Vi bør alle blive så meget bedre efter vi har været her. Må vi med fornyet energi gå i gang med det der ligger foran os.

Da jeg var dreng sang vi tit denne sang i søndagsskolen: „Kom nu alle og vær med, kom nu med, gør din pligt med frejdigt mod, nu afsted, kom alle hid, tag fat med flid, lad os lægge ryggen til" (*Sange*, nr. 115).

Gud velsigne jer, mine kære søskende, at hans Helligånd må bo i jeres hjerter, at hans Helligånd må være i jeres hjem, at troen vil vokse i jeres hjerter, sammen med dem I holder mest af, og at jeres gode indflydelse må kunne mærkes blandt alle som I omgås. Dette er min ydmyge bøn, sammen med mit vidnesbyrd om guddommeligheden af dette værk, og det siger jeg med det hellige præstedømmes myndighed jeg er iklædt – må I modtage Himlens velsignelser, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Generalautoriteterne
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

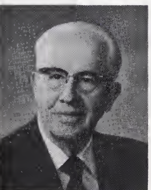
Det øverste Præsidentskab

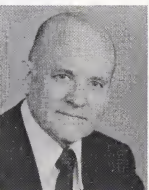

Marion G. Romney
Førsterådgiver

Præsident
Spencer W. Kimball

Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver

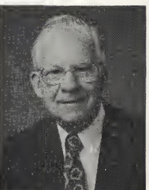
De tolvs Råd

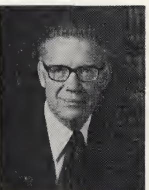

Ezra Taft Benson

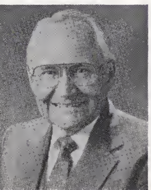

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

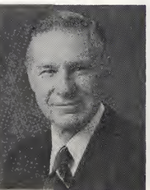

Boyd K. Packer

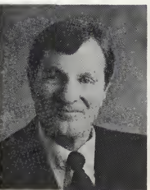

Marvin J. Ashton

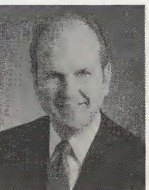

Bruce R. McConkie

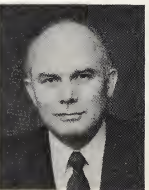

L. Tom Perry

David B. Haight

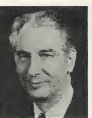

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

De halvfjerds' Præsidium

J. Thomas Fyans

Carlos E. Asay

M. Russell Ballard

Dean L. Larsen

Richard G. Scott

Marion D. Hanks

W. Grant Bangerter

De halvfjerds' første Kvorum

A. Theodore Tuttle

Franklin D. Richards

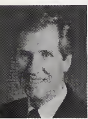

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Hartman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pinegar

Adney Y. Komatsu

Joseph B. Wirthlin

Gene R. Cook

Charles Didier

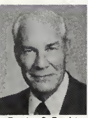

William R. Bradford

George P. Lee

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Royden G. Derrick

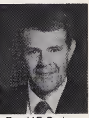

Robert E. Wells

James M. Paramore

Hugh W. Pinnock

F. Enzio Busche

Yoshihiko Kikuchi

Ronald E. Poelman

Derek A. Cuthbert

Robert L. Backman

Rex C. Reeve, Sr.

F. Burton Howard

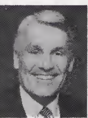

Ted E. Brewerton

Jack H. Goaslind, Jr.

Angel Abrea

John K. Carmack

Russell C. Taylor

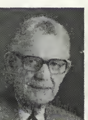

Robert B. Harbertson

Devere Harris

Spencer H. Osborn

Philip T. Sonntag

John Sonnenberg

F. Arthur Kay

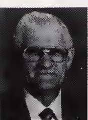

Keith W. Wilcox

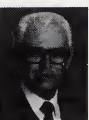

Victor L. Brown

H. Burke Peterson

J. Richard Clarke

Hans B. Ringger

Waldo P. Call

Helio R. Camargo

Det præsiderende Biskopråd

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Robert D. Hales
Præsiderende
biskop

Glenn L. Pace
Andenrådgiver

Emeritus generalautoriteter

Medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum

Patriark

Eldred G. Smith

Sterling W. Sill

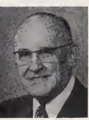

Henry D. Taylor

Bernard P. Brockbank

James A. Cullimore

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

O. Leslie Stone

